

προλεταριακή

Προϋεταριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkeml.gr Σάββατο 19 Φλεβάρη 2022 ■ χρόνος 40ος φ. 911 ■ 1.50€

Με τους λαούς ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό! Έξω οι βάσεις και οι φονιάδες από την Ελλάδα!

Η εκ νέου όξυνση της Ουκρανικής κρίσης, δηλαδή της αντιπαράθεσης ΗΠΑ, NATO (Δύσης) από τη μια με τη Ρωσία από την άλλη, ανέδειξε και αναδεικνύει με τον πιο ανάγλυφο τρόπο το βάθος της εμπλοκής της χώρας μας στα πολεμικά αμερικανοNATOϊκά σχέδια. Χωρίς ίχνος υπερβολής, η Ελλάδα έχει διαμορφωθεί σε πολιτική και στρατιωτική πλατφόρμα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και του στρατιωτικού πολιτικού συνασπισμού του NATO, στον οποίο ηγούνται και καθορίζουν τα γεράκια της Ουάσιγκτον. Με τον πιο ανοιχτό τρόπο και από τα πιο επίσημα χείλη, όλο αυτό το τελευταίο διάστημα που στην ευρύτερη περιοχή εξελίσσονται πρόβες πολέμου και μακελέματος των λαών, διαρκώς αναδεικνύονται τα δεδομένα που επιβεβαιώνουν πως η χώρα είναι στην πρώτη γραμμή αυτών των εφιαλτικών προετοιμασιών. Ενδεικτικά να καταγράψουμε κάποια βασικά δεδομένα:

- Από τη βάση της Σούδας καθημερινά απογειώνονται κατασκοπευτικά αεροπλάνα των ΗΠΑ για να καταγράψουν τις ρώσικες κινήσεις στην Κριμαία και στη Μαύρη Θάλασσα.

- Έχει αυξηθεί και η παρουσία NATOϊκών πλοίων στο Αιγαίο, ελέγχοντας τις κινήσεις ρωσικών πολεμικών που μετακινούνται από την Ερυθρά Θάλασσα και την Ανατολική Μεσόγειο, μέσα από τα Στενά προς τη Μαύρη Θάλασσα.

- Τεράστιες ποσότητες στρατιωτικού υλικού και στρατιωτικών δυνάμεων μεταφέρθηκαν από την Αλεξανδρούπολη σε χώρες της Ανατολικής Ευρώπης και στη «μεθόριο» των πολεμικών προετοιμασιών. Επιπλέον, αποκαλύφθηκε πως το υπουργείο Άμυνας των ΗΠΑ αναζητά να μισθώσει σύντομα άλλο ένα γιγαντιαίο μεταγωγικό πλοίο για τη μεταφορά μεταξύ άλλων τροχοφόρων και ερπυριοφόρων οχημάτων. Λιμάνι φόρτωσης ορίζεται το Charleston στη Νότια Κα-

ρολίνα και σημείο παράδοσης η Αλεξανδρούπολη, με προγραμματιζόμενο διάστημα φόρτωσης και εκφόρτωσης του νέου πολεμικού φορτίου που θέλουν να περάσουν προς τη συνοριογραμμή με τη Ρωσία μέσα από τον Έβρο, τον Μάρτη.

- Παράλληλα με όλα αυτά, Μητσότσης και Δένδιας κινούνται... δραστήρια στα Βαλκάνια και σε άλλες χώρες της περιοχής, ενώ για λογαριασμό των αμερικανοNATOϊκών συμβάλλουν, όσο τους αντιστοιχεί, σε πολιτικό και διπλωματικό επίπεδο για την προώθηση σχεδίων που στόχο έχουν την αναίρεση της ρώσικης παρουσίας στις χώρες αυτές και τη διαμόρφωσή τους σε «καθαρό» πεδίο κυριαρχίας των ΗΠΑ. Είναι παραπάνω από φανερό ότι τα σχέδια αυτά, όπως φαίνεται χαρακτηριστικά στο ζήτημα Σερβίας-Αλβανίας-Κοσόβου, «προβλέπουν» το ενδεχόμενο νέων κύκλων αίματος για τους λαούς αυτούς.

συνέχεια στη σελ. 2

Ουκρανία
Περιμένοντας την εισβολή...

σελ. 14

Άλκης Καμπανός
Μια δολοφονία που συγκλόνισε

Οπαδική βία
Εισαγωγή στην μπόχα των ΠΑΕ

D.R.
Ο χούλιγκαν ...
της διπλανής μας πόρτας

Η εξάπλωση της τυφλής βίας
στη νεολαία
Εικόνα σου είμαι, κοινωνία...
και σου μοιάζω!

σελ. 20, 21

Φτωχομεσαίοι αγρότες
Μονόδρομος οι αγώνες για
την επιβίωση, για την ανατροπή
της αντιαγροτικής πολιτικής

Η ανατροπή αυτής της πολιτικής είναι όρος επιβίωσης για τους φτωχομεσαίους αγρότες. Για να συνεχίσουν να καλλιεργούν, για να έχουν μέλλον στα χωριά τους. Παρά την άσχημη κατάσταση του αγροτικού κινήματος, τα προβλήματα έβγαλαν και θα ξαναβάλουν τον αγροτόκοσμο στους δρόμους και στα μπλόκα.

σελ. 7

Σχέδια για
την Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας
Χτυπιέται το λαϊκό δικαίωμα
στην περίθαλψη - παραδίδεται
στο ιδιωτικό κεφάλαιο

σελ. 18

ΣΥΡΙΖΑ
Εναλλακτικές προτάσεις και
πρωτοβουλίες για τη συνέχιση
της επίθεσης στο λαϊκό δικαίωμα
στις σπουδές

Ο ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί εκμεταλλεύομενος τις αγωνίες πολλών νεολαίων, που θα έρθουν αντιμέτωποι με την ΕΒΕ, τις διαγραφές φοιτητών και όλες τις άλλες διατάξεις των νόμων που ψήφισε η ΝΔ, να καρπωθεί εκλογικά την αγανάκτηση και την οργή που έχει συσσωρευτεί στον κόσμο. Γιατί ακόμα και αν καταργήσει την ΕΒΕ, όπως ευαγγελίζεται, θα βρει άλλα ταξικά φίλτρα για να αποκλείσει τη νεολαία από τα πανεπιστήμια.

σελ. 17

Η Ουκρανία στο μάτι
του κυκλώνα
Μια κρίσιμη αναμέτρηση
άρθρο του Βασίλη Σαμαρά

σελ. 12, 13

Με τους λαούς ενάντια στον πόλεμο και τον Έξω οι βάσεις και οι φονιάδες από την

συνέχεια από σελ. 1

Σε αυτή τη βάση, πρόσφατα ο γνωστός στο πανελλήνιο Τζέφρυ Πάιατ είχε δηλώσει πως «η Αλεξανδρούπολη έχει αναδειχθεί ως βασικός κόμβος επιμελητείας, ειδικά για τον στρατό στην Ευρώπη, για τη μετακίνηση δυνάμεων και πόρων προς και από τη νοτιοανατολική πλευρά του ΝΑΤΟ». Επιπλέον, πρόσφατα στην Καθημερινή ο Μάικλ Κάρπεντερ, στενός συ-

νεργάτης του Μπάιντεν, απαντούσε ως εξής στο ερώτημα τι θα κάνουν οι ΗΠΑ σε περίπτωση ρώσικης εισβολής στην Ουκρανία: «Θα φροντίσουμε να ενισχύσουμε την αποτρεπτική ισχύ μας μαζί με τους Έλληνες φίλους μας. Και, ξέρετε, ο κόλπος της Σούδας δεν είναι μυστικό ότι αποτελεί ένα από τα βασικά στρατηγικά μας πλεονεκτήματα που μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε». Ταυτόχρονα, για τον ρόλο της Αλεξανδρούπολης ο

ίδιος σημείωσε χωρίς περιστροφές: «Η ελληνοαμερικανική συνεργασία αποσκοπεί στο να φέρει τις δύο χώρες πιο κοντά στην αμυντική μας συμμαχία, που είναι το ΝΑΤΟ».

Η αστική-κυβερνητική «γραμμή» πλεύσης

Η κυβέρνηση και συνολικά οι αστικές δυνάμεις από τη μια κοκορεύονται ότι έχουν βρει «αποκούμπι» για τον λαό και τη

χώρα, αφού «ανήκουμε» στην ισχυρή συμμαχία της Δύσης. Δεν διστάζουν, μάλιστα, να αναπαράξουν -όπως πρόσφατα έκανε ο πρόεδρος της Βουλής, Τασούλας- το «στρατηγέ μου, ιδού ο στρατός σας»! Πρόκειται για τη βασική -και ειλικρινή- εκδήλωση της φύσης και των χαρακτηριστικών της υποτέλειάς τους. Από την άλλη, ωστόσο, και καθώς οι εξελίξεις θερμαίνονται επικίνδυνα και ο ρώσικος ιμπεριαλισμός έστειλε τα δικά του τελεσίγραφα, αντιλαμβάνονται όσο μπορούν και με τους δικούς τους ταξικούς όρους, τους κινδύνους που βρίσκονται μπροστά. Όχι τους κινδύνους που αντιμετωπίζει ο λαός και οι λαοί της περιοχής, για αυτούς δεν δίνουν δεκάρα τσακιστή. Αλλά τους κινδύνους που διαμορφώνονται κατά πρώτον στενά στο οικονομικό πεδίο. Ποια «τουριστική βιομηχανία» και ποιες «επενδύσεις και ανάπτυξη» σε μια χώρα που είναι μέσα στη φωτιά των πολεμικών προετοιμασιών μπορούν να περιμένουν, όταν μάλιστα μια πυρηνική υπερδύναμη (Ρωσία) τη βάζει στο στόχαστρό της; Πολύ περισσότερο (πρέπει να...) αντιλαμβάνονται ότι οι διαφορετικές ταχύτητες μεταξύ Ευρωπαϊ-

ων και Αμερικάνων ιμπεριαλιστών στην Ουκρανική κρίση θέτουν για τους ντόπιους υπερασπιστές του δόγματος «ανήκουμε στη Δύση» ένα βασικό ερώτημα: Σε «ποια ακριβώς Δύση» ανήκουμε; Πού θα οδηγήσουν και τι θα παράξουν για «την Ελλάδα της Δύσης» οι ενδεχόμενες μεγεθύνσεις των αμερικανο-ευρωπαϊκών αποκλίσεων από μια θερμή έκβαση της κρίσης που εξελίσσεται; Πώς θα ισορροπηθούν οι προσδοκίες από το ευρωπαϊκό Ταμείο ανάκαμψης και τον γενικότερο ρόλο των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών στη χώρα με τη «στενή φιλία» με τις ΗΠΑ που «πάνε σε πόλεμο» στην Ευρώπη, εκβιάζοντας Βερολίνο, Παρίσι και λοιπούς συμμάχους; Και μέσα σε όλο αυτό το «χάος», τι θα γίνει με το βασικό ζήτημα της άρχουσας τάξης, αυτό του αντιδραστικού ανταγωνισμού της με την αντίστοιχη της Τουρκίας; Σε όλα αυτά, δηλαδή στα αδιέξοδα της διπλής εξάρτησης εν μέσω μεγάλης όξυνσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, η κυβέρνηση και συνολικά η αστική τάξη δεν έχει, δεν μπορεί να έχει απαντήσεις. Προς το παρόν η κυβέρνηση προσπαθεί να κρυφτεί πίσω

Ανακοίνωση του ΚΟ του ΚΚΕ(μ-λ) για την απώλεια του συντρόφου μας Ντίνου Παπαδόπουλου

Ελίψη και συγκίνηση σκόρπισε η είδηση για τον πρόωρο θάνατο του συντρόφου μας Ντίνου Παπαδόπουλου σε ηλικία 69 χρονών, μετά την εγχείρηση καρκίνου στην οποία υποβλήθηκε και τις επιπλοκές που παρουσιάστηκαν.

Ο σ. Ντίνος ήταν μια ξεχωριστή προσωπικότητα, με πλούσια συμμετοχή στο εργατικό-λαϊκό κίνημα από την εποχή της φασιστικής χούντας μέχρι τις ημέρες μας. Δεκαετίες αδιάλειπτης πάλης για τα δίκια του λαού, για την ανασυγκρότηση του εργατικού-κομμουνιστικού κινήματος, παρά τις δυσκολίες και τα εμπόδια, τα οποία ο σ. Ντίνος ξεπερνούσε στηριζόμενος στη βαθιά ιδεολογική-πολιτική του συγκρότηση και την αφοσίωσή του στην υπόθεση του λαϊκού κινήματος.

Προσιτός, απλός και μελιχλιός, μπορούσε με απλότητα και υπομονή να εξηγήσει σημαντικά και πολύπλοκα πολιτικά ζητήματα τόσο μέσα στην οργάνωση όσο και στις επαφές του με εργαζόμενους, αγρότες και νεολαίους.

Ήταν ιδιαίτερη η επιμονή του συντρόφου στην πολιτική λειτουργία με συνέχεια και συνέπεια, καθώς πίστευε ότι αποτελούσε το «καύσιμο» της οργάνω-

σης για το ανέβασμα του πολιτικού επιπέδου μελών και στελεχών και βοηθούσε σημαντικά στη δράση της και τη σχέση της με το λαό.

Ο σύντροφός μας, στέλεχος της Οργάνωσης Θεσσαλίας του ΚΚΕ(μ-λ), διετέλεσε για χρόνια μέλος του Καθοδηγητικού Οργάνου και συνεισέφερε με την εμπειρία και τις γνώσεις του ιδιαίτερα στα ζητήματα του αγροτικού κόσμου.

Ο σ. Ντίνος γεννήθηκε στα Τρίκαλα το 1953 και σπούδασε πολιτικές και οικονομικές επιστήμες στο Πάντειο. Εργάστηκε στην Ένωση Αγροτικών Συνεταιρισμών Τρικάλων. Ήταν παντρεμένος με τη συντρόφισσα Λίτσα Γκουντούρα και πατέρας δυο γιών.

Ως φοιτητής πήρε ενεργά μέρος στον αντιδικτατορικό αγώνα. Ήταν μέλος του ΔΣ του Συλλόγου τρικαλινών φοιτητών Αθήνας και εκπρόσωπός τους στο Συντονιστικό Τοπικών Συλλόγων, που συντόνιζε στα χρόνια της χούντας τη δράση του φοιτητικού κινήματος.

Πήρε μέρος στην κατάληψη της Νομικής και στην εξέγερση του Πολυτεχνείου.

Από το 1974 ήταν μέλος της Π.Π.Σ.Π. και εκπρόσωπός της στο ΔΣ του Συλλόγου φοιτητών Παντείου.

Από το 1977 ζούσε στα Τρίκαλα και δραστηριοποιούνταν στο μαζικό κίνημα της πόλης. Ήταν αντιπρόεδρος στο ΔΣ του Συνδέσμου Επιστημόνων Τρικάλων, ενός συνδέσμου με πλούσια δράση στα χρόνια της μεταπολίτευσης. Συμμετείχε στη συντονιστική επιτροπή των τοπικών περιοδικών «Παρέμβαση» και «Αναφορές». Πήρε μέρος στην ίδρυση της Αντιιμπεριαλιστικής-Αντιπολεμικής Κίνησης Τρικάλων, με μεγάλη συνεισφορά στους αγώνες της στις περιόδους των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων στο Ιράκ και στη Γιουγκοσλαβία. Έπαιξε καθοριστικό ρόλο στη συγκρότηση της Πρωτοβουλίας Εργαζομένων Ανέργων για την κοινή δράση, στην περίοδο των μνημονίων. Η παρουσία του ήταν μόνιμη και συνεχής, μέσα από τις γραμμές του ΚΚΕ(μ-λ), σε όλες τις τοπικές δράσεις και πρωτοβουλίες. Ήταν πεπεισμένος ότι η επαναστατική κομμουνιστική γραμμή και κατεύθυνση είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την ανασυγκρότηση του εργατικού και γενικότερα του λαϊκού κινήματος. Έτσι, από τη μια ήταν υπέρμαχος της κοινής

δράσης και της ευρύτερης δυνατής συσπείρωσης αγωνιστών και δυνάμεων, αλλά από την άλλη δεν φείδονταν της αντιπαράθεσης με λανθασμένες και αδιέξοδες λογικές και πρακτικές.

Σύντροφέ μας, έφυγες νωρίς! Σε είχαμε ανάγκη, είναι μεγάλη η απώλεια σου.

Το ΚΟ του ΚΚΕ(μ-λ) εκφράζει συλλυπητήρια στη συντρόφισσα Λίτσα και στα παιδιά του, τον Αποστόλη και τον σύντροφο Γιάννη.

Τρίτη 15 Φεβράρη 2022

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ. 3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgml@the.forthnet.gr www.kkemi.gr

ιμπεριαλισμό! Ελλάδα!

από τη «θέση»-αίτημα για «ενιαία στάση» των ΗΠΑ-NATO-ΕΕ στην Ουκρανική κρίση. Ουσιαστικά, δεν πρόκειται για «θέση», αλλά για ευχή, αφού καθόλου και σε τίποτα δεν μπορεί να καθορίσει τους ανταγωνισμούς των πολλών προστάτων της. Έτσι, το μόνο που παράγουν αυτά τα αδιέξοδα είναι... αδιέξοδες και αντιδραστικές αντιπαραθέσεις ανάμεσα αλλά και στο εσωτερικό των αστικών κομμάτων. Από τη μια, φαίνεται να πρυτανεύει η εκτίμηση πως η Τουρκία στη βάση όλων των εξελίξεων δεν έχει στο ορατό μέλλον προοπτική ένταξης στην ΕΕ και συνεπώς είναι οι ΗΠΑ οι μόνες «αρμόδιες» στις οποίες πρέπει να προστρέξει η αστική τάξη της Ελλάδας, ζητώντας κατοχύρωση ρόλων έναντι της τουρκικής. Αν, όμως, αυτή η εκτίμησή τους σημαίνει ότι καλώς γέρνει η διπλή εξάρτηση όλο και πιο αμερικάνικα, από την άλλη καθόλου δεν μπορεί να «προσπεραστεί» ο άλλος προστάτης, οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές.

Τα αδιέξοδα και οι συγχύσεις αυτές αποτυπώθηκαν και στους καθγάδες στη Βουλή. Τόσο στην ψήφιση της «ελληνοαμερικάνικης συμφωνίας» στο τέλος του περασμένου Γενάρη, όσο και στην πριν λίγες μέρες ψήφιση του νομοσχεδίου για την «αμυντική θωράκιση της χώρας»(!) δηλαδή την ψήφιση για την αγορά των γαλλικών φρεγατών, των Ραφάλ και των τουρπιλών και βλημάτων που τα συνοδεύουν. Σε αυτή τη δεύτερη συζήτηση, είναι μεταξύ άλλων αξιοσημείωτη και η στάση της ηγεσίας του ΚΚΕ. Ενώ καταψήφισε την αγορά των φρεγατών και των Ραφάλ, ψήφισε, όπως και το ΜΕΡΑ25, «παρών» για τις τουρπίλες που εξοπλίζουν τις φρεγάτες! Πρόκειται για μια στάση που δείχνει ότι ούτε σε επίπεδο κοινοβουλευτικής διαμαρτυρίας δεν τολμά το κόμμα αυτό να διαχωριστεί από τα ιερά και τα όσια του αστικού πλαισίου, που αναζητεί επιτυχίες στον αντιδραστικό ανταγωνισμό με την Τουρκία, βαθαίνοντας όλο και περισσότερο την ιμπεριαλιστική εξάρτηση και σκορπίζοντας στον λαό το δηλητήριο του εθνικισμού και του σοβινισμού.

Αδιαίρετη η «ασφάλεια» των λαών!

Ενώσω η αστική τάξη και τα κόμματά της βυθίζονται σε νέα αδιέξοδα και οδηγούνται σε νέους τυχοδιωκτισμούς, γίνεται φανερό ότι οι απαντήσεις του ζητήματος για την εργατική τάξη και τον λαό μόνο από αυτούς και την πάλη τους μπορούν οικοδομηθούν και να κατακτηθούν. Πάλη μαζική, ενά-

ντια στην εξάρτηση, τον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό. Πάλη αλληλεγγύης, συναδέλφωσης και συγκρότησης κοινού μετώπου με όλους τους λαούς της περιοχής.

Η πάλη αυτή έχει μια βασική θέση αφετηρίας: Οι λαοί δεν έχουν ανάγκη από προστάτες! Η πάλη αυτή είναι επιτακτικά αναγκαία, είναι υπόθεση κυριολεκτικά ζωής, αλλά είναι και άρρηκτα δεμένη με τα ταξικά συμφέροντα της εργατικής τάξης, με τα πιο βασικά δικαιώματα του λαού και της νεολαίας. Και αυτό ισχύει ανεξάρτητα από το ποια θα είναι η άμεση έκβαση της κρίσης που εξελίσσεται. Αν υπάρξει μια «εκτόνωση», αυτή θα είναι προσωρινή και θα εκφράζει τις δυσκολίες της κάθε ιμπεριαλιστικής πλευράς να κάνει το «επόμενο βήμα». Αλλά τα επίδικα του ανταγωνισμού όχι μόνο δεν εξαλείφονται, αλλά αντίθετα φορτώνονται ολοένα και περισσότερο και αναζητούν διέξοδο στον πόλεμο, στον σφαγισμό των λαών.

Για να παραφράσουμε, λοιπόν, τα λεγόμενα των ημερών από τη ρώσικη διπλωματία, είναι πράγματι αδιαίρετη η ασφάλεια των λαών. Ο ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός έχει αντιδραστικά και μόνο χαρακτηριστικά για όλους τους λαούς και σε κάθε εκδοχή της εξέλιξής του. Δεν υπάρχουν μέσα σε αυτό τον ανταγωνισμό και σε ό,τι μπορεί να φέρει, «θετικές» εκδοχές ή «θετικές» παρενέργειες για κανέναν λαό. Σε αυτή τη βάση είναι «αδιαίρετη η ασφάλεια» των λαών! Δηλαδή, η πάλη τους για την ειρήνη και για την ανεξαρτησία είναι κοινή υπόθεση όλων, χωρίς «προτιμήσεις» υπέρ της μιας ή της άλλης ιμπεριαλιστικής πλευράς, χωρίς αναζητήσεις για αλλαγή προστάτη, που και αυτό ακόμα βαφτίζεται στις μέρες μας «ανεξαρτησία»! Κανένας λαός δεν πρόκειται να ωφεληθεί από την ήττα ή τις μεγαλύτερες απώλειες ενός άλλου λαού.

Συνεπώς, για τη χώρα μας, που είναι προπύργιο και τσιφλίκι των αμερικανοNATOικών, η πάλη ενάντια τους είναι από τη μια όρος ζωής και οικοδόμησης βασικών στοιχείων για την προοπτική να πάρει η εργατική τάξη και ο λαός τις τύχες στα χέρια τους. Ταυτόχρονα, όμως, αυτή η πάλη ενάντια στα πολεμικά σχέδια των ΗΠΑ-NATO, η πάλη ενάντια και για την ανατροπή της εξάρτησης, είναι η μόνη πραγματική γέφυρα συναδέλφωσης και αλληλεγγύης με όλους τους λαούς της περιοχής. Με τους λαούς, δηλαδή, που έχουμε «κοινή μοίρα» και που το Μέτωπο Πάλης τους θα κρίνει την κατεύθυνση των εξελίξεων.

Αποψη

Το ζήτημα δεν είναι αν υπάρχει εμπλοκή της χώρας μας στις επικίνδυνες για τους λαούς εξελίξεις με επίκεντρο την Ουκρανία. Αυτό που εξετάζεται είναι ο βαθμός συμμετοχής της. Η αστική τάξη και η κυβέρνησή της, άλλωστε, δεν το κρύβουν καθόλου. Σε τέτοιο σημείο μάλιστα που εισπράττουν καθημερινά τα εύσημα από τα μεγάλα ιμπεριαλιστικά τους αφεντικά, τις ΗΠΑ. Για να μπουν αυτόματα στο κάδρο των στόχων ανταπάντησης του ρώσικου ιμπεριαλισμού. Για το λαό μας, μόνο ανατριχίλα προκαλούν οι μωροφιλοδοξίες του ντόπιου κατεστημένου. Οι «γεωπολιτικές αναβαθμίσεις» που ορέγεται η ολιγαρχία του πλούτου στη χώρα μας, όσο κι αν φαίνεται παράδοξο, περνούν και μέσα απ' την... Ουκρανία!

Επικίνδυνη εμπλοκή της χώρας μας στην αμερικανορωσική αντιπαράθεση στην Ουκρανία

Ο πολυπράγμων αμερικανός πρέσβης Πάιατ (πρώην πρέσβης των ΗΠΑ στην Ουκρανία και επικεφαλής της ενορχήστρωσης «στο πεδίο» του φασιστικού πραξικοπήματος του Μείντάν, για να μην ξεχνιόμαστε) σχεδόν επί καθημερινής βάσεως κάνει εγκωμιαστικές δηλώσεις για τη στάση της χώρας μας: «*ΗΠΑ και Ελλάδα δεσμεύονται να στηρίξουν την ουκρανική κυριαρχία και ακεραιότητα. Οι φίλοι μας στην Ελλάδα είναι πολύ σημαντικοί!*» Και πώς να μην κάνει τέτοιου τύπου δηλώσεις, όταν ολόκληρη η χώρα μας έχει μετατραπεί σε μια αμερικανοατοική βάση; Πώς να μην αισθάνεται το αφεντικό, όταν του έχουν παραδοθεί «τα κλειδιά» του σπιτιού που λέγεται Ελλάδα; Το σύνολο των εγκώριων Βάσεων έχει ενεργοποιηθεί για την υποστήριξη των επιθετικών πολεμικών κινήσεων του NATO, με προεξάρχουσες τη Σούδα και την Αλεξανδρούπολη. Τα στοιχεία που βλέπουν το φως της δημοσιότητας και που διοχετεύονται από την ίδια την πρεσβεία της Βασιλίσσης Σοφίας δίνουν το μέγεθος του πολεμικού έμφυχου και άψυχου υλικού που «διέρχεται» από το οικόπεδο Ελλάδας.

Είναι ακριβώς αυτό το γεγονός που έχει κάνει «διπλωματικά έξαλλους» τους ρώσους αντιπάλους των ΗΠΑ και του NATO, που με απανωτές δηλώσεις τόσο του ίδιου του Λαβρόφ προς τον έλληνα ομόλογό του όσο και του εκπροσώπου του Κρεμλίνου Πεσκόφ θέτουν τη χώρα προ των συνεπειών που μπορεί να αντιμετωπίσει και να υποστεί: «*Κάποιοι θέλουν να μπλέξουν την Ελλάδα σε περιπέτειες που εξυπηρετούν τα σχέδιά τους για τον περιορισμό της Ρωσίας μέσω της δημιουργίας τετελεσμένων στα ρωσικά σύνορα!*» Η δήλωση αυτή της ρώσικης πρεσβείας στη Αθήνα απηχεί χωρίς περιστροφές την έντονη δυσφορία της ρώσικης πλευράς, αλλά αποτελεί και μια σχεδόν ευθεία απειλή με βάση τη στάση της χώρας μας. Ιδιαίτερα έχει τεθεί το θέμα της βάσης της Αλεξανδρούπολης που στοχεύει εμφανέστατα προς βορρά, τις βορειοανατολικές χώρες των Βαλκανίων δηλαδή και τη Μαύρη Θάλασσα. Ακόμη και οι «ανησυχίες» της Τουρκίας για τη συγκεκριμένη βάση διασκεδάζονται με δηλώσεις του Πάιατ ότι η Αλεξανδρούπολη «βλέπει» προς βορρά και όχι ανατολικά.

Η επίσκεψη Δένδια στα γραφεία της Ειδικής Αποστολής Επιτήρησης του ΟΑΣΕ στην Ουκρανία και οι ταυτόχρονες και μετέπειτα

δηλώσεις του «χαιρετίστηκαν» δεόντως απ' την αμερικανική πλευρά. Όσο κι αν τα ντόπια ΜΜΕξαπάτησης κεντράρισαν στο ελληνικό στοιχείο της Μαριούπολης, εκπροσώπους του οποίου συνάντησε ο έλληνας ΥΠΕΞ, η «αποστολή» είχε κυρίως στόχο να δηλώσει το ελληνικό «παρών» στο θερμοπολεμικό κλίμα που εξυφάνεται από το NATO, τις ΗΠΑ και τη Ρωσία στην περιοχή. Ποιο άλλο πολιτικό νόημα θα μπορούσε κάποιος να αποδώσει στο ταξίδι αυτό όταν, αμέσως μετά την επιστροφή του, ο Δένδιας ενημέρωσε για τα αποτελέσματά του, ποιον άλλον, τον αμερικανό πρέσβη. Τόσο «ελληνική» αποδείχτηκε κι αυτή η «πρωτοβουλία»! Και μπορεί ο Πάιατ να μιλά υποκριτικά για «κυριαρχία και ακεραιότητα» της Ουκρανίας (έναντι των ρώσων ιμπεριαλιστών, βεβαίως βεβαίως), ο Δένδιας ωστόσο απ' την πλευρά του με την αμετροέπεια που διακρίνει την άρχουσα τάξη- το «τερμάτισε», μιλώντας ακόμη και για... «ανεξαρτησία» της Ουκρανίας! Όπως της... Ελλάδας, θα λέγαμε.

Το πόσο ψεύτικα «ενδιαφέρεται» η κυβέρνηση για την τύχη των ομογενών της Μαριούπολης φάνηκε από τη στάση της απέναντι στη δολοφονία των δύο και τον

σοβαρό τραυματισμό άλλων δύο από πυρά επίλεκτου φασιστικού σώματος του ουκρανικού στρατού. Ούτε εξηγήσεις ζήτησε, ούτε καταγγελία έβγαλε, ούτε απαίτησε να τιμωρηθούν οι δολοφόνοι. Μάλιστα στο διαδίκτυο κυκλοφορεί ότι καθόλου «μεθυσμένοι» δεν ήταν, αλλά είχαν πάει στην περιοχή για παιδομάζωμα-στρατολόγηση στις τάξεις του ουκρανικού στρατού. Στην αντίδραση των ομογενών, απλά τους καθάρισαν! Μπροστά στις δεσμεύσεις στο NATO και στην υποταγή στις ΗΠΑ αλλά και στη στήριξη του φασιστικού καθεστώτος του Κιέβου, αντιμετωπίστηκαν από την άρχουσα τάξη και την κυβέρνηση της ως τελειώς αναλώσιμοι.

Μέρα με τη μέρα η κυβέρνηση της ΝΔ, στη ρότα όλων των προηγούμενων αστικών κυβερνήσεων, εμπλέκει τη χώρα και το λαό μας σε θανάσιμους πολεμικούς κινδύνους. Όσο κι αν υπάρχει χιλιόμετρική απόσταση ανάμεσα στην Ουκρανία και την Ελλάδα, όσο κι αν δεν υπάρχουν σύνορα που να συνδέουν τις δύο χώρες, οι φυσικές αποστάσεις έχουν δώσει τη θέση τους στις κοντύτερες «πολιτικές», αυτές που προκύπτουν από τις υποχρεώσεις που έχει αναλάβει η άρχουσα τάξη έναντι των ΗΠΑ, του NATO και της ΕΕ. Πόσο «ασφαλείς», αλήθεια, μπορούν να αισθάνονται οι εργαζόμενοι, ο λαός και πιο πολύ η νεολαία από όλες αυτές τις εκδουλεύσεις με το αζημίωτο των ντόπιων πατριδοκάπηλων; Και τι είδους «ανάπτυξη» είναι αυτή που στερεί ακόμη και τα στοιχειώδη από τον κόσμο της δουλειάς και του μόχθου και τα παιδιά του, στο βωμό της υποτέλειας και των ονειρώξεων των εκμεταλλευτών τους;

Δεν πρόκειται καθόλου για «θεωρητικά» ερωτήματα. Η σαφής τοποθέτηση του ρώσικου ιμπεριαλισμού έναντι της χώρας μας δεν αφήνει κανένα περιθώριο παρερμηνείας. Μπορεί προς το παρόν να μην έχει ζητηθεί η συμμετοχή σε κάποιου είδους «εκστρατευτικό σώμα», όπως το 1920, για την Ουκρανία, τα δεδομένα όμως δεν απαλλάσσουν την ελληνική επικράτεια από το να συμπεριληφθεί «επάξια» σε στόχο αντιπάλων. Μόνο που για μια ακόμη φορά θα τα πληρώσει ο λαός και όχι το ντόπιο εξαρτημένο κεφάλαιο. Η ευκολία «διαφυγής» του κινδύνου ανήκει στην αστική τάξη. Η δυσκολία ανάπτυξης μαζικού αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος είναι αποκλειστική υπόθεση του λαού και των πολιτικών και κοινωνικών του δυνάμεων!

Νέα αναβολή της δίκης των Σεπολιών για τις 28 Φεβράρη

Φαίνεται πως κι αυτή η πολιτική δίκη των συλληφθέντων αγωνιστών, μετά την άγρια καταστολή στα Σεπόλια την 17η Νοέμβρη του 2020, θα είναι μακριά. Για μια ακόμα φορά η συνέχιση της δίκης που είχε προγραμματιστεί για τις 8 Φεβράρη στο Τριμελές Πλημμελειοδικείο αναβλήθηκε για τις 28 Φεβράρη στις 9 πμ στο κτίριο 13, πριν καν ξεκινήσει, λόγω... «λάθους της γραμματείας». Η μαζική παρουσία αλληλεγγύης στα δικαστήρια και το κίνημα συμπαράστασης με στόχο την αθώωση όλων των διωκόμενων πρέπει να επιμείνουν και να συνεχιστούν μέχρι τέλους.

Αστυνομική βία σε 14χρονη στο Βέλγιο...

Την Παρασκευή 21/1, δύο αστυνομικοί ακινητοποιούν, ρίχνουν στο έδαφος και πέφτουν πάνω σε ένα 14χρονο κορίτσι, το οποίο δέχνουν, στην Οσάνδη του Βελγίου. Η σύλληψή της ήταν, λέει, «οικογενειακή υπόθεση» (!), ενώ η αστυνομική βιαιοπραγία «ερευνάται», μετά και τις αντιδράσεις που ξέσπασαν. Μετά τον ξυλοδαρμό, το κορίτσι οδηγήθηκε στο σπίτι του. Το περιστατικό αυτό, ακόμα ένα ωμής αστυνομικής βίας, καταγράφηκε σε βίντεο και κυκλοφόρησε διαδικτυακά.

...και νέα αστυνομική δολοφονία 22χρονου Αφροαμερικανού στη Μινεσότα των ΗΠΑ

Την Τετάρτη 2/2, ειδικές μονάδες της αστυνομίας (SWAT), ύστερα από ειδικό ένταλμα έρευνας «πο-κνοκ», ένα ένταλμα που επιτρέπει στις αστυνομικές δυνάμεις να εισβάλουν σε σπίτια χωρίς μάλιστα καμιά προειδοποίηση, μπαίνουν στο διαμέρισμα του 22χρονου αφροαμερικανού Αμίρ Λόκι και τον δολοφονούν εν ψυχρώ με 3 σφαίρες εξ επαφής όταν αυτός πήγε να σηκωθεί, καθώς βρισκόταν ξαπλωμένος στον καναπέ και κουκουλωμένος με κουβέρτα. Η δολοφονία έχει καταγραφεί και σε βίντεο. Η αιτιολογία πως κρατούσε όπλο, κάτω απ' την κουβέρτα, ενώ είχε άδεια οπλοκατοχής και προφανώς μπροστά στον τρόπο που θα ένιωσε απ' την εισβολή θα το χρησιμοποιούσε δεν... πείθει. Το ένταλμα είχε εκδοθεί λόγω έρευνας που γινόταν για κάποια υπόθεση στη γειτονική πόλη Σαντ Πολ, που όμως ο Αμίρ δεν βρισκόταν αναμειγμένος σ' αυτήν. Ο κατάλογος της ωμής αστυνομικής βίας και των δολοφονιών, ειδικά Αφροαμερικανών, στην ιμπεριαλιστική μητρόπολη των ΗΠΑ, δύο χρόνια μετά τη δολοφονία του Φλόιντ, δεν έχει σταματημό, ενώ αυτές ξεπερνούν κάθε φαντασία. Παρά το πολιτικό ψύχος, εκατοντάδες άνθρωποι διαδήλωσαν στους δρόμους της Μινεσότα, καταγγέλλοντας τη νέα αυτή κρατική δολοφονία.

δημοκρατικά δικαιώματα

Δομές φυλάκισης προσφύγων

Τσιμεντένια τείχη, απαγορεύσεις εισόδου-εξόδου και παρακολούθηση από κάμερες αποτελούν κάποια απ' τα νέα εφιαλτικά μέτρα που πρόκειται να εφαρμοστεί -ή έχει ήδη αρχίσει να εφαρμόζει- η κυβέρνηση και το σύστημα της εκμετάλλευσης στις λεγόμενες «δομές φιλοξενίας» προσφύγων. Σχέδια που κάνουν κυριολεκτικά αφόρητη τη ζωή των προσφύγων στα στρατόπεδα συγκέντρωσης όπου βρίσκονται φυλακισμένοι, σε συνθήκες εξαθλίωσης, περιθωριοποίησης και αποκοπής απ' τον ελληνικό λαό. Έτσι, στο Κέντρο του Κατοικά Ιωαννίνων ετοιμάζεται το στήσιμο ενός τσιμεντένιου τείχους ύψους 3 μέτρων, παρεμποδίζοντας την οπτική επαφή των προσφύγων με τον «έξω κόσμο» και αντίστροφα. Τέτοιου τύπου τσιμεντένια τείχη έχουν ήδη στηθεί σε άλλα κέντρα κράτησης, όπως στη δομή της Ριτσώνας το Μάη του 2021 ή σ' αυτές της Μαλακάσας, της Νέας Καβάλας, του Πολυκάστρου και των Διαβατών Θεσσαλονίκης. Τα πλάνα του υπουργείου Μεταναστευτικής Πολιτικής προβλέπουν την εγκατάστασή τους σε ακόμα 6 δομές μέχρι τα τέλη του Απριλίου. Το υπουργείο έχει ήδη αναθέσει το έργο σε ανάδοχο, έπειτα από σχετικό διαγωνισμό. Το συνολικό κόστος προβλέπεται σε 28,4 εκατομμύρια ευρώ. Βλέπετε, για τέτοια πλάνα «λεφτά υπάρχουν».

Μετά τις αγορές των Ραφάλ και πολεμικού εξοπλισμού απ' τους ΝΑΤΟϊκούς ιμπεριαλιστές, μετά την ενίσχυση της αστυνομίας και των μηχανισμών καταστολής, το χρήμα «πέφτει» για νέες αντιδραστικές στοχεύσεις του συστήματος. Το «σχέδιο» όμως δεν σταματά εδώ. Επιβάλλεται απαγόρευση εισόδου-εξόδου στους πρόσφυγες απ' τις 7μμ μέχρι τις 7πμ, αφαιρώντας τους ένα ακόμα δικαίωμα που τουλάχι-

στον μέχρι τώρα είχαν. Το να μπορούν να μπαίνουν και να βγαίνουν όποτε θέλουν απ' το Κέντρο. Ταυτόχρονα, κάμερες παρακολούθησης και «συστήματα τεχνητής νοημοσύνης» (sic) που θα εγκατασταθούν θα επιτηρούν το χώρο... Ήδη στο στρατόπεδο προσφύγων στη Σάμο λειτουργούν συστήματα «ελέγχου» στις πύλες, με ακτίνες X και με συστήματα βιομετρικού ελέγχου και δακτυλοσκόπησης.

Πλάι στις βίαιες απελάσεις («επαναπροωθήσεις») και στις δολοφονίες προσφύγων, πλάι στη ρατσιστική παρακρατική βία και στην κρατική καταστολή, πλάι στην ανασφάλεια και στη φτώχεια, ταυτόχρονα με τη στέρηση στοιχειωδών δικαιωμάτων στο Άσυλο, στην ελεύθερη μετακίνηση, στην ανθρώπινη στέγαση, στην περίθαλψη, στη δουλειά, οι ξεριζωμένοι πρόσφυγες καταδικάζονται, μέρα με τη μέρα, σε μια φυλάκιση «αορίστου χρόνου» χωρίς να έχουν διαπράξει κανένα απολύτως έγκλημα. Μέσα κι απ' τη μετατροπή ακόμα κι αυτών των λεγόμενων «ανοιχτών δομών φιλοξενίας» σε δομές φυλάκισης. Δομές που δεν έπαψαν ποτέ να είναι άθλιες, όπως με κραυγαλέο τρόπο έχει δείξει η ίδια η πραγματικότητα, ειδικά σε περιπτώσεις με χιονιά, πλημμύρες ή καύσωνα. Πέρα απ' την προσπάθεια του συστήματος και των κυβερνήσεών του να απαλλαγεί απ' το «βαρίδι» των προσφύγων (γιατί έτσι τους θεωρεί), πέρα απ' την εξόντωσή τους και την αδυναμία διαχείρισης του προσφυγικού, είναι εμφανής και η επιδίωξη ν' αποκοπούν οι πρόσφυγες και οι μετανάστες απ' τον ελληνικό λαό, τους εργαζόμενους, τη νεολαία. Να μη «συναντηθούν» οι κοινές τους ανάγκες για αντίσταση, για αγώνα και ζωή. Στον αντίποδα αυτών των επιδιώξεων πρέπει να σταθεί ο λαός και το κίνημα που πρέπει να αναπτυχθεί.

Η παραλία Ερεσού δεν θα γίνει επενδυτικό φιλέτο!

Στο στόχαστρο για ακόμη μία φορά μπαίνει η πρόσβαση του λαού στις παραλίες και το δικαίωμα για φθηνές διακοπές. Στην παραλία της Ερεσού, με την υποστήριξη του Δήμου Δυτικής Λέσβου, γίνεται προσπάθεια να καμφθούν οι αντιδράσεις των μόνιμων κατοίκων της περιοχής και να χτιστούν βίλες με πίσνα κυριολεκτικά πάνω στην άμμο (περιοχή Αφεντέλλη).

Η παραλία της Σκάλας Ερεσού της Λέσβου αποτελεί προορισμό τόσο για ντόπιο πληθυσμό όσο και για πολλούς επισκέπτες εδώ και δεκαετίες. Για τον κόσμο της Λέσβου αποτελεί μία οικονομική ποιοτική απόδραση, σε μια περίοδο που ο συνδυασμός ανεργίας, ακρίβειας και απληρωσιάς στερεί από ολόένα περισσότερο κόσμο τη δυνατότητα των διακοπών.

Συγχρόνως, όμως, εδώ και πολλά χρόνια έχει μπει στο στόχαστρο συμφερόντων τα οποία, εκμεταλλεόμενα το νομικό οπλοστάσιο του κράτους, προσπαθούν να χτίσουν επάνω στην παραλία. Εξέλιξη που θα έχει φυσικά σαν συνέπεια τον αποκλεισμό από την ελεύθερη πρόσβαση, με στόχο να επαναπροσδιορίσουν τον τόπο σαν μέρος διακοπών μόνο για τους λίγους. Ήδη από το 2016 απομακρύνθηκε μετά από έντονες αντι-

δράσεις των κατοίκων τσιμεντένια περίφραξη που επιχειρήθηκε να τοποθετηθεί για να καθορίσει ιδιοκτησία πάνω στην παραλία. Πριν από λίγους μήνες ο Δήμος, αποκρύπτοντας την προέγκριση οικοδομικής άδειας που έδωσε για την τσιμεντοποίηση της παραλίας, εξήγγειλε την κατασκευή θεματικού πάρκου σε παρακείμενο οικόπεδο ιδιοκτησίας του επάνω στον αιγιαλό. Θέλησε με αυτόν τον τρόπο να προλάβει να νομιμοποιήσει την επέλαση του ιδιωτικού συμφέροντος στην παραλία και να καμφθούν οι αντιστάσεις του κόσμου.

Οι κινήσεις αυτές εναρμονίζονται πλήρως με τις συνολικότερες μεθοδεύσεις του συστήματος και του αστικού κράτους. Με σωρεία νομοθετημάτων τα τελευταία χρόνια, έχουμε δει να συρρικνώνεται ο αιγιαλός, να διευκολύνεται η καταπάτηση των παραλιών από ιδιωτικά συμφέροντα, αλλά και να παραδίδονται περιοχές φυσικού πλούτου («Natura») προκειμένου να μπουν ανεμογεννήτριες κ.λπ. στο όνομα της «πράσινης ανάπτυξης». Όλες αυτές οι κινήσεις αποσκοπούν στην πλήρη διευκόλυνση της λεηλασίας και της καταστροφής ολόκληρων περιοχών προκειμένου να γιγαντώνονται τα κέρδη των λίγων. Ταυτόχρονα στερούν από την πλειοψηφία την πρόσβαση σε τέτοιες περιοχές.

Μέχρι στιγμής, στην Ερεσό φρένο στα σχέδια έβαζε και βάζει η ενεργός συμμετοχή των κατοίκων στις κινητοποιήσεις στο «μπλόκο Αφεντέλλη», η οποία είναι και η μόνη πραγματική αντίσταση. Κανένα νομικό κόλπο ή προσφυγή δεν μπορεί να διασφαλίσει την ελεύθερη πρόσβαση στην παραλία και να ματαιώσει τα σχέδια που έχουν εξαγγελθεί. Η αστική δικαιοσύνη δεν είναι ανεξάρτητη, ενώ είναι διαμορφωμένη και «πλούσια» νομοθεσία ενάντια στα συμφέροντα των πολλών. Επιπλέον, χρειάζεται να έχουμε καθαρό ότι κανένας Μεσσίας, παράγοντας ή παραγοντίσκος δεν πρόκειται να λύσει το ζήτημα, παρόλο που μπορεί να υπάρχουν πρόθυμοι να το αξιοποιήσουν για να αναδειχθούν, να διεκδικήσουν ή να κρατήσουν διάφορες «καρέκλες». Το παράδειγμα της Χαλκιδικής (με πολύ πιο κοντρά συμφέροντα βέβαια) αποδεικνύει ότι καμία κυβέρνηση, δήμαρχος, άλλος παράγοντας ή δικαστήριο δεν προτίθεται να αντιταχθεί (ίσα ίσα) σε τέτοια σχέδια. Ο μόνος παράγοντας που μπορεί να βάλει φρένο σε τέτοιους σχεδιασμούς είναι ο μαζικός, παρατεταμένος και αποφασιστικός αγώνας των κατοίκων και ευρύτερου κόσμου με κοινές ανάγκες.

Θεσσαλονίκη, Εύοσμος

Μεγάλη αντιφασιστική διαδήλωση

Με μεγάλη επιτυχία στέφτηκε η αντιφασιστική συγκέντρωση και πορεία που πραγματοποιήθηκε από την πλατεία του Ευόσμου στις 5 Φλεβάρη.

Την πρωτοβουλία αρχικά είχε πάρει η Ομοσπονδία Γονέων και στο κάλεσμα ανταποκρίθηκαν ΕΛΜΕ και διδασκαλικοί σύλλογοι, δεκάδες σωματεία, φοιτητικοί σύλλογοι, πολιτικές οργανώσεις και συλλογικότητες της αριστεράς, σχήματα γειτονιάς κ.ά. Χιλιάδες μαθητές, νεολαίοι, εργαζόμενοι απ' όλες τις γωνιές της Θεσσαλονίκης συνέρχονταν στον Ευόσμο για να βροντοφωνάξουν «Όχι στον φασισμό».

Στη συγκέντρωση τηρήθηκε ενός λεπτού σιγή στη μνήμη όλων των θυμάτων των φασιστικών επιθέσεων. Ακολούθησε μαζική δυναμική πορεία στους κεντρικούς δρόμους του Ευόσμου, ενώ φτάνοντας η πορεία στην Ηλιούπολη μαθητές και φοιτητές τραγούδησαν από κοινού το «Ακορντεόν» του Μ. Λοίζου.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις και η Μαθητική Αντίσταση συμμετείχαν στην κινητοποίηση με ενιαίο μαχητικό μπλοκ και με κεντρικό σύνθημα «Η νεολαία μαζί με τον λαό, με αγώνες μαζικούς νικαίει το φασισμό». Με τα συνθήματά τους αποκάλυπταν τις αιτίες που γεννούν τον φασισμό και διακήρυτταν την ανάγκη ταξικής αλληλεγγύης και αγώνα.

Αφορμή για το συλλαλητήριο στάθηκαν οι φασιστικές επιθέσεις σε βάρος μαθητών του 2ου ΕΠΑΛ Ευόσμου, που επιχειρούσαν συνέλευση ενόψει της πανεκπαιδευτικής κινητοποίησης της 20ης Γενάρη, αλλά και ο ξυλοδαρμός 15χρο-νου πρόσφυγα μαθητή του Διαπολιτισμι-

κού Λυκείου Ευόσμου από φασιστοειδή έξω από το σχολείο του λίγο πριν τα Χριστούγεννα. Συνέπεσε εξάλλου με την αποτρόπαια δολοφονία του 19χρονου Άλκη, η οποία συγκλόνισε τον λαό της πόλης.

Οι συγκεκριμένες φασιστικές επιθέσεις δεν είναι τυχαία, μεμονωμένα περιστατικά. Είχαν προηγηθεί αντίστοιχες επιθέσεις στα ΕΠΑΛ Σταυρούπολης τον περασμένο Σεπτέμβρη, σε μέλη της ΚΝΕ στην πλατεία Μακρυγιάννη στην Ηλιούπολη, ο βανδαλισμός των γραφείων του ΚΚΕ σε Νεάπολη και Άνω Τούμπα, οι επιθέσεις στον Κοινωνικό Χώρο Σχολείο στη λεωφόρο Βασιλ. Γεωργίου και στη Φοιτητική Λέσχη στο ΑΠΘ τον Γενάρη, για

να αναφέρουμε λίγα μόνο ενδεικτικά παραδείγματα φασιστικών πρακτικών του τελευταίου διαστήματος.

Με τη δράση τους αυτή, οι φασίστες, πολύτιμη εφεδρεία του συστήματος, προσπαθούν να ανακόψουν τα σκιρτήματα κινητοποιήσεων των μαθητών ενάντια στην αντιλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης στην εκπαιδευση. Επιδιώκουν να καλλιεργήσουν κλίμα φόβου, συμμόρφωσης, υποταγής. Να καταπνίξουν κάθε απόπειρα αντίστασης, διαμαρτυρίας, ξεσηκωμού. Γι' αυτό και έχουν την αμέριστη ανοχή του συστήματος και των φορέων του. Και δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι τα βάζουν με τη νεολαία. Γιατί τη νεολαία φοβούνται οι κρατούντες, αυτή εί-

ναι το μέλλον, αυτή, σε κάθε εποχή, μπορεί να αλλάξει τους συσχετισμούς, να φέρει την αλλαγή.

Ο φασισμός δεν νικιέται ούτε με απαγορεύσεις ούτε με διοικητικές ή δικαστικές αποφάσεις. Ο φασισμός νικιέται στον δρόμο, στις μικρές και μεγάλες μάχες που δίνονται στους χώρους δουλειάς, στη γειτονιά, στα σχολεία και στις σχολές. Στον αγώνα για την ανασυγκρότηση της εργατικής τάξης και των συμμάχων της για μια καλύτερη ζωή χωρίς εκμεταλλευτές. Στην κατεύθυνση αυτή, η κινητοποίηση της 5ης Φλεβάρη ήταν ένα σημαντικό βήμα. Αναγκαίο, όμως, είναι να ακολουθήσουν κι άλλα. Και θα ακολουθήσουν.

Για τις εξελίξεις σχετικά με το προσφυγικό-μεταναστευτικό στη Λέσβο

Σε «παλλεσβιακό συλλαλητήριο» κάλεσε το Εργατικό Κέντρο Λέσβου στις 7 Φεβρουαρίου στις 2 το μεσημέρι στη Βάστρια (περιοχή για τη δόμηση του νέου Κέντρου Κράτησης) ενάντια στη δημιουργία υπερδομής-φυλακής μεταναστών και προσφύγων. Στην ανακοίνωσή του προσθέτει ότι: "Κόντρα στην απαίτηση του λαού της Λέσβου για καμία δομή στα νησιά, για άμεσο απεγκλωβισμό των μεταναστών-προσφύγων, η κυβέρνηση προκαλεί και επιμένει στην υλοποίηση των απαράδεκτων σχεδίων της, πιστή στις απαιτήσεις της ΕΕ. Αντί να δίνει εκατομμύρια για την υπερδομή, να πάρει τώρα ουσιαστικά μέτρα για να μη στενάζουν, παγώνουν, αρρωσταίνουν εν μέσω ακρίβειας και πανδημίας οι νησιώτες!"

Στη συγκεκριμένη κινητοποίηση ο κόσμος που μαζεύτηκε, περίπου 500 άτομα, πραγματοποίησε πορεία μέχρι την καρδιά του δάσους, εκεί όπου σχεδιάζεται το νέο κέντρο κράτησης. Κατά κύριο λόγο, ο κόσμος που συμμετείχε ήταν στο μπλοκ του Εργατικού Κέντρου και της Επιτροπής Αγώνα Μανταμάδου. Μέσα στον κόσμο υπήρχαν και περίπου 50 άτομα τα οποία κινούνται σε γνωστούς ακροδεξιούς κύκλους. Στο τέλος της κινητοποίησης και ενώ ο κόσμος έφευγε από το σημείο, άγνωστοι έβαλαν φωτιά σε κάποια μηχανήματα.

Οι κινητοποιήσεις που λαμβάνουν χώρα τα τελευταία χρόνια, ενώ καταδεικνύουν σωστά την απανθρωπιά των κέντρων κράτησης - κολαστηρίων που επιφυλάσσει το σύστημα για τους μετανάστες και πρόσφυγες, συγχρόνως αρνούνται συστηματικά να κινητοποιήσουν τον κόσμο ενάντια στο σύστημα που δημιουργεί την προσφυγιά. Συγκεκριμένα αποφεύγεται η τοποθέτηση για αλληλεγγύη σε πρόσφυγες και μετανάστες, αφήνοντας να καλλιεργείται η αντίληψη ότι δεν υπάρχουν κοινά συμφέροντα ντόπιων και προσφύγων. Το μόνο κοινό σημείο προσφύγων/μεταναστών και ντόπιων που εντοπίζουν κομμάτια της αριστεράς είναι ότι και οι δυο «πλευρές» θέλουν «να φύγουν». Πρόκειται για βαθιά λαθεμένη άποψη η οποία υποκλίνεται και εντάσσεται στη δεξιά μετατόπιση όλου του πολιτικού σκηνικού. Προσπερνάει το γεγονός ότι σε καμία «χώρα προορισμού» δεν περιμένουν τους κολασμένους της γης καλές συνθήκες από ένα σύστημα που γεννάει τον πόλεμο και τρέφεται από την εκμετάλλευση και την καταπίεση. Σκόπιμα αγνοεί το καθήκον να αναδειχθεί η πραγματική και κομβική αναγκαιότητα κοινής πάλης για δικαιώματα και να υψωθεί αντιπαράθεση με απόψεις συστημικής προέλευσης που καταλήγουν στο «δεν χωράμε».

Στις δηλώσεις που γίνονται από την

κυβέρνηση και διάφορους παράγοντες λέγεται ότι ο σχεδιασμός για την κατασκευή στη Βάστρια γίνεται για να κλείσει η δομή που δημιουργήθηκε στον Καρά Τεπέ. Αυτή η εκτίμηση δεν φαίνεται να απηχεί την πραγματικότητα η οποία δείχνει ότι η υποδομή στον Καρά Τεπέ δεν έγινε για να κλείσει. Αντιθέτως, φαίνεται να υπάρχει η εκτίμηση από την Ε.Ε. ότι θα είναι τόσο οξυμένες οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και γενικότερες συγκρούσεις στην περιοχή, που ένα κέντρο δεν θα φτάνει για τα караβάνια των ξεριζωμένων.

Απέναντι σε αυτή τη ζοφερή πραγματικότητα απαιτείται ένα κίνημα το οποίο θα παλεύει για τα κοινά συμφέροντα ντόπιων και προσφύγων/μεταναστών και όχι προτάσεις για τον «σωστό καταμερισμό» κονδυλίων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Και βέβαια, με τη μεγάλη όξυνση της ουκρανικής κρίσης, που πολλαπλασιάζει τους πολεμικούς κινδύνους σε όλη την περιοχή, και με την Ελλάδα βάση-προγεφύρωμα των Αμερικανονατοϊκών, απαιτείται ένα κίνημα λαού και προσφύγων που θα παλεύει ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό.

Η τοποθέτηση του Εργατικού Κέντρου, το οποίο ελέγχεται από το ΚΚΕ, ότι η Ε.Ε. και η κυβέρνηση δίνουν λεφτά για νέα κέντρα κράτησης και δεν δίνουν

κονδύλια για τους φτωχούς και τους άνεργους, μόνο αυταπάτες καλλιεργεί για την Ε.Ε. που δήθεν με πίεση θα γίνει το μαξιλάρι για τη φτώχεια. Και φυσικά σε ένα νησί όπου η στοχοποίηση των προσφύγων έχει τον κύριο λόγο, το να βάζεις αντιδιαμετρικά τις λαϊκές ανάγκες με τα χρήματα της ΕΕ για το προσφυγικό είναι επικίνδυνο και βάζει πλάτη στη συστημική ακροδεξιά προπαγάνδα.

Ενάντια στο σύστημα της εκμετάλλευσης και της εξάρτησης αλλά και σε τέτοιες απαράδεκτες τοποθετήσεις από δυνάμεις που αναφέρονται στην Αριστερά, οφείλουμε να τονίσουμε: καθόλου σε αντιδιαστολή δεν τίθενται τα δικαιώματα των προσφύγων/μεταναστών για ανθρώπινες συνθήκες ζωής, χαρτιά κ.ο.κ. με τα δικαιώματα του ντόπιου πληθυσμού. Το ακριβώς αντίθετο ισχύει: χρειάζεται να οικοδομήσουμε κοινούς αγώνες προκειμένου να βάλουμε φρένο στην πολιτική της κυβέρνησης και του συστήματος η οποία καθημερινά «χωράει» και λιγότερους από εμάς. Τα κέντρα κράτησης, και πολύ περισσότερο τα κλειστά-φυλακές που προετοιμάζονται τώρα, είναι κολαστήρια που πρέπει να κλείσουν. Από τη σκοπιά της κοινής μας πάλης, ωστόσο, με κομμάτια ξεριζωμένων λαών που έχουν τους ίδιους εχθρούς με εμάς.

ΣΥΡΙΖΑ

Εμείς μπορούμε καλύτερα!

Αυτό είναι το μήνυμα που εκπέμπει ο Τσίπρας το τελευταίο διάστημα. Από την πρόταση μομφής στην κυβέρνηση μέχρι τη συζήτηση στη Βουλή για τις συμβάσεις αγοράς των γαλλικών φρεγατών και αεροσκαφών και τις δυο συνεντεύξεις του σε «Αυγή» και «Σκάι» ο αρχηγός του ΣΥΡΙΖΑ ζητάει εκλογές για να «φύγει η χειρότερη κυβέρνηση από τη μεταπολίτευση μέχρι σήμερα».

Είναι σαφής η αλλαγή τακτικής από τη μεριά του. Από τις προτάσεις για υπουργούς κοινής αποδοχής και τη συναίνεση να ξεχειλιζει έχουμε περάσει στη φάση της έντασης και όξυνσης της αντιπαράθεσης ανάμεσα στους δυο πυλώνες του συστήματος. Αυτό το χιλιοπαιγμένο έργο της πώλωσης ανάμεσά τους θέλει το λαό θεατή των εξελίξεων και τα λαϊκά προβλήματα στο περιθώριο. Όσο για τους δυο πρωταγωνιστές, η υποκριτική - και η υποκρισία - αξίζουν βραβεία καθώς έτσι καλύπτουν ότι έχουν τον ίδιο ρόλο. Την ουσιαστική συμφωνία τους στις θεμελιώδεις επιλογές των ιμπεριαλιστών και του κεφαλαίου.

Αυτοί άλλωστε είναι οι κύριοι αποδέκτες του μηνύματος Τσίπρα. Τα κέντρα έξω και μέσα στη χώρα ώστε να αποσπάσει την προτίμησή τους για να διαδεχτεί τον Μητσοτάκη. Για τα σενάρια που διακινήθηκαν από την Ε.Ε.-Κομισιόν για κυβέρνηση τεκνοκρατών δήλωσε ότι κατανοεί τη δυσaréσκεία τους για την αναποτελεσματικότητα της κυβέρνησης της ΝΔ, ωστόσο η... αποτελεσματικότητα των πολιτικών που θα προωθηθούν απαιτούν τη λαϊκή νομιμοποίηση. Η κάλπη είναι το όριο κάθε φασαρίας που κάνει η αξιωματική αντιπολίτευση, επιδιώκοντας «κίνημα αλλαγής και απαλλαγής

που θα επιβάλει εκλογές» και όχι πάλι ανατροπής της κυβερνητικής πολιτικής και διεκδίκησης δικαιωμάτων.

Η πρόταση Τσίπρα θα μπορούσε να συμπυκνωθεί στο περισσότερο (αστικό) κράτος. Στον ασύδοτο νεοφιλελευθερισμό του Μητσοτάκη, στο επιλεκτικό και όχι επιτελικό κράτος της ΝΔ, αντιπροτείνει δόσεις κείσσανισμού και «φιλολαϊκή» διαχείριση. Όμως, παρά τη διγλωσσία, τις προεκλογικές εξαγγελίες που ξεχνιούνται ή τροποποιούνται μετεκλογικά, η ουσία είναι ότι κάθε ζήτημα που αφορά το λαό είναι εντός του πλαισίου που ορίζουν οι Βρυξέλλες και οι προϋποθέσεις αξιοποίησης του Ταμείου Ανάκαμψης.

Η ανακούφιση των νοικοκυριών και επιχειρήσεων από την ακρίβεια θα προκύψει από τη μείωση του ΕΦΚ στα καύσιμα στο κατώτατο όριο που προβλέπει η Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Το νέο ΕΣΥ θα προκύψει συγκλίνοντας με τον μέσο όρο των σχετικών επενδύσεων δημοσίων δαπανών της Ε.Ε. Αυστηρή εφαρμογή του οκτώρου και πειραματική εφαρμογή του 35ωρου όπως στη Γαλλία. Όπως ο Μακρόν ζήτησε μείωση της τιμής του ηλεκτρικού ρεύματος από την εκεί ΔΕΗ, το ίδιο θα πράξει και ο ίδιος, επαναφέροντας το Δ (Δημόσια) στην επιχείρηση.

Όσο για τον κατώτατο μισθό, εξαγγέλλει αύξηση στα 800€ για τόνωση της ζήτησης, χωρίς την κατάργηση των νόμων Βρούτση-Αχτσιόγλου που τον ορίζουν με κυβερνητική απόφαση και όχι μέσω συλλογικών διαπραγματεύσεων.

Τα παραπάνω είναι ένα μικρό αλλά αποκαλυπτικό δείγμα του πήχη των προσδοκιών που θέτει ο ΣΥΡΙΖΑ. Βέβαια, για όλα αυτά και άλλα πολλά που δεν αναφέρθηκαν, είναι η κυβερνητική του θητεία με τα πολλά Ι (Ιδιωτικοποιήσεις), από τη ΔΕΗ, τα διόδια και τα νοσοκομεία μέσω των ΣΔΙΤ μέχρι τις δικές του αντιδραστικές ανατροπές σε παιδεία, εργασία, συνδικαλισμό, που υπονομεύουν τα λόγια του Τσίπρα. Μαζί και ότι έβαλε πλάτη όλο το προηγούμενο διάστημα για να περάσει αυτή η πολιτική και τώρα θέλει να «λογαριαστεί» στην κάλπη.

Εκτός από την επιδίωξη της χειραγώγησης και εκτόνωσης της λαϊκής δυσaréσκειας και οργής, τίθεται από τον Τσίπρα και η διαπραγμάτευση -ξανά- για λογαριασμό της αστικής τάξης με τα ξένα αφεντικά και στις δυο όχθες του Ατλαντικού. Διαπραγμάτευση που αφορά τόσο τα νέα μνημόνια που έρχονται, γκρεμίζοντας τα αφηγήματα και των δυο διαχειριστών (Ελλάδα 2.0-Ελλάδα +), συνάρτηση των μεγάλων οικονομικών

αδιεξόδων του συστήματος. Σ' αυτά έρχονται να προστεθούν και τα γεωπολιτικά αδιέξοδα με την κατάρρευση των φιλοδοξιών της ντόπιας αστικής τάξης για το ρόλο που της επιφυλάσσουν οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές στην περιοχή. Μαζί με τους κινδύνους που φέρνει η παράδοση της χώρας ως βάσης και πλατφόρμας των πολεμικών εξορμήσεών τους. Στη βάση αυτών των αρνητικών εξελίξεων για την ντόπια αστική τάξη, ο Τσίπρας ζητάει... ανταλλάγματα. Από τις ΗΠΑ, στις οποίες δώσαμε τα πάντα και αυτοί ακύρωσαν τον αγωγό East Med, όσο και από τη Γαλλία, που ούτε μια δήλωση καταγγελίας της τούρκικης... επιθετικότητας δεν έκανε και ας πήρε τα δισ. των εξοπλισμών.

Εκλογές και «προοδευτική κυβέρνηση» συγκροτούν για τον ΣΥΡΙΖΑ την επιχείρηση διεκδίκησης χρίσματος - προτίμησης των κέντρων εξουσίας. Εν όψει του συνεδρίου του (14-17/4) προσθέτει ακόμα ένα επιχείρημα. Την οργανωτική του αναδιάρθρωση σε ένα σοσιαλδημοκρατικό κόμμα, ξεμπερδεύοντας έτσι με τα βαρίδια της παλιάς «αριστερής» κομματικής του συγκρότησης. Ο ΓΑΠ άνοιξε το δρόμο και ο Τσίπρας προτείνει εκλογή τόσο του εαυτού του όσο και των κομματικών οργάνων από τη «βάση» του κόμματος. Μια πρόταση που πλειοψήφησε στα κομματικά όργανα και χαιρέτιστηκε από εγχώρια ΜΜΕ. Βέβαια υπάρχει αντίδραση στο εσωτερικό του (τάση Ομπρέλα) με παραδοσιακά στελέχη να διαφωνούν. Αν θα υπάρξει συμβιβασμός ή ο Τσίπρας θα επιλέξει να κινηθεί άμεσα και γρήγορα στο δρόμο του ολοκληρωτικού μετασχηματισμού του ΣΥΡΙΖΑ σε καθαρόαιμο αστικό κόμμα θα κριθεί στο συνέδριο.

Αυτό που σίγουρα δεν είναι υπό κρίση είναι ότι ο εγκλωβισμός στην αυταπάτη μιας άλλης διαχείρισης μόνο δεινά και νέα αδιέξοδα μπορεί να φέρει για τα λαϊκά συμφέροντα. Η διέξοδος βρίσκεται στην πάλη και διεκδίκηση δικαιωμάτων. Αυτή η πολιτική δεν παίρνει διορθώσεις αλλά ανατροπή.

Η ...εποποιία της Ηλείας και το Ταμείο Ανάκαμψης Εγχώρια και ευρωπαϊκά ρουσφέτια

Η δημόσια διαδικτυακή ψιλοκουβέντα τους οδήγησε στην παραίτηση του Λιβανού από τη θέση του υπουργού Αγροτικής Ανάπτυξης και στη διαγραφή του Δημάρχου Σπάρτης Δούκα από τη ΝΔ.

Με περίσσεια κυνισμού, ενώ συζητούσαν για τις αποζημιώσεις για το χιονιά, θυμήθηκαν την «εποποιία» του 2007, τότε που μοίραζαν τα τριχίλιαρα στους πυρόπληκτους της Ηλείας «με τις τσάντες» κι έτσι «γύρισαν το παιχνίδι» και κέρδισε η ΝΔ τις εκλογές. Κι ενώ ήξεραν ότι η συζήτηση μεταδιδόταν, συνέχιζαν. Αλαζονεία μέχρι ...βλακείας.

Οι 63 νεκροί της πυρκαγιάς δεν απασχόλησαν τους χαμογελαστούς συζητητές. Ούτε το βιός των ανθρώπων που χάθηκε, ούτε τα χιλιάδες στρέμματα δάσους που έγιναν στάχτη. Όλα αυτά ήταν μόνο το υπόβαθρο πάνω στο

οποίο ξετυλίχθηκε το ...μεγαλοφυές σχέδιο με το οποίο κέρδισαν τις εκλογές, μοιράζοντας καθρεφτάκια στους ιθαγενείς. Γιατί είναι κι αυτό. Ο λαός είναι, γι' αυτούς, μια άβουλη μάζα χωρίς δικαιώματα, πρόθυμος να ακολουθήσει σαν το πιστό σκυλί όποιον του ρίξει το μεγαλύτερο κόκκαλο...

Έκπληξη; Αιφνιδιασμός; Αποκάλυψη; Ίσως, για όσους πίστευαν πως το πολιτικό προσωπικό αυτής της χώρας και της άρχουσας τάξης της ήταν πολύ διαφορετικό από τους μαυραγορίτες δωσίλογους προγόνους του. Αλλά να διαρρηγνύουν τα ιμάτιά τους τα υπόλοιπα αστικά κόμματα για την κατάνια της ΝΔ πάει πολύ... Λες και δεν είναι όλοι τους χωμένοι μέχρι το λαιμό σε τέτοια σιακαμένα παιχνίδια εξουσίας.

Η δημοσιοποίηση του θέματος άφηνε έκθετη την κυβέρνηση των αρίστων και τη ΝΔ, οπότε ο Μητσοτάκης έσπευ-

σε να «παραιτήσει» τον έναν και να διαγράψει τον άλλον. Κι αυτόν τον εξέπληξε η συμπεριφορά των στελεχών του!

Δεν ήταν, όμως, μόνο αυτός ο λόγος της άμεσης αντίδρασης της ηγεσίας της ΝΔ. Το μήνυμα της μηδενικής ανοχής απέναντι σε κάθε παρασπονδία τέτοιου είδους δεν είχε αποδέκτη μόνο το λαό, αλλά και τα κέντρα εξουσίας μέσα και κυρίως έξω από τη χώρα. Γιατί δεν είναι μόνο ότι θέλει να διατηρήσει την εικόνα μιας αξιόπιστης κυβέρνησης, ενός αξιόπιστου διαχειριστή του συστήματος, ο οποίος έχει κόψει κάθε σχέση με το ρουσφετολογικό παρελθόν του πολιτικού προσωπικού της Ελλάδας. Είναι ότι αυτή η εικόνα της είναι απαραίτητη ενόψει των 70 δισ. του Ταμείου Ανάκαμψης.

Η πρώτη δόση του Ταμείου έχει ήδη καθυστερήσει και τώρα αναμένεται το Μάρτη. Ο λόγος είναι ότι οι Ευρωπαίοι δεν είδαν τις μεταρρυθμίσεις που ήθελαν-απαιτούσαν από την ελληνική κυβέρνηση. Οι προϋποθέσεις της πρώτης δόσης δεν πληρούνταν ως τώρα.

Από τη μια μεριά αυτό δείχνει ότι

παρά τη λυσσαλέα επίθεση στα λαϊκά και νεολαίστικα δικαιώματα που έχει εξαπολύσει η κυβέρνηση της ΝΔ, τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά ζητούν ακόμα περισσότερα. Και με αντάλλαγμα ένα σεβαστό ποσό χρημάτων, όχι ως ενίσχυση, αλλά ως νέα δάνεια. Τα οποία και πάλι ο λαός θα φορτωθεί στην πλάτη του. Είναι που τέλειωσαν τα μνημόνια...

Από την άλλη, δείχνει ότι η πίεση προς την ελληνική κυβέρνηση, και συνολικά την άρχουσα τάξη, αυξάνεται. Οι Ευρωπαίοι δεν ζητούν μόνο μεταρρυθμίσεις, αλλά και άνοιγμα της αγοράς και εξωστρέφεια. Από τις βασικές διαφωνίες τους με το επενδυτικό σχέδιο που κατέθεσε η Ελλάδα για το Ταμείο Ανάκαμψης είναι ότι προσανατολίζεται σε ασφαλείς επενδύσεις χαμηλής απόδοσης, οι οποίες χρηματοδοτούνται έτσι κι αλλιώς από τις τράπεζες, και όχι σε πιο υψηλού ρίσκου και αποδόσεων.

Το Ταμείο Ανάκαμψης είναι ένα εργαλείο μέσα από το οποίο επιδιώκουν το σφίξιμο των δεσμών της εξάρτησης μέσω των νέων δανείων, την υποταγή

Φτωχομεσαίοι αγρότες

Μονόδρομος οι αγώνες για την επιβίωση, για την ανατροπή της ανταγροτικής πολιτικής

Οι φτωχομεσαίοι αγρότες της χώρας μας χρόνια τώρα βρίσκονται αντιμέτωποι με μια πολιτική που φέρνει φτώχεια στα χωριά, που τους οδηγεί στην εγκατάλειψη καλλιεργειών και στο ξεκλήρισμα.

Ειδικά φέτος, στα πολλά και οξυμένα αγροτικά προβλήματα ήρθε να προστεθεί και το κόστος παραγωγής που έχει εκτιναχτεί. Σε λιπάσματα, σπόρους και άλλα αγροτικά μέσα και εφόδια έχουμε τιμές διπλάσιες, ακόμα και τριπλάσιες σε σχέση με πέρυσι. Για παράδειγμα, η ουρία, ένα από τα βασικότερα λιπάσματα, έφτασε φέτος να πωλείται 1.050 ευρώ ο τόνος από 350 ευρώ που είχε πέρυσι. Το ίδιο συμβαίνει και στις ζωοτροφές όπου έχουμε υπερόγκες αυξήσεις που γονατίζουν τους κτηνοτρόφους. Πάνω από 80% αυξήθηκε η τιμή στο καλαμπόκι, πάνω από 45% στο τριφύλλι, πάνω από 40% στη σόγια κ.λπ. Παρόμοιες αυξήσεις έχουμε και στο αγροτικό πετρέλαιο, καθώς και στο αγροτικό ρεύμα που χρησιμοποιείται για πότισμα (γεωτρήσεις), αγροκτηνοτροφικές εγκαταστάσεις κ.λπ. Οι λογαριασμοί ρεύματος που έρχονται είναι διπλάσιοι από πέρυσι. Μέσω της «ρήτρας αναπροσαρμογής», οι αγρότες, όπως και οι υπόλοιποι εργαζόμενοι, πληρώνουν πανάκριβα το κόστος από την «απελευθέρωση»-ιδιωτικοποίηση της ενέργειας. Όσο για τα καύσιμα, έχουμε αυξήσεις που ξεπερνούν το 30%.

Η τεράστια ακρίβεια και η αύξηση του κόστους παραγωγής αδειάζει τις τσέπες των αγροτών και ροκανίζει το όποιο κέρδος περίμεναν από τις καλύτερες τιμές που συγκυριακά -λόγω πανδημίας και lockdown- είχαν φέτος μια σειρά προϊόντα όπως βαμβάκι, σιτάρι, καλαμπόκι κ.α. Σε καλλιεργείες όπως π.χ. το βαμβάκι, το δυσβάστακτο κόστος παραγωγής μηδενίζει τα όποια περιθώρια κέρδους και κάνει ασύμφορη την βαμβακο-

καλλιέργεια για πολλούς αγρότες. Αυτό οδηγεί πολλούς να εγκαταλείψουν καλλιεργείες (και να στρέφονται σε άλλες που έχουν μικρότερο κόστος παραγωγής) ή να μειώνουν τα καλλιεργητικά έξοδα με λιγότερα λιπάσματα, λιγότερα ποτίσματα κ.λπ. και συνεπώς λιγότερη παραγωγή, λιγότερο εισόδημα.

Δεν πλήττονται βέβαια το ίδιο όλοι οι αγρότες από αυτή την αύξηση των καλλιεργητικών εξόδων. Η πολιτική αυτή χτυπάει κυρίως τους φτωχομεσαίους αγρότες, αφού άλλο κόστος παραγωγής (μειωμένο) έχουν οι μεγαλοαγρότες με τα πολλά ιδιόκτητα στρέμματα, τα ιδιόκτητα μηχανήματα κ.λπ. και άλλο κόστος παραγωγής (αυξημένο) έχουν όσοι καλλιεργούν σε νοικιασμένα χωράφια και πληρώνουν μεροκάματα για το όργωμα, τη σπορά, το συγκομιδή... Οι φτωχομεσαίοι αγρότες λοιπόν είναι αυτοί που κύρια πλήττονται και αυτοί είναι που έχουν συμφέρον να αντιπαλέψουν αυτήν την πολιτική που τους οδηγεί στη φτωχοποίηση και στο ξεκλήρισμα.

Και δεν είναι μόνο το ασήκωτο κόστος παραγωγής. Μαζί έχουμε και τις τεράστιες καταστροφές σε καλλιεργείες και

αγροκτηνοτροφικές μονάδες, πότε από πλημμύρες, πότε από ξηρασία, πότε από παγετό, πότε από καύσιμα... Όχι μόνο και τόσο από «ακραία φυσικά φαινόμενα», όπως λέει η κυβέρνηση, αλλά κυρίως από την εγκατάλειψη της υπαίθρου, από τις ανύπαρκτες υποδομές, από την υποχρηματοδότηση, από την «απόσυρση» του κράτους... Όσο για τον ΕΛΓΑ, ενώ από τη μια χαρατσώνει τους αγροκτηνοτρόφους με δυσβάστακτα ασφάλιστρα, από την άλλη ούτε αποζημιώνει το 100% των ζημιών, αλλά ούτε και καλύπτει όλες τις καταστροφές. Και βέβαια, πλημμύρες και λοιπές «φυσικές καταστροφές» αξιοποιούνται από την κυβέρνηση σαν ευκαιρία για να «σπρώξει» φρέσκο χρήμα προς τους επιχειρηματικούς ομίλους, για να εκχωρήσει νέα πεδία κερδοφορίας στο μεγάλο κεφάλαιο, για να στήσει ΣΔΙΤ (όπως π.χ. τα νέα δίκτυα ΤΟΕΒ σε Καρδίτσα, Φάρσαλα κ.λπ. που ανακοίνωσε ο Μητσοτάκης) που θα κοστολογούν τις υπηρεσίες και θα χαρατσώνουν τους χρήστες-αγρότες.

Μέρα με τη μέρα η δυσaréσκεια και η αγανάκτηση του αγροτόκοσμου φουσκώνει. Δυσaréσκεια, αγανάκτηση και οργή που εκδηλώνεται ακόμα και από παραδοσιακούς ψηφοφόρους της ΝΔ. Αυτό αναγκάζει τόσο την κυβέρνηση όσο και κυβερνητικούς βουλευτές από αγροτικές περιοχές να αναζητούν κινήσεις εκτόνωσης. Στοιχεία διαχείρισης και εκτόνωσης της δυσaréσκειας υπάρχουν και στην παρτίση-καρτόμηση του υπουργού Γεωργίας Σ. Λιβανού. Μια αποπομπή που κάθε άλλο παρά ήταν απόρροια ενός κάποιου «αξιακού κώδικα» του Κ. Μητσοτάκη ή του «αισθητικού και ηθικού υπόβαθρου» της παράταξης της ΝΔ, όπως επιχειρήθηκε να παρουσιαστεί από την κυβέρνηση.

Όσο για τα μέτρα-ασπιρίνες που ανακοίνωσε η κυβέρνηση, σε καμιά περίπτωση δεν απαντούν το πρόβλημα. Για το αγροτικό πετρέλαιο ανακοίνωσε επιστροφή του Ειδικού Φόρου Κατανάλωσης, που όμως ισχύει μόνο για το 2021 και μόνο για λίγους, αφού αφορά μόνο τους νεοεισερχόμενους αγρότες και όσους είναι μέλη συνεταιρισμών. Μιλάμε δηλαδή για μείωση-κοροϊδία, που αφήνει απ' έξω την μεγάλη πλειοψηφία των αγροτών. Πετάνει ψίχουλα στους αγρότες (50 εκατομμύρια όλα κι όλα θα κοστίζει στον προϋπολογισμό η επιστροφή του ΕΦΚ), την ίδια στιγμή που προκλητικά επιδοτεί με εκατοντάδες εκατομμύρια το κεφάλαιο και τις μεγάλες ιδιωτικές επιχειρήσεις. Για το

αγροτικό ρεύμα, η κάλυψη μέρους της ρήτρας αναπροσαρμογής (κατά 80% για το τελευταίο 5μηνο του 2021 και κατά 50% για το πρώτο 2μηνο του 2022) επίσης δεν λύνει το πρόβλημα, αφού πάλι μιλάμε για αυξήσεις και για δυσβάστακτους λογαριασμούς. Στάχτη στα μάτια των κτηνοτρόφων είναι και η μείωση του ΦΠΑ στις ζωοτροφές (από 13% στο 6%), αφού ο ΦΠΑ είναι ουδέτερο στοιχείο, συμψηφίζεται και δεν επιβαρύνει το κόστος. Αλλά και η επιδότηση στον τζίρο των κτηνοτρόφων (μόνο 7% και μόνο για το 3μηνο Γενάρη-Μάρτη του '22) αποτελεί κοροϊδία, όταν οι αυξήσεις σε ζωοτροφές, φυράματα κ.λπ. έχουν υπερδιπλασιάσει τα έξοδα και το κόστος.

Τα χειρότερα βέβαια είναι μπροστά, αφού με τη νέα ΚΑΠ 2021-2027 η ανταγροτική πολιτική θα συνεχιστεί με μεγαλύτερη ένταση. Με νέες περικοπές-μειώσεις στις επιδοτήσεις, παραπέρα φτωχοποίηση για τους μικρούς και μεσαίους αγρότες, βάθεμα της διατροφικής εξάρτησης της χώρας, βάθεμα της ταξικής διαστρωμάτωσης στους αγρότες με ξεκλήρισμα των φτωχομεσαίων από τη μια και συγκέντρωση-συγκεντροποίηση του κλήρου και της αγροκτηνοτροφικής παραγωγής σε μεγαλοαγρότες-νεοτσιφλικάδες και αγροτοδιατροφικούς ομίλους από την άλλη.

Η ανατροπή αυτής της πολιτικής είναι όρος επιβίωσης για τους φτωχομεσαίους αγρότες. Για να συνεχίσουν να καλλιεργούν, για να έχουν μέλλον στα χωριά τους. Παρά την άσχημη κατάσταση του αγροτικού κινήματος, τα προβλήματα έβγαλαν και θα ξαναβγάλουν τον αγροτόκοσμο στους δρόμους και στα μπλόκα. Μόνο που τη μάχη αυτή τη δίνουν χωρίς τα «εργαλεία» παλιότερων εποχών. Χωρίς τα όργανα πάλης του αγροτικού κινήματος, με όργανα-σφραγίδες, με ομοσπονδίες-σφραγίδες, με διαλυμένους και ανύπαρκτους αγροτικούς συλλόγους. Και αν για την αντίσταση σ' αυτή την πολιτική απαιτείται μαζικό αγωνιστικό αγροτικό κίνημα, για το ξαναζωντάνεμα του αγροτικού κινήματος απαιτούνται μαζικοί αγροτικοί σύλλογοι που να συσπειρώνουν την πλειοψηφία της φτωχομεσαίας αγροτιάς. Και πάνω απ' όλα απαιτείται πολιτική γραμμή ενάντια σε κυβέρνηση-ΚΑΠ-ΕΕ, για την ανατροπή της ανταγροτικής πολιτικής. Οι αγωνιστές αγρότες, συμμετέχοντας στα μπλόκα και στηρίζοντας τις κινητοποιήσεις, αυτήν την κατεύθυνση οφείλουν να υπηρέτησουν.

των κυβερνήσεων στους σχεδιασμούς τους μέσω του εκβιασμού της χρηματοδότησης και την άμεση κερδοφορία των δικών τους κεφαλαιοκρατών μέσω της συμμετοχής τους στις επενδύσεις του Ταμείου.

Οι Ευρωπαίοι απαιτούν να τους δοθεί χώρος και μερίδιο από την πίτα. Τα 70 δισ. δεν πρέπει να δοθούν στους «ημέτερους» κάθε κυβέρνησης, πολύ περισσότερο δεν πρέπει να «σκορπιστούν» σε προεκλογικές παροχές. Στην ουσία, ζητούν από την ελληνική κυβέρνηση να μην κάνει τα δικά της ρουσφέτια, αλλά τα δικά τους!

Αυτό ήταν το πνεύμα της πληροφορίας που δημοσίευσε το ευρωπαϊκό ειδησεογραφικό δίκτυο Euractiv, σύμφωνα με το οποίο η Κομισιόν εκτιμά εκλογές για το Σεπτέμβριο, από τις οποίες δεν θα εκλεγεί κυβέρνηση, λόγω απλής αναλογικής, και τότε θα πιέσει για κυβέρνηση τεχνοκρατών, η οποία θα προωθήσει τις μεταρρυθμίσεις και θα διαχειριστεί τα δάνεια του Ταμείου Ανάκαμψης χωρίς δεσμεύσεις... Παρότι η Κομι-

σίον διέψευσε κατηγορηματικά το δημοσίευμα, το μήνυμα είχε δοθεί.

Ο Μητσοτάκης και η ΝΔ ξέρουν πολύ καλά ότι ακόμα κι αν οι Ευρωπαίοι δεν έχουν όντως στα σχέδιά τους μια κυβέρνηση τεχνοκρατών, μπορεί ανά πάσα στιγμή να αποσύρουν την εμπιστοσύνη τους από αυτούς, αν κρίνουν ότι κάτι τέτοιο τους εξυπηρετεί. Η καθυστέρηση της πρώτης δόσης από το Ταμείο Ανάκαμψης τους ανησυχεί ακόμα περισσότερο.

Έτσι, το επεισόδιο Δούκα-Λιβανού ήταν το τελευταίο που χρειαζόταν η ΝΔ σε αυτή τη φάση. Και γι' αυτό έσπευσε να το μαζέψει όπως μπορούσε. Γιατί θέλει να είναι αυτή η κυβέρνηση που θα διαχειριστεί τα 70 δισ.

Το αν αυτό θα συμβεί μένει να το δούμε. Έτσι κι αλλιώς, το πρόγραμμα του Ταμείου τελειώνει στο τέλος του 2026, άρα οπωσδήποτε μετά τη λήξη της θητείας αυτής της κυβέρνησης. Επομένως το ζήτημα θα επηρεάσει τις πολιτικές εξελίξεις στη χώρα μας, στον έναν ή τον άλλο βαθμό. Γιατί, βέβαια, δεν θα είναι το μόνο...

Τα νοσοκομεία αλλάζουν, οι εργαζόμενοι στενάζουν!

Κυβέρνηση και σύστημα έχουν βαλθεί να μας πείσουν πως η πανδημία τελειώνει και να κατασκευάσουν μια επίπλαστη επιστροφή στην «κανονικότητα». Η πραγματικότητα, όμως, τους διαψεύδει, καθώς οι αριθμοί κρουσμάτων και ανθρώπινων απωλειών βρίσκονται σταθερά σε δυσθεώρητα επίπεδα. Ασφαλώς, η προσπάθειά τους αυτή δεν είναι αφελής και αθώα. Ανάμεσα στα πολλά σχέδιά τους είναι και αυτό της περαιτέρω διάλυσης των νοσοκομείων και της δωρεάν περίθαλψης.

Υπουργός και υφυπουργός Υγείας δεν κρατιούνται. Με ανοιχτές δηλώσεις ο μιν, με μυστική συνάντηση με Βουλευτές της ΝΔ η δε, στρώνουν το δρόμο για την ταφόπλακα στη δωρεάν περίθαλψη και στα εργασιακά δικαιώματα των εργαζόμενων στα νοσοκομεία. Ξεδιάντροπα, ο Πλεύρης ανακοίνωσε τα σχέδιά του για το νοσοκομείο Σαντορίνης. Αυτά περιλαμβάνουν τη λειτουργία του με όρους «ιδιωτικού δικαίου και ΣΔΙΤ», ώστε το νοσοκομείο να μπορεί να αναζητά τα δικά του έσοδα και πόρους. «Ευελξία» για τα νοσοκομεία είναι το όραμα του υπουργού και ο λαός καταλαβαίνει πως θα πρέπει να βάλει το χέρι βαθιά στην τσέπη για να περισώσει την υγεία του. Γιατί είναι ξεκάθαρο πως τα κέρδη ενός νοσοκομείου που λειτουργεί με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια δεν μπορούν να προέρχονται παρά από τους «πελάτες», τους ασθενείς. Ανεπηρέ-

στες δεν θα παραμείνουν, φυσικά, ούτε οι εργασιακές συνθήκες στο εν λόγω νοσοκομείο. Η δυνατότητα για γιατρούς με συμβάσεις «εκτός του σκληρού πυρήνα του ΕΣΥ» σημαίνει επέκταση των ελαστικών σχέσεων εργασίας στα νοσοκομεία με κατάργηση της μονιμότητας, μισθολογικές αλλαγές και ημιπασχόληση. Φυσικά, και ρητά δηλωμένα, το νοσοκομείο Σαντορίνης θα είναι ο οδηγός για την εξάπλωση αυτών των «καινοτομιών» και στα υπόλοιπα νοσοκομεία.

Στην ίδια γραμμή, της διάλυσης της δημόσιας περίθαλψης, κινήθηκε και η Γκάγκα σε μυστική συνάντηση με Βουλευτές γιατρούς της ΝΔ. Εκεί παρουσίασε το σχέδιο για υποβάθμιση και κλείσιμο περιφερειακών νοσοκομείων, τα οποία θα θυσιαστούν προς όφελος ενός μεγάλου νοσοκομείου που βρίσκεται σε κοντινή χιλιομετρική απόσταση. Το νοσοκομείο «κόμβου» θα παρέχει όλες τις υπηρεσίες, ενώ τα υπόλοιπα θα υποβιβαστούν σε κέντρα υγείας, παρέχοντας μόνο πρωτοβάθμια περίθαλψη. Αναρωτιόμαστε γιατί έπρεπε να είναι μυστική αυτή η συνάντηση, καθώς αυτή η πρόθεση του συστήματος είχε ανακοινωθεί ανοιχτά από τον πρωθυπουργό το προηγούμενο έτος.

Παράλληλα, σε πρόσφατη ανακοίνωσή της, η υφυπουργός έθεσε στο τραπέζι την πρόταση για δυνατότητα στους γιατρούς του ΕΣΥ να διατηρούν ιατρείο. Μετά την εργασιακή εξουθένωση και την οικονομική διάλυση, όχι μόνο των για-

τρών του ΕΣΥ, προσπαθεί να δημιουργήσει δέλεαρ για να ξανασυνδεθεί με το «ανώτερο» στρώμα των νοσοκομείων. Αυτή η προοπτική, αν υλοποιηθεί, θα φέρει επιπλέον υποβάθμιση στην περίθαλψη του λαού. Μέχρι σήμερα μόνο οι στρατιωτικοί και ναυπηγειακοί γιατροί έχουν δικαίωμα σε ιδιωτικό ιατρείο και χρησιμοποιούν, σε μεγάλο βαθμό, τα νοσοκομεία που δουλεύουν ως επέκταση αυτού, παρέχοντας προτεραιότητα και καλύτερη περίθαλψη στους ασθενείς των ιατρείων τους που θα χρειαστούν νοσηλεία.

Η πραγματικότητα της κυβέρνησης, που επιτάσσει βάθεμα της αντιδραστικής επίθεσης, είναι πολύ διαφορετική από αυτή των εργαζόμενων στα νοσοκομεία. Στα δύο χρόνια της πανδημίας οι αριθμοί τους αποδεκατίστηκαν. Χιλιάδες συνταξιούχοι που δεν αναπληρώθηκαν ποτέ, χιλιάδες συνάδελφοι σε αναστολή, οι οποίοι κινδυνεύουν με απόλυση. Η μείωση του προσωπικού, εσκεμμένη και μεθοδευμένη, καθώς και οι συνεχείς αναστολές αδειών, έχει οδηγήσει σε τεράστια σωματική και ψυχολογική εξουθένωση. Ταυτόχρονα, ο υπέρογκος φόρτος εργασίας συνδυάζεται με την οικονομική εξαθλίωση που βιώνει το σύνολο του λαού. Πολλοί εργαζόμενοι στα νοσοκομεία, κυρίως γιατροί και νοσηλεύτες, δεν άντεξαν το βάρος της πίεσης και, ελλείψει μαζικού και οργανωμένου κινήματος, οδηγήθηκαν στην παραίτηση, με αρκετούς να μεταναστεύουν στο εξωτερικό.

Συνοπτικά, σε περίοδο έξαρσης της πανδημίας, με δεκάδες χιλιάδες ενεργά κρούσματα και 100 θανάτους τη μέρα, το σύστημα επιλέγει να ανοίξει τα χαρτιά που είχε αρχειοθετήσει δύο χρόνια πριν, όταν ετοιμάζε νομοσχέδια διάλυσης της δωρεάν περίθαλψης με κλείσιμο νοσοκομείων και ΣΔΙΤ. Η ζοφερή πραγματικότητα που βιώνει ο λαός και οι υγειονομικοί έχουν ως λύση μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού στις δομές υγείας, άνοιγμα νέων νοσοκομείων και πραγματικές αυξήσεις σε μισθούς. Το σύστημα προκρίνει το κλείσιμο νοσοκομείων, τις ελαστικές σχέσεις εργασίας και την εισαγωγή ιδιωτικοοικονομικών σχέσεων στα νοσοκομεία.

Δυστυχώς, η στάση των συνδικαλιστικών ηγεσιών σε ΟΕΝΓΕ και ΠΟΕΔΗΝ αφήνουν το χώρο στην κυβέρνηση να πράττει κατά το δοκούν, κατά το συμφέρον του κεφαλαίου δηλαδή. Οι αποσπασματικές κινητοποιήσεις, με στάσεις εργασίας που δεν προπαγανδίζονται και θέτουν ως στόχο συναντήσεις και συνδιαλλαγές με υπουργούς και όχι με το λαό της κάθε πόλης και πληττόμενα κομμάτια εργαζόμενων, πραγματοποιούνται για να βγει απ' τη δύσκολη θέση η εκάστοτε συνδικαλιστική ηγεσία και κάτω απ' τις πιέσεις των εργαζόμενων. Η οικοδόμηση μαζικού κινήματος αντίστασης στην επίθεση του συστήματος στα εργασιακά δικαιώματα στα νοσοκομεία και στη δωρεάν περίθαλψη απαιτεί σκληρή δουλειά και είναι αναγκαία.

Παιδων Πεντέλης

Επανέρχεται στις εφημερίες μετά τις κινητοποιήσεις εργαζομένων και λαού

Πιάσανε τόπο οι κινητοποιήσεις των εργαζόμενων του νοσοκομείου και των κατοίκων της περιοχής, με αποτέλεσμα το Παιδων Πεντέλης να εφημερεύει ξανά από τις 27 Φλεβάρη. Εκτός από την ανακοίνωση του υπουργού Υγείας, στάλθηκε και το ανάλογο έγγραφο, ενώ στο δυναμικό του νοσοκομείου θα προστεθούν 15 παιδίατροι.

Παρ' όλο που από το υπουργείο δήλωσαν ότι τα πάντα εξελίσσονται «σύμφωνα με το αρχικό σχέδιο», γνωρίζουμε καλά ότι οι κινητοποιήσεις του λαού και των εργαζόμενων είναι αυτές που οδήγησαν στην ανατροπή του πραγματικού αρχικού σχεδίου και την επαναφορά του νοσοκομείου στις εφημερίες. Το γεγονός ότι, εν μέσω χειμώνα και πανδημίας, με τα κρούσματα στα παιδιά να είναι ιδιαίτερα ψηλά, η κυβέρνηση αποφάσισε να υποβαθμίσει ένα από τα τρία μόλις παιδιατρικά νοσοκομεία της πρωτεύουσας σε εμβολιαστικό κέντρο, έδρασε καταλυτικά. Προστέθηκε δε στην υγειονομική υποβάθμιση της ευρύτερης περιοχής, καθώς το «Αμαλία Φλέμιγκ», ένα απ' τα νοσοκομεία που επιχειρήθηκε να κλείσουν όταν υπ. Υγείας ήταν ο Γεωργιάδης και με τη μια πτέρυγά του («Μπόμπολα») κλείστη απ' το 2014, νοσηλεύει μόνο ασθενείς Covid σχεδόν απ' την αρχή της πανδημίας, ενώ και το «Σισμανόγλειο» μετατράπηκε σε αποκλειστικά Covid νοσοκομείο. Όλα αυτά ξεχείλισαν την οργή των εργαζόμενων και του λαού της περιοχής που αντιλήφθηκαν για ακόμα μια φορά ότι οι «άριστοι» αρμόδιοι τους εγκαταλείπουν στο έλεος της ατυχίας τους.

Ακόμα κι έτσι βέβαια, κανένας εφησυχασμός δεν χωράει. Είναι σίγουρο ότι η κυβέρνηση, πιστή στην προώθηση της αντιλαϊκής και αντεργατικής της πολιτικής και για τα νοσοκομεία, θα επανέλθει. Δεν πρόκειται να εγκαταλείψει εύκολα την απόφασή της να κλείσει το νοσοκομείο Παιδων Πεντέλης, πιθανά μετατρέποντάς το σε κέντρο υγείας, όπως έχει σκοπό για πλήθος νοσοκομείων σε όλη την Ελλάδα.

Οι αγώνες των εργαζόμενων πρέπει να συνεχιστούν. Παίρνοντας κουράγιο από την πρώτη διαφαινόμενη νίκη, να διεκδικήσουν, μαζί με όλους τους εργαζόμενους στην περίθαλψη, επαναφορά στη θέση τους όλων των εργαζόμενων σε αναστολή, μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού, μονιμοποίηση των συμβασιούχων, μέσα πρόληψης και προστασίας και ό,τι χρειάζεται για την αντιμετώπιση τόσο της πανδημίας όσο και των κάθε είδους ασθενειών και παθήσεων. Με το λαό στο πλάι τους, στον αγώνα για ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη. Πραγματικά αποτελέσματα μπορούν να φέρνουν μόνο οι αγώνες.

ΗΠΑ - Starbucks

Με απολύσεις προσπαθούν να ανακόψουν το κύμα συνδικαλιστικής οργάνωσης

Μετά την Google και την Amazon, ακόμα μια πολυεθνική εταιρία που απασχολεί χιλιάδες εργαζόμενους έρχεται να προστεθεί στις επιχειρήσεις-κολοσσούς που με περίσσιο τρόπο παρακολουθούν την αυξητική τάση συνδικαλιστικής οργάνωσης στις ΗΠΑ. Η απόφαση για την ίδρυση του σωματίου Starbucks Workers Union (SWU) στην ομώνυμη εταιρία και η επέκτασή του σε κατάστημα του Μέμφις έγινε η αιτία να απολυθούν 7 εργαζόμενοι απ' το συγκεκριμένο καφέ. Οι απολύσεις είναι εκδικητικές και λειτουργούν από τη μια ως αντίποινα και από την άλλη ως προειδοποίηση για να σπάσει το ηθικό των εργαζόμενων στα 50 και πλέον υποκαταστήματα που επιδιώκουν την ένταξη στο σωματείο.

Σύμφωνα με το Ινστιτούτο Οικονομικής Πολιτικής, το 2019 το κεφάλαιο στις ΗΠΑ επένδυσε 340 εκατ. δολάρια για να σαμποτάρει εργατικούς αγώνες. Αν αυτό το ποσό δαπανήθηκε το 2019, μπορεί κάποιος να φανταστεί την αύξηση της αντισυνδικαλιστικής βιομηχανίας στο σήμερα, καθώς, το τελευταίο διάστημα και ύστερα απ' τις μαζικές απεργίες του Οκτώβρη σε διάφορους εργασιακούς χώρους, ολοένα και φουντώνει το κύμα εργαζόμενων που εντάσσονται ή και ιδρύουν από το μηδέν σωματεία. Η τάση αυτή γίνεται ακόμα πιο αναγκαία για τους εργαζόμενους αυτή την περίοδο, αφού με την πανδημία κύλησε μπόλικο νερό στο μύλο της αντεργατικής επίθεσης και έγινε η αφορμή για να τσακι-

στούν ακόμα περισσότερο εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα, να εδραιωθούν οι ελαστικές σχέσεις εργασίας και να φανεί με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο πως η αξία της ανθρώπινης ζωής δεν έχει καμία σημασία μπροστά στα κέρδη της εργοδοσίας.

Δεν είναι τυχαία η προσπάθεια που κάνουν κεφάλαιο και κράτος για να καταστείλουν τις αγωνιστικές διαθέσεις των εργαζόμενων, αφού ξέρουν πολύ καλά ποιος είναι ο αντίπαλος και ποια τα όπλα του, τα οποία πρέπει να καμφθούν. Είτε στην μητρόπολη του ιμπεριαλισμού, τις ΗΠΑ, είτε στην εξαρτημένη Ελλάδα, τα σωματεία και η συλλογική πάλη μπαίνουν στο στόχαστρο καθώς αποτελούν διέξοδο, ενώνουν και συγκροτούν τους εργαζόμενους απέναντι στην εργοδοσία. Το ολομέτωπο χτύπημα στη συνδικαλιστική δράση και το φακέλωμα σωματείων και αγωνιστών που φέρνει εδώ ο ν.4808/21 αποδεικνύει περίτρανα τι είναι αυτό που φοβάται η κυβέρνηση και το κεφάλαιο.

Είναι η εκ νέου ανακάλυψη από τους εργαζόμενους των ανεξάρτητων απ' το κράτος συλλογικών και οργανωμένων διαδικασιών. Είναι οι εργατικοί αγώνες που μπορούν να ξεσπάσουν και να φέρουν πλήγματα στον ταξικό εχθρό, να προβάλουν αντιστάσεις στην αντιλαϊκή επίθεση που ξεδιπλώνεται σ' όλο το φάσμα της καθημερινότητας. Που μπορούν να διεκδικήσουν ένα καλύτερο μέλλον για ζωή και δουλειά με ελευθερίες και δικαιώματα.

Ο αγώνας των εργατών της COSCO είναι δίκαιος και πρέπει να νικήσει!

Στις πύλες του λιμανιού βρέθηκαν οι εργαζόμενοι στις προβλήτες II και III της Cosco από τα ξημερώματα της Δευτέρας 7 Φλεβάρη, για να υλοποιήσουν την απόφασή τους για την 24ωρη προειδοποιητική απεργία. Στο πλευρό τους βρέθηκαν πλήθος αλληλέγγυοι εργαζόμενοι, οι οποίοι θέλησαν να εκφράσουν τη στήριξη και την αλληλεγγύη τους στο δίκαιο αγώνα τους, αλλά και να περιφρουρήσουν μαζί με τους εργάτες την απεργία, κόντρα στην προσπάθεια της εργοδοσίας και του κράτους να την καταστείλουν με κάθε μέσο.

Τα ξημερώματα της Δευτέρας, οι εργάτες βρέθηκαν αντιμέτωποι με τις δυνάμεις της αστυνομίας, τα ΜΑΤ και το λιμενικό, που μαζί με τις κλούβες είχαν παραταχθεί μπροστά στην πύλη ήδη από τα μεσάνυχτα, με σκοπό να διασφαλίσουν ότι απεργοσπαστές θα μπουκνούν ανέναντι στο ΣΕΜΠΟ. Κόντρα στην εργοδοτική και κρατική τρομοκρατία, κόντρα στους απεργοσπαστικούς μηχανισμούς που στήθηκαν για να καταστείλουν την απεργία, οι εργαζόμενοι της Cosco παρέμειναν στην είσοδο του λιμανιού, καλώντας τους συναδέλφους τους να παλέψουν για την υπογραφή ΣΣΕ, ασφαλείς συνθήκες εργασίας με μέτρα προστασίας και μόνιμη και σταθερή δουλειά. Και πράγματι μπροστά στην αποκρουστική εικόνα των ΜΑΤ, ελάχιστοι ήταν εκείνοι οι εργαζόμενοι που τελικά πέρασαν την πύλη.

Στο πλευρό των εργατών βρέθηκε και η Ταξική Πορεία, η «Πρωτοβουλία για την κατάργηση του νόμου 4808/21» καθώς και άλλες συλλογικότητες, εκφράζοντας την αλληλεγγύη τους σ' έναν αγώνα πολύ σημαντικό για όλη την εργατική τάξη.

Είναι χαρακτηριστικός ο τρόπος με τον οποίο η εργοδοσία έτρεξε να εφαρμόσει τον νόμο 4808/21, προσφεύγοντας για μια ακόμα στην αστική δικαιοσύνη προκειμένου να κηρυχτεί παράνομη η απεργία που αποφασίστηκε απ' το σωματείο των λιμενεργατών, την ΕΝΕΔΕΠ. Φυσικά και τα «ανεξάρτητα» δικαστήρια, που ξέρουν καλά με ποιανού το «δίκιο» πρέπει να ταχθούν, έσπευσαν να συνδράμουν την εργοδοσία, κηρύσσοντας την απεργία παράνομη με συνοπτικές διαδικασίες. Βέβαια, ο νόμος Χατζηδάκη έχει προβλέψει ακόμα και γι' αυτές τις περιπτώσεις, απαγορεύοντας την κάλυψη από δευτεροβάθμιο ή τριτοβάθμιο όργανο απεργίας που έχει προκηρυχτεί από πρωτοβάθμιο σωματείο και έχει κριθεί παράνομη. Ακριβώς γι' αυτό είναι σημαντική η απόφαση του Εργατικού Κέντρου Πειραιά να καλύψει την απεργία των εργατών.

Είναι δεδομένο ότι μπροστά στην εργασιακή βαρβαρότητα ολόκληρα και περισσότερα αγώνες θα ξεσπάνε, όπως δεδομένο είναι ότι κράτος και εργοδοσία θα κάνουν τα πάντα για να τους τσακίσουν. Γι' αυτό ο αγώνας των εργαζόμενων της Cosco πρέπει να βρει δίπλα του κάθε εργαζόμενο και κάθε εργάτη. Γιατί τα αιτήματα αυτού του αγώνα, που πρέπει να συνεχιστεί, είναι αιτήματα που εκφράζουν το σύνολο της εργατικής τάξης και πρέπει να κερδηθούν!

Νίκη στο μεγάλο αγώνα που δίνουν οι εργάτες της ΛΑΡΚΟ!

Στους μαζικούς εργατικούς αγώνες βρίσκεται η διέξοδος!

Στην τελική ευθεία έχει μπει το σχέδιο ξεπουλήματος της ΛΑΡΚΟ, το οποίο δρομολογείται εδώ και χρόνια, τόσο από την τωρινή κυβέρνηση της ΝΔ, όσο και από τις προηγούμενες. Οι συνέπειες αυτής της εξέλιξης για τους εργαζόμενους, αλλά και συνολικά για την τοπική κοινωνία, είναι τραγικές, μιας και ήδη έχει ανακοινωθεί απ' τους αρμόδιους υπουργούς η απόλυση όλων των εργαζομένων μέχρι το τέλος του μήνα, ενώ δρομολογείται και το ξεπίτωμα όσων κατοικούσαν στις εγκαταστάσεις της ΛΑΡΚΟ. Περίπου 1.080 εργαζόμενοι θα οδηγηθούν στην ανεργία και 300 οικογένειες θα πεταχτούν κυριολεκτικά στο δρόμο! Αυτή είναι η μαύρη πραγματικότητα που φέρνει το σάπιο αφήγημα περί «ανάπτυξης» και «επενδύσεων» που αναμασά η κυβέρνηση... Φτώχεια, ανεργία και ερήμωση είναι τα μόνα που έχουν να τάξουν στους εκατοντάδες εργαζόμενους που αγωνιούν για την επόμενη μέρα.

Η απόλυση των εργαζομένων αποτελεί όρο για την έναρξη των διαγωνισμών, ώστε οι υποψήφιοι επενδυτές να υποβάλουν τις προσφορές τους απαλλαγμένοι απ' τα εργασιακά «βαρίδια». Απ' την άλλη, η παράδοση του εργοστασίου στο νέο επενδυτή πρέπει να γίνει σε κατάσταση λειτουργίας κι έτσι η κυβέρνηση έχει έτοιμο το «τυράκι» της επαναπρόσληψης ενός μέρους του προσωπικού, με συμβάσεις ορισμένου χρόνου. Όλα τακτοποιημένα και στα μέτρα τους, με τους εργαζόμενους να γίνονται μπαλάκι και ν' αντιμετωπίζονται σαν αναλώσιμο υλικό. Για την επόμενη μέρα, το μόνο που έχουν να τάξουν είναι ένταξη στα κοινωφελή προγράμματα ανακύκλωσης της ανεργίας για τους άνω των 55, ενώ, για τους υπόλοιπους, ένταξη στο ταμείο ανεργίας και σε προγράμματα για μακροχρόνια ανέργους. Την ίδια ώρα, συντηρούν τις ελπίδες για επαναπρόσληψη ενός μέρους των εργαζομένων από το νέο ιδιοκτήτη, με εντελώς μετέωρο το πόσοι και κυ-

ρίως, το τι όροι εργασίας θα τους επιβληθούν.

Οι εργαζόμενοι βρίσκονται αντιμέτωποι με μια τεράστια πρόκληση! Ο εμπαιγμός τους απ' την πλευρά της κυβέρνησης είναι εξοργιστικός, όπως και η προκλητικότητα με την οποία μια σειρά καλοθελητές της κοινοβουλευτικής αντιπολίτευσης (ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ κ.α.), που στο παρελθόν έχουν συμβάλει τα μέγιστα στη σταδιακή απαξίωση της ΛΑΡΚΟ, τώρα πλασάρονται σαν αλληλέγγυοι στον αγώνα τους και πουλάνε ψεύτικες ελπίδες. Ο εφησυχασμός που καλλιεργούν όλοι αυτοί, παράλληλα με τις προσπάθειες της κυβέρνησης να διασπάσει τους εργαζόμενους και να τους εξαγκάσει να συναινέσουν στην απόλυσή τους, πρέπει να βρουν απέναντί τους το μαζικό και ενιαίο αγώνα των εργατών της ΛΑΡΚΟ!

Ήδη οι εργαζόμενοι βρίσκονται σε κινητοποιήσεις και ξεδιπλώνουν τον αγώνα τους. Στις 10/2 συγκεντρώθηκαν στο υπ. Οικονομικών και στις 13/2 πραγματοποίησαν συλλαλητήριο στη Λάρυμνα, ενώ έχουν αποφασίσει απεργία και συγκέντρωση στις 26/2 στο Σύνταγμα. Είναι ζητούμενο για το αμέσως επόμενο διάστημα η ακόμη μεγαλύτερη μαζικοποίηση του αγώνα τους και η κλιμάκωση της πάλης ενάντια στους προκλητικούς σχεδιασμούς της κυβέρνησης και του κεφαλαίου, που είναι έτοιμοι να τους θυσιάσουν για τα κέρδη τους. Οι εργαζόμενοι δεν πρέπει να υποκύψουν στην ηττοπάθεια, αλλά να συνεχίσουν το μεγάλο αγώνα που δίνουν τα τελευταία χρόνια ακόμη πιο δυναμικά. Η μόνη διέξοδος για τους ίδιους, αλλά και για όλο τον κόσμο της δουλειάς, βρίσκεται στο μαζικό και ανυποχώρητο αγώνα!

Αυτός είναι ο δρόμος που καλούνται να βαδίσουν οι εργάτες της ΛΑΡΚΟ, της ΚΟΣΚΟ, της Καβάλα Όιλ, όλοι οι εργαζόμενοι που αντιμετωπίζουν της εργασιακή βαρβαρότητα. Οι αγώνες αυτοί αποτελούν υπόθεση ολόκληρου του εργατικού κινήματος.

Νέα ρύθμιση για τα ΒΑΕ στο δημόσιο φέρνει περικοπές ως και 20%

Η ιστορία ξεκίνησε το 2011, όταν το τότε «ενιαίο» μισθολόγιο στο δημόσιο, μεταξύ των υπόλοιπων περικοπών, έφερε και τη διακοπή καταβολής κάθε επιδόματος που αφορούσε στις ιδιαίτερες ανθυγιεινές συνθήκες εργασιακών χώρων. Το 2012, μετά από σχετικό πόρισμα ειδικής αρμόδιας επιτροπής, δόθηκαν κάποια «ψίχουλα» τριών ταχυτήτων (35, 70 και 150 ευρώ το μήνα), σε λίγες κατηγορίες και περιορισμένες ειδικότητες δημοσίων υπαλλήλων. Σημειωτέον δε ότι στην τότε αρμόδια επιτροπή συμμετείχαν και εκπρόσωποι της ΑΔΕΔΥ, που αποδέχθηκαν το συγκεκριμένο πόρισμα και μάλιστα με το επικείμενο της ανάγκης εναρμόνισης του δημόσιου με τον ιδιωτικό τομέα.

Το 2019, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, έχοντας στα χέρια της πόρισμα νέας 17μελούς επιτροπής, χωρίς αυτή τη φορά τη συμμετοχή ούτε καν αυτών των «σιωπηλών» εκπροσώπων της ΑΔΕΔΥ, επικύρωσε να εφαρμόσει τον ν. 4512/2018, δηλαδή την οριστική κατάργηση από 1-3-2019 του μέχρι τότε επιδόματος επικίνδυνης και ανθυγιεινής εργασίας. Ωστόσο, υπό την πίεση αντιδράσεων και εν όψει της λήξης της θητείας της, το ζήτημα πάγωσε. Για να

εμφανιστεί και πάλι τώρα, τρία χρόνια μετά, με δηλώσεις του αναπληρωτή υπουργού Οικονομικών Σκυλακάκη περί κατάθεσης νέου πορίσματος που θα εφαρμοστεί άμεσα από 1-3-2022.

Στη συνάντηση δε που πραγματοποιήσε με εκπροσώπους των ΑΔΕΔΥ και ΓΣΕΕ, επανέλαβε ότι αποτελεί δέσμευση της κυβέρνησης στο πλαίσιο της επόμενης «μεταμνημονιακής» αξιολόγησης του Μαρτίου και εντάσσεται στην υποχρέωση τήρησης αυστηρής δημοσιονομικής πολιτικής για τα επόμενα... 30 χρόνια. Αυτό αποδεικνύει περίτρανα ότι η κυβέρνηση προσπαθεί να ρίξει στάχτη στα μάτια και χρησιμοποιεί το όποιο πόρισμα ως άλλοθι για κάτι για το οποίο έχει ήδη δεσμευτεί στους «δανειστές». Μια τακτική αποπροσανατολισμού πολύ συνηθισμένη στα χρόνια των μνημονίων, που εξακολουθούμε να διανύουμε.

Μπορεί το σύνολο του πορίσματος να μην έχει δοθεί στη δημοσιότητα, αλλά αποσπάσματα του δείχνουν κατάργηση σε κλάδους εργαζομένων που έπαιρναν ακόμα και το επίδομα των 150 ευρώ, με αποτέλεσμα άμεσες περικοπές σε μισθούς που θα αγγίζουν και το 15-20%, και σοβαρές περικοπές για τους υπόλοιπους. Καθόλου δεδομένη

δεν είναι η διατήρηση των επιδομάτων ανθυγιεινής εργασίας ούτε καν για τους υγειονομικούς, αυτούς που η κυβέρνηση χαρακτήριζε «ήρεως» και στους οποίους υποσχόταν ένταξη στα ΒΑΕ. Στους ίδιους άλλωστε υποσχόταν «μόνιμες και μαζικές προσλήψεις» και μάλιστα υποστηρίζει ότι τις πραγματοποίησε, την ώρα που ετοιμάζει χιλιάδες απολύσεις, επεκτείνει ακόμα πιο πολύ τις ελαστικές σχέσεις εργασίας και αφήνει τα νοσοκομεία με ολόένα και λιγότερους εργαζόμενους συνολικά.

Η κυβέρνηση, επίσης, κυνικά εκβιάζει λέγοντας ότι η συνολική δαπάνη θα παραμείνει σταθερή, οπότε εάν ένας κλάδος ενταχθεί εκ των υστέρων «αναγκαστικά» κάποιος άλλος θα περικοπεί. Καλλιεργεί το αλληλοφάγωμα, το «διαίρει και βασίλευε» και την πελαταική συναλλαγή κάτω απ' το τραπέζι και πιέζει μιλώντας για ολοκλήρωση της έκδοσης των σχετικών υπουργικών αποφάσεων μέχρι το τέλος Φεβρουαρίου 2022.

Απέναντι σ' όλο αυτό, οι εργαζόμενοι παρακολουθούν πρακτικά αμέτοχοι τη σφαγή τους. Η ΑΔΕΔΥ απευθύνει καλέσματα για «δυναμικούς αγώνες», όπως... συναντήσεις, συζητήσεις, συσκέψεις και επισκέψεις στον υπουργό

και μόνο για τους εκπροσώπους των Ομοσπονδιών που θίγονται από τη ρύθμιση, ενώ για το σύνολο του κλάδου επιφυλάσσει μόνο μια στάση εργασίας (7.00 με 11.00 το πρωί της 18ης Φεβρουαρίου) για τη στήριξη σε επίπεδο παράστασης της επόμενης συνάντησής της με τον υπουργό Σκυλακάκη. Κινητοποίηση δια αντιπροσώπων δηλαδή.

Το ζήτημα της ένταξης ενός κλάδου στα ΒΑΕ είναι καθοριστικό. Δεν αφορά μόνο και στενά την καταβολή του σχετικού μηνιαίου επιδόματος. Αφορά στις συνθήκες εργασίας και τα μέτρα υγιεινής και ασφάλειας (που δεν περιορίζονται στα Μέσα Ατομικής Προστασίας), τη συνταξιοδότηση σε μικρότερη ηλικία και με λιγότερα χρόνια δουλειάς και το χαρακτηρισμό, εν τέλει, των χώρων ως ανθυγιεινών για όλους τους εργαζόμενους εκεί. Ως τέτοιο θα πρέπει να αντιμετωπιστεί και να παλευτεί από τους εργαζόμενους. Και κυρίως δεν είναι το «τυράκι» που χαρίζεται στον πιο... δικτυωμένο και φιλοκυβερνητικό συνδικαλιστή, σε βάρος των υπολοίπων. Αποτελεί επιταγή του φόρου αίματος που έχουν πληρώσει ολόκληροι κλάδοι εργαζομένων στο βωμό του κεφαλαίου και της εκμετάλλευσης και αναμφισβήτητο δικαίωμά τους.

ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΤΑΞΙΚΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ Ν. 4808/21

Αγώνας για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς!

Η Ταξική Πορεία πραγματοποίησε πλήθος παρεμβάσεων και συγκεντρώσεων ενάντια στην πολιτική της ακρίβειας και το νόμο Χατζηδάκη σε πανελλαδικό επίπεδο. Σε κάθε μια από αυτές αποτυπώθηκε η τεράστια οικονομική πίεση που δέχονται οι λαϊκοί άνθρωποι απ' αυτήν την πολιτική, καθώς διανύουμε μια περίοδο αυξήσεων στα είδη πρώτης ανάγκης και στους λογαριασμούς. Η περικοπή του εισοδήματος γίνεται πλέον αισθητή από πλήθος κόσμου, που αδυνατεί ν' ανταπεξέλθει στα έξοδα του μήνα. Με βάση αυτή την κοινωνική πραγματικότητα, είναι φανερό ότι η πάλη για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς, τις συντάξεις, το επίδομα ανεργίας και η πάλη για κατάργηση των αυξήσεων στα τιμολόγια, γίνεται επιτακτική ανάγκη και όρος επιβίωσης για τον εργαζόμενο λαό, ώστε να μπορεί να καλύψει το κόστος ζωής του. Αυτή η αναγκαιότητα αποτυπώνεται στις συζητήσεις και τη μεγάλη αποδοχή που υπάρχει στις

παρεμβάσεις.

Όσο αφορά την κυβέρνηση και τα ΜΜΕ, προσπαθούν να παρουσιάσουν την ακρίβεια σαν ένα «φυσικό φαινόμενο», που γενικά και αόριστα οφείλεται στους νόμους της αγοράς σε διεθνές επίπεδο. Ωστόσο, οι ανατιμήσεις είναι ένα μέσο για να μεταφερθεί πλούτος από τα εργατικά-λαϊκά σπίτια προς το μεγάλο κεφάλαιο και τα μεγάλα ιμπεριαλιστικά κέντρα, που συνεχίζουν ν' αυξάνουν τα κέρδη τους. Είναι φανερό ότι τα κυβερνητικά επιτελεία προσπαθούν να δώσουν την εντύπωση ότι ενδιαφέρονται για το λαό, με την ελάχιστη αύξηση στον κατώτατο μισθό κατά 2% τη στιγμή που ο πληθωρισμός είναι πολύ μεγαλύτερος! Αυτή η στάση αποτελεί μέγιστη υποκρισία, καθώς οι πολιτικές λιτότητας για το λαό αποτελούν την παραδοσιακή πολιτική όλων των κυβερνήσεων του κεφαλαίου (ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ), της ΕΕ και των μνημονίων. Αυτή είναι η πολιτική που έχει επιβάλει το καθολικό ξε-

γύμνωμα του λαού από κάθε είδους κοινωνική υποδομή: τη διαλυμένη περίθαλψη, την ανύπαρκτη δασοπροστασία, τα διαλυμένα σχολεία, τα ανύπαρκα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς.

Ταυτόχρονα, μέσα στις παρεμβάσεις σε εργασιακούς χώρους, η Ταξική Πορεία προβάλλει την αναγκαιότητα ανατροπής του νόμου Χατζηδάκη, ο οποίος έχει ξεκινήσει να εφαρμόζεται, καθώς η κυβέρνηση και η εργοδοσία φοβούνται τους μαζικούς απεργιακούς αγώνες, που ξεσπούν όλο και πιο συχνά. Με βάση αυτόν το νόμο βγάζουν στην παρανομία τις απεργίες και τις συνελεύσεις, στέλνοντας στα δικαστήρια όποιον αγώνα ξεσπάει. Γιατί γνωρίζουν ότι η πολιτική αυτή θα συνεχίσει να παράγει αντιστάσεις και διεκδικήσεις. Ο νόμος αυτός όμως δεν περιορίζεται στα συνδικαλιστικά δικαιώματα. Αφορά και τις συνθήκες δουλειάς μας, το 5ήμερο, το 8ωρο. Με την «ατομική διευθέτηση» που προβλέπει, η εργοδοσία μπορεί να αναγκάσει στην πράξη

τους εργαζόμενους να δουλέψουν απλήρωτες υπερωρίες, 10ωρα, χωρίς αργίες και ρεπό. Αυτή είναι η ουσία της πολιτικής τους: να δουλεύουμε περισσότερο και να πληρωνόμαστε λιγότερο.

Μπροστά σ' όλη αυτήν την κατάσταση οι εργαζόμενοι πρέπει να δούμε ποιον έχουμε δίπλα μας και ποιον απέναντί μας. Τίποτα δεν έχουμε να περιμένουμε από τις ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες που έχουν βάλει πλάτη για να εφαρμοστεί όσο το δυνατόν πιο ανέξοδα για την κυβέρνηση η αντεργατική πολιτική. Κόντρα στην υποταγή και τη συνθηκολόγηση, το σύνολο των εργαζομένων να δώσει τη μάχη μαζικά και αποφασιστικά. Να κάνουμε την οργή, αντίσταση και διεκδίκηση, μέσα απ' τη συγκρότηση συλλογικών αγώνων. Η εργασιακή βαρβαρότητα δεν είναι μονόδρομος. Μονόδρομος είναι οι αγώνες!

Εντατικοποίηση, αυθαιρεσία και τρομοκρατία στη «Skroutz Last Mile»

Επειτα από καταγγελίες που κυκλοφόρησαν σχετικά με το καθεστώς τρομοκρατίας και εντατικοποίησης που επικρατεί στην εταιρία Skroutz Last Mile (SLM) με αφορμή την πρόσφατη απόλυση ενός εργαζόμενου από το τμήμα υποστήριξης οδηγών («dispatch»), φαίνεται ότι η εταιρία έχει αποφασίσει να συνεχίσει ακάθεκτη τις αντεργατικές της πρακτικές.

Στις 3/2, ο εργαζόμενος Ν.Ι. απολύθηκε εκδικητικά καθώς, έχοντας εργαστεί τις μέρες του χιονιά που είχαν κηρυχτεί αργίες, απαίτησε να πληρωθεί τη νόμιμη προσαύξηση για αργία. Η εργοδοσία αρχικά τον ενημέρωσε πως αντί για προσαύξηση θα πάρει μία μέρα ρεπό και, αμέσως μετά, του ανακοίνωσε την απόλυσή του με τη δικαιολογία ότι δεν ταιριάζει με τη «φιλοσοφία» της εταιρίας. Αποκαλυπτικό είναι επίσης το γεγονός ότι η διοίκηση τον διαβεβαίωσε ότι η απόλυση δεν σχετίζεται με την απόδοσή του και εγγυήθηκε ότι αν χρειάζεται μπορεί να του δώσει και συστατική επιστολή. Ο Ν.Ι. κατήγγειλε την απόλυσή του στο Σωματείο Τηλεπικοινωνιών και Πληροφορικής.

Αμέσως μετά την απόλυση, η Ταξική Πορεία πραγματοποίησε παρέμβαση στα γραφεία της SLM. Από την ανταπόκριση του συνόλου των εργαζομένων στα τμήματα dispatch, customer care αλλά και τους οδηγούς, ήταν ολοφάνερο ότι η εργοδοσία προσπαθεί να επιβάλει ένα καθεστώς εργασιακού μεσαίωνα με μισθούς πείνας και «bonus», απλήρωτες υπερωρίες, εντατικοποίηση, ελαστικά ωράρια και συνεχή πίεση «για να βγει η δουλειά». Δεν είναι τυχαίο, άλλωστε, ότι οι οδηγοί της εταιρίας εργάζονται κάτω από ανασφαλείς κι επικίνδυνες συνθήκες, καθώς υποχρεώνονται να βγουν για παραδόσεις σε δύσβατες περιοχές ακόμα και με τον χειρότερο καιρό, με αποτέλεσμα δεκάδες εργατικά «ατυχήματα».

Η εργοδοσία της SLM αξιοποιεί κάθε αντιδραστική-αντεργατική νομοθεσία, με αιχμή το νόμο 4808/21, για να προχωράει όλο και περισσότερο την επίθεση στα δικαιώματα των εργαζομένων της. Καλλιεργεί ένα καθεστώς τρομοκρατίας, όπου όποιο διεκδικεί θα βρίσκεται αντιμέτωπος με απόλυση. Αυτό που όμως δεν υπολόγισε η εταιρία είναι η συσπείρωση των εργαζομένων, που διαπιστώνουν ότι η αντίσταση είναι ο μόνος δρόμος. Έχει γίνει πλέον εμφανές ότι η εργοδοσία, το κεφάλαιο και το σύστημα συνολικά φοβούνται τους εργαζόμενους και το λαό, γι' αυτό και κλιμακώνουν την επίθεσή τους σε κάθε κατάκτηση, σε κάθε δικαίωμα. Ο αγώνας για την επαναπρόσληψη του απολυμένου στην SLM πρέπει να συνεχιστεί μέχρι τη νίκη. Να γίνει αγώνας ενάντια στο εργασιακό καθεστώς που θέλουν να επιβάλουν αλλά και αγώνας ενάντια στο ν.4808/21, που λύνει τα χέρια σε κάθε εργοδοσία και νομιμοποιεί ακόμα και τις απολύσεις που κρίνονται παράνομες.

ΠΑΜΕ

Η λογική των αποκλεισμών και η λασπολογία, εμπόδιο στο προχώρημα των εργατικών αγώνων

Το τελευταίο διάστημα βρισκόμαστε εν μέσω σημαντικών εξελίξεων στο πεδίο της εργασίας. Από τη μια η κυβέρνηση και το κεφάλαιο, με βασικό όχημα την ψήφιση και εφαρμογή του αντεργατικού νόμου Χατζηδάκη 4808/21, επιχειρούν σημαντικές ανατροπές διαλύοντας εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα δεκαετιών. Από την άλλη οι εργαζόμενες μάζες, μέσα σε ιδιαίτερα αρνητικούς συσχετισμούς, προσπαθούν να συγκροτήσουν αντιστάσεις και να βάλουν φραγμούς στην αντεργατική επέλαση. Οι απεργιακές κινητοποιήσεις σε μαζικούς εργασιακούς χώρους, όπως η Cosco, η ΛΑΡΚΟ, η Καβάλα Όιλ, που εξελίσσονται αυτή τη στιγμή, αλλά και κυρίως στην e-Food, στους εκπαιδευτικούς κ.α. έρχονται ν' αποδείξουν πως οι αγώνες έχουν λόγο ύπαρξης και ταυτόχρονα αποτελούν μοναδική διέξοδο απέναντι στον εργασιακό μεσαίωνα.

Σε μια τέτοιας μεγάλης σημασίας αντιπαράθεση και με δοσμένη τη διαλυτική κατάσταση του εργατικού κινήματος, οι αγώνες που ξεπηδούν αποτελούν μάχες για λογαριασμό ολόκληρης της εργατικής τάξης. Για τις δυνάμεις που αναφέρονται στο εργατικό κίνημα πρέπει να αποτελεί βασική κατεύθυνση η ολόπλευρη στήριξη και η ανάδειξη της σημασίας των αγώνων με κάθε μέσο και ανεξάρτητα από τις επιμέρους διαφωνίες και πολιτικές διαφοροποιήσεις. Μια τέτοια λογική είναι ξεκάθαρο ότι δεν κυριαρχεί στα πλαίσια του εργατικού κινήματος. Αντίθετα, για ακόμη μια φορά οι αγώνες της εργατικής τάξης γίνονται πεδίο μικροπολιτικής αντιπαράθεσης και αποκλεισμών με βασική συνέπεια την αποδυνάμωση των ίδιων των εργατικών αγώνων.

Χαρακτηριστική για ακόμη μια φορά είναι η στάση του ΠΑΜΕ-ΚΚΕ σε κάθε μικρό ή μεγάλο εργατικό αγώνα που εξελίσσεται. Βασική έγνοια της κατεύθυνσης του ΠΑΜΕ είναι να ελέγχει απόλυτα πολιτικά και οργανωτικά τον αγώνα. Δεν ξενά, απεναντίας προωθεί, και με πολιτικό-ιδεολογικό περιτύλιγμα, τους αποκλεισμούς, τη φίμωση και τη λασπολογία για κάθε αγωνιστική φωνή που εμφανίζεται είτε από έξω, είτε από μέσα στον αγώνα.

Στην περίπτωση της COSCO και της πρόσφατης απεργιακής περιφρούρησης το πρωί της 7ης Φεβράριος έξω απ' τις πύλες του λιμανιού και ενώ τα ΜΑΤ σαν στρατός κατοχής «περιφρουρούσαν» το λιμάνι απ' τους απεργούς εργάτες, η πρεμιέρα του ΠΑΜΕ ήταν να κρυφτούν «με τρόπο» τα πανό της Ταξικής Πορείας και της «Πρωτοβουλίας για την κατάργηση του 4808/21». Την ίδια ακριβώς στιγμή οι διοργανωτές αρνούνταν να δώσουν το λόγο στο σωματείο της ΠΕΝΕΝ, που με την παρουσία του στήριζε έμπρακτα την απεργία. Ας σημειωθεί επιπλέον ότι η κάλυψη της απεργίας από το Εργατικό Κέντρο Πειραιά αποφασίστηκε και με την ψήφο των εκπροσώπων της ΠΕΝΕΝ, ενός από τα μαζικότερα σωματεία της δύναμής του.

Η ίδια στάση-αντίληψη και στον αγώνα που διεξάγεται ενάντια στο ξεπούλημα και τις απολύσεις στη ΛΑΡΚΟ. Την Κυριακή 13/2, δυνάμεις του ΚΚΕ(μ-π) και της Ταξικής Πορείας παραβρέθηκαν στη συγκέντρωση στη Λάρυμνα έξω απ' το εργοστάσιο της ΛΑΡΚΟ σε ένδειξη έμπρακτης στήριξης και αλληλεγγύης. Όταν ζητήθηκε ο λόγος για μια σύντομη τοποθέτηση-χαιρετισμό, οι δι-

οργανωτές, με τη γνωστή τακτική των ελιγμών και της αποφυγής, απάντησαν αρνητικά.

Ο φόβος του ΠΑΜΕ μην τυχόν και ακουστεί κάτι διαφορετικό, μην τυχόν κι ο αγώνας ξεφύγει από τα στενά όρια που το ίδιο καθορίζει και την κατεύθυνση στην οποία το ίδιο κινείται, είναι έκδηλος και πανταχού παρών σε κάθε εργατική μάχη. Αυτό που κυρίως πρέπει να κατανοηθεί είναι ότι, στις συνθήκες οπισθοχώρησης που διανύουμε, οι εργατικοί αγώνες που ξεπηδούν έχουν ν' αντιμετωπίσουν πολλαπλά εμπόδια και δυσκολίες. Η κυριαρχία τέτοιων λογικών αποτελεί βάρος για την εξέλιξη των αγώνων και πρέπει ν' απαντηθεί με τη συνέχιση της αποφασιστικής πολιτικής παρέμβασης, την περαιτέρω προσπάθεια σύνδεσης με τις εργατικές μάζες και την ανάδειξη της κατεύθυνσης του αγώνα και της ταξικής αλληλεγγύης.

Με επιτυχία πραγματοποιήθηκε η κινητοποίηση που είχε καλέσει η «Πρωτοβουλία για την κατάργηση του 4808/21 και την περιφρούρηση των συνδικαλιστικών ελευθεριών» το Σάββατο 12 Φεβράριος. Τη συγκέντρωση στήριξαν με την παρουσία τους με πανό η Πανελλήνια Ένωση Ναυτών Εμπ. Ναυτικού (ΠΕΝΕΝ), ο Σύλλογος Εργαζομένων ΤΕΕ, ο Σύλλογος Εργαζομένων ΕΛΓΟ-ΔΗΜΗΤΡΑ, ο Σύλλογος Υπαλλήλων Βιβλίου-Χάρτου-Ψηφιακών Μέσων Αττικής (ΣΥΒΧΨΑ), η Ταξική Πορεία, οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών, η Μαχόμενη Εργατική Κίνηση, η Εργατική Συμμαχία στα Δυτικά και η ΟΡ.Μ.Α.

Με πλήθος τοποθετήσεων συνδικαλιστών κι εργαζομένων από διάφορους χώρους του ιδιωτικού και του δημόσιου τομέα, αναδείχτηκε ο βαθιά αντεργατικός χαρακτήρας του νόμου 4808/21 («νόμος Χατζηδάκη»), που συμπυκνώνει και προωθεί την πολιτική της επίθεσης σε κάθε εργασιακό και συνδικαλιστικό δικαίωμα, επιχειρώντας να διαμορφώσει ένα καθεστώς απεριόριστων εκμετάλλευσης των εργαζομένων και πλήρους ασυδοσίας του κεφαλαίου. Αναδείχτηκε επίσης η ανάγκη συγκρότησης του αγώνα για την πλήρη κατάργηση του νόμου, σε αντίθεση με λογικές που είτε επιδιώκουν «να μείνει στα χαρτιά» είτε τον αντιμετωπίζουν σαν ένα ζήτημα που θα τίθεται «παρεμπιπτόντως», στο πλαίσιο ενός «συνολικού προγράμματος» που θα προωθείται «σαν τίποτα να μην έχει αλλάξει». Σαν ο νόμος να αφήνει ανεπηρέαστους τους όρους δουλειάς αλλά και τους όρους οργάνωσης και πάλης των εργαζομένων.

Η πρώτη κινητοποίηση με προμετωπίδα την κατάργηση του νόμου 4808/21, παράλληλα με την άρνηση υποταγής στις αντιδραστικές του προδιαγραφές, συνεχίστηκε με πορεία, με τις δυνάμεις καταστολής ν' αναγκάζονται να μετακινηθούν ώστε οι διαδηλωτές να καταλήξουν, όπως ήταν προγραμματισμένο, στη Βουλή.

Με τους αγώνες της εργατικής τάξης για την ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος

Την ώρα που οι συνδικαλιστικές ηγεσίες δίνουν «σκληρή μάχη» μέσα από... ανακοινώσεις, οι εργατικοί αγώνες που εκδηλώνονται δείχνουν έναν άλλο δρόμο. Δείχνουν το δρόμο της συλλογικής αντίστασης, της πάλης για τα εργατικά ταξικά συμφέροντα, για την υπεράσπιση δικαιωμάτων και κατακτήσεων.

- Οι εργαζόμενοι στην Καβάλα Όιλ συνεχίζουν τον αγώνα τους ενάντια στις απολύσεις και στις διώξεις που έχει εξαπολύσει η διοίκηση της εταιρείας εναντίον τους επειδή αντιστέκονται στο νέο καθεστώς διάλυσης των εργασιακών σχέσεων που θέλει να επιβάλει.

- Οι, περισσότεροι από 1.000, εργαζόμενοι στη ΛΑΡΚΟ και οι οικογένειές τους δίνουν τον αγώνα ενάντια στο πέταγμά τους στο δρόμο και στην ανεργία, που απαιτούν τα κυβερνητικά σχέδια ξεπουλήματος της επιχείρησης.

- Οι εργαζόμενοι της Cosco συνεχίζουν τον αγώνα τους για την υπογραφή συλλογικής σύμβασης εργασίας και την κατοχύρωση των αιτημάτων τους για αυξήσεις στους μισθούς, πλήρη και σταθερή εργασία με ασφαλείς όρους.

Καθένας με τις ιδιαιτερότητές του, οι αγώνες αυτοί φέρνουν με ένταση στο προσκήνιο τη δραματική κατάσταση μέσα στην οποία ζει η εργατική τάξη: ή θα δουλεύει με όρους σκλαβιάς, με άθλιους μισθούς και απάνθρωπες συνθήκες, ή θα πετιέται στο δρόμο. Φέρνουν στο προσκήνιο την «καταπληκτική ποιότητα ζωής» που βιώνει η πλατιά λαϊκή πλειοψηφία. Και «υπενθυμίζουν» σε όσους επιμένουν να το «ξεχνούν» ότι απέναντι στην ολομέτωπη επίθεση της ντόπιας άρχουσας τάξης η απάντηση βρίσκεται εκεί που βρισκόταν πάντα: στο μαζικό αγώνα, στην αποφασιστική συλλογική πάλη.

Είναι ο δρόμος που αναζητούν ολοένα και περισσότεροι εργαζόμενοι, τόσο στη χώρα μας όσο και παγκόσμια, καθώς συνθλιβονται από

την καπιταλιστική βαρβαρότητα. Είναι η διέξοδος στο αδιέξοδο που οδηγεί η υποταγή στην κυρίαρχη πολιτική και η προσημονή καλύτερων ημερών που δήθεν θα φέρει η «ανάπτυξη» και η «αυτοδιόρθωση» του καπιταλισμού.

Η πλατιά στήριξη των αγώνων αυτών αποτελεί την καλύτερη απόδειξη της αναγνώρισης του δικίου όσων αγωνίζονται. Τόσο των δίκαιων αιτημάτων τους όσο και του δικαιώματός τους να αγωνίζονται γι' αυτά. Είναι πολύς καιρός που ο λεγόμενος «κοινωνικός αυτοματισμός» δεν λειτουργεί. Πώς θα μπορούσε, άλλωστε, να λειτουργήσει, όταν η συντριπτική κοινωνική πλειοψηφία ζει κάτω από συνθήκες αβειαιότητας, στέρσης, φτώχειας; Όταν καταργείται κάθε έννοια διασφάλισης ενός αξιοπρεπούς επιπέδου ζωής και δουλειάς. Όταν λεπλατείται καθημερινά το λαϊκό εισόδημα. Όταν ο λαός μένει απροστάτευτος. Όταν οι ανθρώπινες ζωές θυσιάζονται με τόση απάθεια, είτε λόγω των καιρικών φαινομένων, είτε λόγω της πανδημίας, είτε λόγω των άθλιων συνθηκών δουλειάς. Όταν τα παιδιά των λαϊκών στρωμάτων καταδικάζονται στην αμορφωσιά. Όταν γίνονται ολοένα και πιο εξόφθαλμες οι ταξικές διαφορές, οι ταξικοί δι-αχωρισμοί, η ταξικότητα αυτής της πολιτικής.

Αυτήν τη στήριξη την ζουν καθημερινά οι εργαζόμενοι στα Πετρέλαια Καβάλας από την τοπική κοινωνία που καταλαβαίνει ότι το μέλλον αυτού του αγώνα συνδέεται άμεσα με το μέλλον συνολικά της ζωής στην περιοχή. Αυτήν τη στήριξη την έζησαν οι εργαζόμενοι στην Κόσκο στην πρόσφατη 24ωρη απεργία από τους συναδέλφους τους, οι οποίοι (ακόμη κι όσοι είχαν πάει με σκοπό να δουλέψουν) αρνήθηκαν να δουλέψουν με την «προστασία» των ΜΑΤ και του Λιμενικού. Αυτήν τη στήριξη την έζησαν και τη ζουν οι εργαζόμενοι στη ΛΑΡΚΟ στα τόσα χρόνια του αγώνα τους.

Αυτοί οι αγώνες είναι που τρομάζουν

το κεφάλαιο και το ντόπιο αστικό σύστημα. Απέναντι σε αυτούς τους αγώνες, σε τέτοιους αγώνες, εξοπλίζεται υλικά και νομικά η ντόπια άρχουσα τάξη. Ο νόμος Χατζηδάκη, ο νόμος ενάντια στις διαδηλώσεις, η συνεχής ενίσχυση των δυνάμεων και μηχανισμών καταστολής, η βιομηχανία διώξεων κατά συνδικαλιστών και αγωνιστών εργαζομένων, είναι συγκεκριμένες επιλογές, προκειμένου να συντριβούν οι εργατικές αντιστάσεις, να μπει φραγμός σε κάθε έννοια συλλογικού αγώνα και διεκδίκησης. Γι' αυτό και η υπεράσπιση αυτών των αγώνων δεν είναι υπεράσπιση μόνο αυτών που τους δίνουν, είναι υπεράσπιση των συμφερόντων όλης της εργατικής τάξης. Και η νίκη των αγώνων αυτών, αποτελεί νίκη και εφόδιο για όλη την εργατική τάξη, για όλους τους εργαζόμενους.

Και αυτό κάνει ακόμη πιο εξόφθαλμη την απραξία των συνδικαλιστικών ηγεσιών. Αντί να οπλίζουν τους εργαζόμενους για να αντισταθούν στην επίθεση, τους αφοπλίζουν. Αντί να μπουν μπροστά και να οργανώσουν τις αντιστάσεις, κρύβονται και σιωπούν. Αντί να συγκρουστούν με την αντεργατική πολιτική και τους αντεργατικούς νόμους, παζαρεύουν και σκορπούν τη σύγχυση. Αυτό που κάνουν δεκαετίες τώρα και οδήγησαν τους εργαζόμενους και το εργατικό κίνημα στη σημερινή κατάσταση αποσυγκρότησης, αυτό που συνεχίζουν να κάνουν, είναι σήμερα πιο ορατό από ποτέ. Και είναι αυτό που επιτρέπει στο κεφάλαιο να κάνει την επίθεσή του ακόμη πιο πυκνή, ακόμη πιο σφοδρή.

Είναι όμως και αυτό που επιτρέπει να καλλιεργούνται κάθε λογής αυταπάτες, κυβερνητικές ή ρεφορμιστικές και πάντα εκλογικές! Εξάλλου, όλοι αναγνωρίζουν ότι έχουμε μπει σε μια άτυπη προεκλογική περίοδο!

Είναι το έδαφος πάνω στο οποίο ο ΣΥΡΙΖΑ αναζητά ξανά το δρόμο προς την κυβερνητική εξουσία πουλώντας φιλεργατικό, φιλολαϊκό

προφίλ. Προσπερνώντας βέβαια τις πολύτιμες υπηρεσίες που πρόσφερε ως κυβέρνηση στο ξένο και ντόπιο κεφάλαιο.

Είναι το έδαφος πάνω στο οποίο το ΚΚΕ συνεχίζει την ψευτοαγωνιστική του ρητορεία και τις ταξικές του κορόνες, αρνούμενο να αναλάβει κάθε ευθύνη στη συγκρότηση του αναγκαίου μετώπου αντίστασης στη αντεργατική πολιτική. Καταγγέλλει τους εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ, ενώ στην πράξη κάνει ακριβώς τα ίδια με αυτούς, κρύβεται πίσω από την απραξία τους και το σχεδιασμό τους, ενώ πρόσφατα αναπαράγει και την επιχειρηματολογία τους σχετικά με τις «δυσκολίες» να γίνει απεργία (δηλαδή το γνωστό επιχείρημα ότι «ο κόσμος δεν τραβάει»). Και, κατά τα άλλα, κομπάζει για τα εκατοντάδες σωματεία, ομοσπονδίες και εργατικά κέντρα που ελέγχει. Είναι κι αυτός ένας τρόπος να παζαρεύει με το σύστημα.

Ακόμη και στους αγώνες που στηρίζει, θέλει επιβάλλει τους δικούς του όρους, αποκλείοντας και φимώνοντας κάθε άλλη φωνή στήριξης τους. Δεν είναι τυχαίο ότι ακόμη και την συμπίεση στην Αθήνα των εργαζομένων στα Πετρέλαια Καβάλας, στη ΛΑΡΚΟ και στην Cosco, φρόντισε να την καπελώσει, εντάσσοντάς την στους κομματικούς του σχεδιασμούς και στο συλλαλητήριο που προγραμματίστηκε στις 26 Φλεβάρη για τα δύο χρόνια από την έναρξη της πανδημίας!

Ωστόσο, μέσα από τέτοιους αγώνες, αργά ή γρήγορα και παρά τα εμπόδια, θα ξεπηδάσει η ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος. Μέσα από τέτοιους αγώνες θα ξεδιαλύνουν οι εργαζόμενοι τους εχθρούς και τους φίλους τους, τις δυνατότητες που έχουν και τις αδυναμίες που πρέπει να ξεπεραστούν. Και η στήριξη αυτών των αγώνων, η πάλη ενάντια στο συμβιβασμό και την πτοπαθία, είναι υποχρέωση κάθε αριστερής, επαναστατικής, κομμουνιστικής δύναμης.

ΠΕΤΥΧΗΜΕΝΗ Η ΠΡΩΤΗ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ Ν.4808/21

Ο αγώνας για την κατάργηση του ν.4808/21 συνεχίζεται

ΑΘΗΝΑ: ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ

Τρίτη 22 Φλεβάρη, 6:30 μ.μ. - Πεζόδρομος Κοραή

Η επιτυχία αυτής της κινητοποίησης, που προκάλεσε το ενδιαφέρον και, σε ορισμένες περιπτώσεις, τη συμμετοχή δυνάμεων και αγωνιστών που δεν αποτελούν, τουλάχιστον μέχρι τώρα, οργανικά μέρος της «πρωτοβουλίας για την κατάργηση του 4808/21», δικαίωσε την κατεύθυνση που υπηρέτησε το προηγούμενο διάστημα η Ταξική Πορεία. Την ανάγκη ανάδειξης της γραμμής για ανατροπή του νόμου. Την ανάγκη συγκρότησης μ' έναν σταθερό τρόπο όσων θέλουν να κινηθούν στην ίδια κατεύθυνση. Την ανάγκη κοινής δράσης δυνάμεων που κατά τ' άλλα διατηρούν λιγότερο ή περισσότερο διαφορετικές αντιλήψεις για πλήθος ζητημάτων του εργατικού κινήματος. Την ανάγκη ν' αντιμετωπίσουν τους δισταγμούς, τις αμφισβητήσεις, ακόμα και την επιθετική και υπονομευτική στάση όσων έχουν διαφορετική πολιτική λογική σχετικά με το ρόλο και τη σημασία που έχει (ή δεν έχει για ορισμένους)

η συγκρότηση των μετώπων πάλης των εργαζομένων και του λαού.

Η «Πρωτοβουλία για την κατάργηση του 4808/21» πρέπει και σκοπεύει να συνεχίσει τη λειτουργία της. Έχει ήδη ανακοινώσει την επόμενη ανοιχτή της σύσκεψη στις 12/3 στο ΕΚΑ, όπου θα γίνει ένας απολογισμός της ως τότε πορείας και θα προγραμματιστούν οι επόμενες δράσεις της για την ενίσχυση του αγώνα για την κατάργηση του νόμου Χατζηδάκη, τη στήριξη των συλλογικών οργάνων που βρίσκονται στο στόχαστρό του, το δυνάμωμα των εργατικών αγώνων που τον βρίσκουν και θα συνεχίσουν να τον βρίσκουν μπροστά τους. Ήδη έχει πετύχει το ζήτημα του νόμου 4808 να αναδειχτεί πλατύτερα στους εργαζόμενους και ν' απασχολήσει στα σοβαρά πλήθος δυνάμεων με αναφορά στο κίνημα. Το περιεχόμενο και τα αντιδραστικά χαρακτηριστικά του νόμου να γίνουν πιο

καθαρά. Ο στόχος της κατάργησής του να τεθεί ανοικτά και με κινηματικούς όρους.

Για το επόμενο διάστημα σχεδιάζονται νέες παρεμβάσεις σε χώρους δουλειάς και οργανωμένες συζητήσεις με εργαζόμενους, αλλά και συνδικαλιστές και συλλογικότητες. Παράλληλα, επιδιώκεται η στήριξη των αγώνων που βρίσκονται σε εξέλιξη. Η εργατική κινητοποίηση που διοργανώνεται από πρωτοβάθμια σωματεία στις 22/2 στην Αθήνα βάζοντας ως πρώτο ζήτημα την απειθαρχία και τον πανεργατικό αγώνα για την κατάργηση του νόμου Χατζηδάκη, και η οποία προέκυψε με καταλυτικό το ρόλο της «Πρωτοβουλίας», αποτελεί έναν ακόμα σταθμό στον κοινό αγώνα που πρέπει να δυναμώσει και να στηριχτεί από κάθε δύναμη που αντιλαμβάνεται τη στρατηγική σημασία που έχει αυτός ο νόμος για το σύστημα και, επομένως, τη σημασία που έχει η πάλη εναντίον του.

Η Ουκρανία στο μάτι του κυκλώνα

Μια κρίσιμη αναμέτρηση

του Βασίλη Σαμαρά

Με κομμένη την ανάσα ο κόσμος όλος παρακολουθεί τα όσα εξελίσσονται στα σύνορα Ρωσίας-Ουκρανίας καθώς αντιλαμβάνεται την κρίσιμότητά τους. Τι συμβαίνει αλήθεια εκεί; Θα μπει σε κίνηση η κρεατομηχανή για να αλέσει χιλιάδες νεανικά κορμιά αλλά και αμάχους κάθε ηλικίας; Ποιος θα 'ναι οι συνέπειες όχι μόνο για το λαό της Ουκρανίας αλλά και για τους λαούς της περιοχής και τον κόσμο όλον;

Το προφανές, ότι πρόκειται για μια έκφραση του ανταγωνισμού ανάμεσα σε ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Από την μια μεριά των ιμπεριαλιστών της Δύσης με επικεφαλής τις ΗΠΑ και από την άλλη του ρωσικού ιμπεριαλισμού με τη «διακριτική» για την ώρα- υποστήριξη της Κίνας. Όπως παντού και πάντα, ένας ανταγωνισμός στο οικονομικό, πολιτικό και πολλές φορές στο στρατιωτικό πεδίο. Με επιμβάσεις, αναμετρήσεις (έμμεσες ως τώρα και μέσω «αντιπροσώπων») και πάντα σε βάρος και με το αίμα των λαών. Μια τέτοια αντιπαράθεση είναι και αυτή που εκτυλίσσεται στα ρωσο-ουκρανικά σύνορα. Μόνο που είναι και κάτι περισσότερο και πολύ πιο επικίνδυνο, καθώς αναμετρώνται μετωπικά δυνάμεις όπως οι ΗΠΑ και η Ρωσία. Ας τα Βάλουμε όμως σε μια σειρά.

Το ευρύ πεδίο του ανταγωνισμού

Σε μια πρώτη ανάγνωση του πράγματος έχουμε: Από τη μια μεριά τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της Δύσης που ήδη έχουν επεκτείνει την επιρροή τους στο σύνολο σχεδόν των χωρών μέχρι τα ρωσικά σύνορα. Τη διαμόρφωσή τους σε ζώνη οικονομικής εκμετάλλευσης και πολιτικής επικυριαρχίας. Την εδραίωση αυτής της επικυριαρχίας με την ένταξη τους στην Ευρωπαϊκή Ένωση αλλά και στο στρατιωτικό-επιθετικό ιμπεριαλιστικό συνασπισμό των δυτικών δυνάμεων, το ΝΑΤΟ.

Από την άλλη μεριά η ιμπεριαλιστική Ρωσία, η οποία θέλει να εντάξει στη δική της ζώνη επιρροής και επικυριαρχίας τις χώρες κατ' αρχάς του στενού της περιγύρου. Επιδιώξεις που τροφροδοτούνται και ενισχύονται και από ιστορικές μνήμες της τσαρικής περιόδου (με έναν τρόπο και της σοβιετικής). Ταυτόχρονα επιδιώκει να συντηρεί και να διεκδικεί τις δυνατότητες της διεξοδικής της (οικονομικής, πολιτικής) συνολικά στον ευρωπαϊκό χώρο.

Αναμφίβολα πρόκειται για επιδιώξεις, τόσο των μεν όσο και των δε, εξίσου αντιδραστικές και αντίθετες με τα πραγματικά συμφέροντα των λαών. Πολύ περισσότερο καθώς η παράρτηση του ανταγωνισμού μπορεί να σύρει χώρες και λαούς στο να συνθλιθούν ανάμεσα στις μυλόπετρες της ενδοϊμπεριαλιστικής αντιπαράθεσης. Ως προς αυτή τη διάσταση του ζητήματος τα πράγματα είναι αρκετά σαφή και δεν επιδέχονται παρερμηνείες.

Η ιδιαιτερότητα του ζητήματος

Υπάρχει ωστόσο και μια ιδιαίτερη διάσταση του όλου ζητήματος η οποία συμπλέκεται μεν με τα προηγούμενα, αλλά έχει ωστόσο και τα δικά της ξεχωριστά χαρακτηριστικά. Χρειάζεται να πάμε λίγο προς τα πίσω. Στις ανατροπές που συντελέστηκαν στα 1989-1991 και οι οποίες-ανάμεσα σε άλλα- ανέδειξαν τις ΗΠΑ σε μοναδική υπερδύναμη.

Εξέλιξη που ερμηνεύτηκε στις ΗΠΑ σαν η «ιστορική ευκαιρία» για την προώθηση του στόχου της παγκόσμιας κυριαρχίας. Ενός στόχου στον οποίο κύριο εμπόδιο αναδεικνυόταν το πυρηνικό οπλοστάσιο της Ρωσίας. Έτσι και στη Βάση αυτών των επιδιώξεων διαμορφώθηκε μια στρατηγική απώθησης, περικύκλωσης και περιφίξης της Ρωσίας. Στόχος, η πλήρης αποδυνάμωσή της και υποταγή στη Νέα Τάξη Πραγμάτων που επέβαλαν στον κόσμο Δύση-ΗΠΑ. Ακόμη περισσότερο, η ολοκληρωτική εξουθένωσή της τόσο ώστε να καταστεί εύλωτη ακόμη και σε στρατιωτικό κτύπημα.

Επιδιώξεις που θα μπορούσαν να συνοψιστούν

στη φράση με την οποία έκλεινε όλες τις ομιλίες του ο ρωμαιοσ συγκλητικός Κάτων: «Η Καρχηδόνα πρέπει να καταστραφεί!». Ταυτόχρονα, επιδιώξεις που διευκολύνονταν ενόσω επικεφαλής της Ρωσίας βρισκόταν ο ανεκδιήγητος Γιέλτσιν.

Νεότεροι συσχετισμοί

Μόνο που αυτό δεν μπορούσε να συνεχιστεί επί μακρόν. Η Ρωσία παρά την ήττα της συνέχιζε να διαθέτει ένα απόθεμα ισχύος σε μια σειρά πεδία και το οποίο δεν μπορούσε να παραμείνει αδρανές εις το διηνεκές. Ο Γιέλτσιν παραμερίστηκε και στη θέση του ανήλθε ο Πούτιν και αυτό δεν ήταν μια απλή αλλαγή προσώπων. Εξέφραζε τη διάθεση δυνάμεων στη Ρωσία για μια αποφασιστική στροφή στην πολιτική, της ιεραρχήσεις και τους προσανατολισμούς της.

Η Ρωσία μπήκε έτσι σε μια τροχιά ανασυγκρότησης της ισχύος της και προχώρησε σε κινήσεις που υλοποιούσαν αυτή τη στροφή εσωτερικά και διεθνώς. Ταυτόχρονα σημαντικές εξελίξεις συντελούνταν σε όλα τα ταμπλό. Εξελίξεις που σηματοδοτούνταν από τα αδιέξοδα που αντιμετώπιζε η στρατηγική των ΗΠΑ, οι αντιθέσεις που εμφανίστηκαν στο δυτικό μπλοκ αλλά και η διαρκής άνοδος της Κίνας. Στο ίδιο διάστημα, στα ρήγματα που δημιουργούνταν αναδύονταν και άλλες δυνάμεις (Ινδία, Βραζιλία κ.ά.) που διεκδικούσαν και αυτές τον δικό τους ρόλο.

Αυτό που πρόβαλε πλέον στο προσκήνιο ήταν ο πραγματικός συσχετισμός δυνάμεων στον κόσμο ο οποίος, χωρίς να τον αναίρει συνολικά, ήταν ωστόσο αρκετά διαφορετικός από εκείνον που εμφανιζόταν στη δεκαετία του 1990. Μια εξέλιξη η οποία παρόλο που δεν άλλαξε τις βασικές επιδιώξεις των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, τις υποκρέωνε ωστόσο να αναπροσαρμόσουν τις τακτικές, τις ιεραρχήσεις και τους τρόπους κινήσεώς τους. Χαρακτηριστικές από την άποψη αυτή η εναλλαγή στην προεδρία των ΗΠΑ και το τι σηματοδοτούσαν κάθε φορά (Μπους, Ομπάμα, Τραμπ, Μπάιντεν).

Το διακύβευμα

Ας έρθω ωστόσο στη σημερινή κρίση. Αν κανείς αρκούταν στα εκ της Δύσης εκπορευόμενα δημοσιεύματα θα σχημάτιζε τη βεβαιότητα ότι η αφετηρία της βρίσκεται στη συγκέντρωση 100.000 ρώσων στρατιωτών στα ουκρανικά σύνορα και η απειλή εισβολής. Μόνο που οι ρωσικές κινήσεις δεν έγιναν εν αιθρία. Και αυτά που δεν αναφέρονται είναι: Η αθέτηση της δεσμευσης των ιμπεριαλιστών της Δύσης (μέσα δεκαετίας 1990) περί μη εισδοχής στο ΝΑΤΟ των χωρών του πρώην ανατολικού μπλοκ και της Σοβιετικής Ένωσης. Η μη εφαρμογή των συμφωνιών του Μινσκ από την κυβέρνηση της Ουκρανίας. Οι διακηρύξεις του προέδρου της Ουκρανίας ότι θα προχωρήσει στην «απελευθέρωση της Κριμαίας» και στον επανέλεγχο των ρωσοφώνων περιοχών που έχουν αυτονομηθεί. Δηλώσεις που συνοδεύτηκαν από την αθρόα παροχή από τη Δύση οπλικών συστημάτων στον ουκρανικό στρατό. Οι δηλώσεις ουκρανικών και δυτικών ιθυνόντων περί της αναγκαιότητας άμεσης ένταξης της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ. Συνολικά η πιθανότητα να βρθε η Ρωσία που τετελεσμένων γεγονότων στα σύνορά της.

Και Βεβαίως προσπερνάει ότι το κύριο διακύβευμα είναι ακριβώς αυτό. Η Ουκρανία. Η ένταξη της στο ΝΑΤΟ. Η ολοκλήρωση της περικύκλωσης, περιφίξης της Ρωσίας. Η εγκατάσταση ΝΑΤΟϊκών στρατιωτικών και πυραυλικών βάσεων σε όλη τη ρωσική περίμετρο. Εντελώς αντίθετες βέβαια οι επιδιώξεις του Πούτιν. Που είδε το μεγάλο του σχέδιο (συνασπισμός Ρωσίας, Ουκρανίας, Καζακστάν, Λευκορωσίας) να μεταινύεται από το υποστηρίξιμο ανοικτά από τη Δύση φασιστικό πραξικόπημα του Μαϊντάν. Που στη φάση αυτή το λιγότερο που επιδιώκει είναι η αποτροπή της ένταξης της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ.

Περί απειλών και δικαιωμάτων

Δεν μπορεί να προσπεράσω τον πειρασμό να αναφερθώ σε ορισμένα δημοσιεύματα που μοναδικό τους στόχο έχουν τον αποπροσανατολισμό, τη συγκάλυψη, ωραιοποίηση της πολιτικής της Δύσης. Έντονα προβάλλεται ότι η συγκέντρωση 100.000 ρώσων στρατιωτών στα σύνορά της αποτελεί απειλή για την Ουκρανία, την εδαφική ακεραιότητά της κ.λπ. Δεν θα διαφωνήσω. Πράγματι, η συγκέντρωση αυτών των δυνάμεων αναμφισβήτητα συνιστά απειλή. Τίθεται ωστόσο το ερώτημα. Η εγκατάσταση ΝΑΤΟϊκών πυραύλων στα σύνορα της Ρωσίας και λίγα χιλιόμετρα απόσταση από την Πετρούπολη και άλλες ρωσικές πόλεις τι συνιστά; Ποιον στοχεύουν αυτοί οι πυράυλοι; Την Μποτσουάνα; Οι κεφαλές αυτών των πυραύλων τι γόμωση έχουν; Καραμέλες και σοκολατάκια;

Διαρρηγνύουν τα μιάτια τους οι παντός είδους δυτικοί δημοσιολόγουντες για το δικαίωμα των χωρών στην ελευθερία των επιλογών τους. Δηλαδή, για να συνεννοούμαστε, την ένταξη στο ΝΑΤΟ και με όλα όσα, όπως προανέφερα, «συνοδεύεται» αυτή. Αναμφίβολα και από γενική άποψη το δικαίωμα αυτό και αυτόνομο είναι και μη αμφισβητήσιμο. Ωστόσο, και για να μην κοροϊδευόμαστε, το δικαίωμα της ηγεσίας μιας χώρας μπορεί να εκτείνεται μέχρι του σημείου να μετατρέπει τη χώρα της σε βάση πολεμικής εξόρμησης μιας ιμπεριαλιστικής δύναμης ενάντια σε μια άλλη; Να τοποθετεί τη χώρα και το λαό της ανάμεσα στις μυλόπετρες του ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού; Να μετατρέπεται σε παράγοντα που φέρνει πιο κοντά τον πόλεμο; Ακόμη περισσότερο σε έναν πόλεμο που υπάρχει ορατός κίνδυνος να εξελιχθεί σε αναμέτρηση ανάμεσα στις δυο πυρηνικές υπερδυνάμεις;

Αλλά ας το θέσω και κάπως διαφορετικά. Αλήθεια, πώς νομίζετε ότι θα αντιδρούσαν οι ΗΠΑ (και τι θα έλεγαν τότε όλοι αυτοί) αν ο Μεξικό, λ.χ. (υπόθεση εργασίας), συμμαχούσε με τη Ρωσία και επιχειρούσε να εγκαταστήσει ρωσικούς πυραύλους στα σύνορα με τις ΗΠΑ; Θεωρητικό το ερώτημα, θα πείτε. Όχι και τόσο. Μόνο που χρειάζεται να πάμε αρκετά χρόνια πίσω. Να δούμε την αντίδραση των ΗΠΑ στην (τυχοδιωκτι-

κή σε τελευταία ανάλυση) κίνηση του Χρουστσόφ (1962) να εγκαταστήσει σοβιετικούς πυραύλους στην Κούβα. Τότε που η ανθρωπότητα έφρασε ένα βήμα πριν από την πυρηνική αναμέτρηση και την ολοκληρωτική καταστροφή.

Πώς διαμορφώνεται πλέον η κατάσταση - Οι ρωσικές προτάσεις

Ας ξεκινήσουμε από τις προτάσεις, όρους, απαιτήσεις που θέτει η Ρωσία για μια ειρηνική διευθέτηση της κατάστασης. Δέσμευση των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ ότι η Ουκρανία δεν θα μπει ποτέ στο ΝΑΤΟ. Εφαρμογή των συμφωνιών του Μινσκ. Απόσυρση των ΝΑΤΟϊκών στρατευμάτων-οπλικών συστημάτων από τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης. Επιστροφή του ΝΑΤΟ στα όρια της δεκαετίας του 1990. Άνοιγμα διαδικασίας για τη διαμόρφωση μιας νέας αρχιτεκτονικής ασφάλειας στην Ευρώπη. Απαιτήση οι απαντήσεις των δυτικών να είναι γραπτές και επικυρωμένες. Στις προτάσεις αυτές μπορεί να διακρίνει κανείς μίνιμουμ και μάζιμουμ απαιτήσεις, ωστόσο το κρίσιμο ζήτημα αφορά την ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ.

Στην απάντησή τους οι ΗΠΑ-ΝΑΤΟ απορρίπτουν στο σύνολό τους τις ρωσικές προτάσεις. Ειδικότερα και όσον αφορά το κρίσιμο ζήτημα, δηλώνουν ότι για το ΝΑΤΟ αποτελεί θέμα αρχής να μην κλείνει τις πόρτες του σε όποια χώρα (διάβαζε Ουκρανία) εκδηλώσει την επιθυμία της να ενταχθεί σε αυτό. Κατά τα άλλα τάσσονται υπέρ του διαλόγου (για ποιο θέμα άραγε) και των διαπραγματεύσεων.

Διαθέσεις και «αναστολές»

Σημαίνουν αυτά ότι οι ΗΠΑ είναι διατεθειμένες να το τραβήξουν μέχρι τις πιο ακραίες συνέπειες του πράγματος; Απόλυτες βεβαιότητες σε τέτοιες καταστάσεις δεν υπάρχουν, ωστόσο τα δεδομένα δεν δείχνουν κάτι τέτοιο. Ας αναφερθώ κατ' αρχάς σε ορισμένους πολύ σημαντικούς αναλυτικούς παράγοντες.

Αναμφίβολα οι ΗΠΑ είναι μια πυρηνική υπερδύναμη. Μόνο που απέναντί της βρίσκεται μια άλλη υπερδύναμη με αντίστοιχη πυρηνική ισχύ. Δεν μπορεί συνεπώς να της ασκήσει πυρηνική εκβιασμό. Δεύτερο, σε επίπεδο τακτικών στρατιωτικών δυνάμεων η υπεροχή της Ρωσίας σε

μια αναμέτρηση στα σύνορά της είναι εμφανής, ακόμη και αν ο ουκρανικός στρατός ενισχυόταν με δυτικά στρατεύματα. Τρίτο, το παραπέρα στρίψιμα της Ρωσίας σε συνδυασμό με το όλο και οξυνόμενο ζήτημα της Ταϊβάν ενέχει τη σοβαρή πιθανότητα να οδηγήσει σε μια ολοκλήρωση σε επίπεδα στρατηγικής συμμαχίας της ήδη υφιστάμενης συνεργασίας Ρωσίας-Κίνας. Ένα ενδεχόμενο που οι ΗΠΑ δεν θέλουν ούτε να το σκέφτονται. Τέταρτο, οι αντιρρήσεις, οι φόβοι, οι αντιθέσεις των ευρωπαίων συμμάχων των ΗΠΑ που δημιουργεί το ερώτημα για το μέχρι που είναι διατεθειμένες να ακολουθήσουν τις ΗΠΑ. Πέμπτο, οι αντιθέσεις στο εσωτερικό των ΗΠΑ οι οποίες αφορούν διαφορετικές προσεγγίσεις σε ζητήματα στρατηγικής και ιεράρχησης στόχων και κινήσεων.

Όλα αυτά υπογραμμίζονται από εκτιμήσεις ότι η Ρωσία κατά πάσα πιθανότητα θα απαντήσει στρατιωτικά αν επιχειρηθεί η ένταξη της Ουκρανίας σε αυτό. Κατά τα άλλα τάσσονται υπέρ του διαλόγου (για ποιο θέμα άραγε) και των διαπραγματεύσεων.

Πόσο «μερική» είναι μια εισβολή;

Σε σχέση με τα προηγούμενα αξίζει να αναφερθούν οι δηλώσεις Μπάιντεν περί «μερικής» ή συνολικής ρωσικής εισβολής, που θορύβησαν τους ιθύνοντες της Ουκρανίας (και όχι μόνο). Δηλώσεις που θεωρήθηκαν σαν ένα «πράσινο φως» στον Πούτιν, ενώ υπήρξαν και εκείνοι που είδαν πίσω απ' αυτές και μια πιθανή συμπύκνωση ανάμεσα σε Μπάιντεν και Πούτιν. Η ιστορία και η φύση των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων δείχνει ότι δεν έχουν κανένα πρόβλημα «συνειδήσης» στο να διαμορφώσουν τα μιάτια μιας χώρας. Φατσοτό, και χωρίς να είμαι απόλυτος, δεν το θεωρώ και τόσο πιθανό κάτι τέτοιο στην

περίπτωση αυτή. Ούτε ο Μπάιντεν μπορεί να χρεωθεί μια τέτοια εξέλιξη ούτε ο Πούτιν μπορεί να αρκεστεί στις περιοχές λ.χ. του Ντονέτσκ και του Λουγκάνσκ. Από εκεί και πέρα είναι άλλο ζήτημα το τι μπορεί να προκύψει «επί του πεδίου» και με βάση το πώς θα εξελιχθούν τα πράγματα.

Ρωσικές διαθέσεις και επιδιώξεις

Όσον αφορά τη ρωσική πλευρά: Αυτό που είναι καθαρό είναι πως η Ρωσία δεν είναι καθόλου διατεθειμένη να δει την Ουκρανία στο ΝΑΤΟ. Τα δεδομένα δείχνουν ότι έχει τη στρατιωτική δυνατότητα να αποτρέψει μια τέτοια εξέλιξη. Μόνο που κάτι τέτοιο αποτελεί γι' αυτήν την «έσχατη λύση» στην οποία δεν θα 'θελε να οδηγηθεί. Η Ρωσία, στη φάση αυτή τουλάχιστον, δεν επιθυμεί μια ανοικτή και συνολική ρήξη με τη Δύση. Ταυτόχρονα δεν έχει καθόλου δεδομένο ότι η Κίνα θα την ακολουθήσει σε μια τέτοια εξέλιξη. Στην πραγματικότητα, τόσο η Ρωσία όσο και η Κίνα αντιλαμβάνονται τις συνέπειες μιας συνολικής ρήξης με τη Δύση και της διαμόρφωσης δυο αντίπαλων στρατοπέδων στον κόσμο και ενός νέου «ψυχρού πολέμου». Συνέπειες που δεν θα 'ναι μόνο οικονομικές αλλά και πολιτικές, στρατηγικού χαρακτήρα. Δεν θέλουν συνεπώς να φτάσουν μέχρι εκεί. Σ' αυτή τη βάση οι ρωσικές δηλώσεις ότι δεν προτίθενται να εισβάλουν στην Ουκρανία δεν είναι μόνο για το θεαθήναι. Στην πραγματικότητα αποτελούν τη μια όψη του νομίματος μιας πολιτικής η οποία στην άλλη όψη της έχει τη συγκέντρωση στρατευμάτων στα σύνορα της Ουκρανίας.

Πάνω απ' όλα αυτά, στις διαθέσεις της είναι σαφείς και διακριτές οι κόκκινες γραμμές. Αυτό σημαίνει ότι σε περίπτωση παραβίασής τους (π.χ. ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ) η Ρωσία κατά πάσα πιθανότητα θα «απαντήσει». Τώρα αν αυτό γίνει με άμεση μαζική εισβολή του ρωσικού στρατού ή τα κλαμακωθεί μετά από συγκρούσεις των ρωσοφώνων της Ουκρανίας με τον ουκρανικό στρατό είναι κάτι για το οποίο δεν μπορεί να στοιχηματίσει κανείς.

Ευρωπαίοι και άλλοι «πρόθυμοι»

Όσον αφορά τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές: Συντάσσονται εκ των πραγμάτων με τις ΗΠΑ αλλά ολοφάναρα με «βαριά καρδιά». Αντιλαμβάνονται πολύ καλά ποιες συνέπειες μπορεί να έχει για τις ιδίες να φτάσουν τα πράγματα στα άκρα. Συνέπειες οικονομικές, πολιτικές αλλά και στρατηγικού χαρακτήρα όσον αφορά τη θέση και το ρόλο τους στα τεκταίνόμενα στον κόσμο αλλά και στον ίδιο το δικό τους ευρωπαϊκό χώρο. Γι' αυτό άλλωστε, με εξαίρεση τους Άγγλους, που υπερθεματίζουν σε επιθετικότητα, καταβάλλουν προσπάθειες για μια διπλωματική διευθέτηση της κρίσης ή τουλάχιστον για αποτροπή των πιο ακραίων εξελίξεων.

Κάτι παρόμοιο -τηρουμένων πάντα των αναλογιών- μπορεί να ειπωθεί και για τους «πρόθυμους» των χωρών της ανατολικής Ευρώπης. Όλους εκείνους που θορυβώδως και επί χρόνια διατυμπάνιζαν περί της αναγκαιότητας πιο αποφασιστικής αντιμετώπισης της Ρωσίας. Οι δηλώσεις Μπάιντεν καθώς και εκείνες περί μη μεταφοράς ΝΑΤΟϊκών στρατευμάτων στην Ουκρανία δεν θορύβησαν μόνο τους ουκρανούς ιθύνοντες αλλά και «προσεγγύσαν» όλους αυτούς τους πολεμοχαρές «του αέρος».

Τώρα, το κατά πόσο αυτό μπορεί να φτάσει στο να αρχίσουν αυτά τα ανδρείκελα να αναλογίζονται για το ποια μπορεί να είναι η μοίρα των πιονιών στις μεγάλες παρτίδες, επιτρέψτε μου να διατηρώ τις αμφιβολίες μου.

«Διαπραγματεύσεις» στην κόψη του ξυραφιού

Εκείνο που γενικά μπορεί να διακρίνει κανείς στην όλη κατάσταση είναι ότι οι αντιμαχόμενες

πλευρές δείχνουν από τη μια ανυποχώρητες στις βασικές τους επιδιώξεις, αποφεύγοντας από την άλλη να οδηγήσουν στη φάση αυτή τις εξελίξεις στα άκρα. Κάνουν τι κινήσεις τους, προσπαθούν να διαμορφώσουν όρους, επιχειρούν πιέσεις στον αντίπαλο, αλλά αποφεύγοντας η κάθε μια να χρεωθεί την πυροδότηση των εξελίξεων.

Αυτό δεν σημαίνει ότι κάτι τέτοιο μπορεί να αποκλειστεί παντελώς, πολύ περισσότερο που η συγκέντρωση τόσων και τόσο εύφλεκτων υλικών μπορεί να οδηγήσει σε ανάφλεξη με την άλαφα ή βήτα αιτία. Από τη μεριά μου, αναφέρομαι σε αυτά που θεωρώ ως τα πιο πιθανά ενδεχόμενα με βάση τα δεδομένα του πράγματος, χωρίς βέβαια να αποκλείω απροσδόκητες εξελίξεις.

Με βάση, συνεπώς, όλα αυτά, θεωρώ ότι μπιάνουμε σε μια περίοδο έντονων αντιπαράθεσεων όπου οι διαπραγματεύσεις και οι συμφωνίες (ή «συμφωνίες») θα εναλλάσσονται με φράσεις και κινήσεις αναμέτρησης αυτής η εκείνης της κλίμακας.

Οι στόχοι των ΗΠΑ

Εκείνο που μπορεί να διακρίνει κανείς όσον αφορά τις προθέσεις και τους στόχους των ΗΠΑ στη φάση αυτή:

Να «νομομοποιήσουν»-παγιώσουν την ένταξη όσον χωρών έχουν ήδη ενταχθεί στο ΝΑΤΟ.

Να παγιώσουν, νομομοποιήσουν την παρουσία των ΗΠΑ (στρατιωτική, οικονομική, πολιτική, στρατηγική) στον ευρωπαϊκό χώρο.

Να αφηθούν ανοικτό το «δικαίωμα» ένταξης της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ.

Να σύρουν τους ευρωπαϊούς συμμάχους τους σε μια στρατηγική απώθησης, περικύκλωσης, απομόνωσης της Ρωσίας, οικονομικά, πολιτικά, στρατιωτικά, στρατηγικά.

Ιδιαίτερη έμφαση στη φάση αυτή στο ζήτημα απεξάρτησης της Ευρώπης από το ρωσικό αέριο (και εξάρτησή τους από τις ΗΠΑ).

Γενικότερα, να υποκρέωνουν τους ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές σε ρόλο ακολούθου των ΗΠΑ.

Εν τέλει, να διαμορφώσουν συνολικά όρους και τελεσμένα τα οποία να αποτελέσουν τα Βάθρα των επόμενων και πιο αποφασιστικών κινήσεων τους σε μια επόμενη φάση.

Ρωσικές επιδιώξεις

Ως προς τη Ρωσία: Να αποτρέψει (το λιγότερο και με κάθε μέσο στη φάση αυτή) την ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ. Να οδηγήσει, μάλλον και με τη συμβολή των Ευρωπαίων, σε μια ενεργοποίηση των συμφωνιών του Μινσκ. Να διατηρήσει τους δεσμούς και τις σχέσεις της (οικονομικές, πολιτικές) με τις ευρωπαϊκές χώρες. Ταυτόχρονα, και αν είναι δυνατόν, να δημιουργήσει ρήγματα στη συνοχή του δυτικού μπλοκ δυνάμεων.

Να θέσει υπό αμφισβήτηση τη «νομιμότητα» της ένταξης σειράς χωρών στο ΝΑΤΟ. Να αποτρέψει -προωθώντας αντίμετρα- την εγκατάσταση στρατιωτικών πυραυλικών βάσεων σε αυτές τις χώρες. Να θέσει το ζήτημα μιας συνολικής συμφωνίας για την αρχιτεκτονική ασφάλειας στον ευρωπαϊκό χώρο.

Να κατοχυρώσει τη θέση και το ρόλο της ως μιας δύναμης της οποίας τα συμφέροντα δεν μπορούν να παραγνωρίζονται από τις άλλες δυνάμεις. Να αναδείξει -από κοινού με την Κίνα- το ζήτημα της πολυπολικότητας του σημερινού κόσμου, σαν μια πραγματικότητα που δεν μπορεί να αγνοείται πλέον από τις δυτικές δυνάμεις και κατά κύριο λόγο τις ΗΠΑ.

Το ποια θα είναι τελικά η έκβαση αυτής της διεκτυλισσόμενης, ποιες συμφωνίες (ή «συμφωνίες») θα γίνουν ή δεν θα γίνουν, σε ποια πλευρά θα πιστωθούν-χρεωθούν τα περισσότερα κέρδη και ζημιές δεν είναι κάτι που μπορεί να προβλέψει με ασφάλεια κανείς. Μένει απλώς να το δούμε, ευελπιστώντας πάντα ότι τα πράγματα δεν θα οδηγήσουν σε ένα νέο μακέλεμα των λαών.

Ουκρανία

Περιμένοντας την εισβολή...

Τις τελευταίες μέρες η Ευρώπη ζει πρωτόγνωρες καταστάσεις. Αφού για εβδομάδες οι ΗΠΑ κλιμάκωναν τη ρητορική τους γύρω από μια πιθανή ρωσική εισβολή στην Ουκρανία, κατέληξαν, με βεβαιότητα σχεδόν, να (προ)ανακοινωνούν την ημερομηνία έναρξης της ρωσικής εισβολής για τη Τετάρτη 16 Φεβρουαρίου. Το ακούσαμε και αυτό: πόλεμος με ραντεβού! Ο Πούτιν, αφού ειρωνεύτηκε την είδηση, δίνοντας εντολή... «να ελεγχθεί η ακριβής ώρα έναρξης της εισβολής», συναντήθηκε με τον γερμανό καγκελάριο Σολτς. Αργότερα, το Κρεμλίνο επιβεβαίωσε την έναρξη αποχώρησης μέρος των ρωσικών δυνάμεων που στάθμευαν κοντά στα σύνορα της Ουκρανίας. «Ανέκαθεν λέγαμε πως μετά την ολοκλήρωση των ασκήσεων (...) τα στρατεύματα θα επέστρεφαν στις βάσεις τους», δήλωσε ο εκπρόσωπός του, Πεσκόφ. Το Κρεμλίνο αλλάζει σκηνικό; Θα φανεί.

Από πολλούς πάντως υποστηρίζεται πως ο καθημερινός συναγερμός που παράγει και συντηρεί η Ουάσιγκτον έχει και έναν επιπλέον πολιτικό στόχο: όποιος μελλοντικός συμβιβασμός ήθελε προκύψει να πιστωθεί στην αποφασιστικότητα του Λευκού Οίκου.

Η κινητικότητα στο διπλωματικό και πολιτικό επίπεδο, και σε διάφορους συνδυασμούς, για μια διευθέτηση διπλωματικού χαρακτήρα συνεχίζεται με αφίξεις, σε Κίεβο και Μόσχα, δυτικών ηγετών και διαφόρων αξιωματούχων. Σημαντικότερες, φυσικά, αυτές των Μακρόν και Σολτς. Από την άλλη, πυκνώνουν ενέργειες που διαμορφώνουν εμπόλεμη κατάσταση. Είχαμε μετακίνηση αμερικανικών στρατιωτικών δυνάμεων σε Πολωνία και Ρουμανία (που θεωρήθηκε περισσότερο συμβολική κίνηση), σε απάντηση ανάπτυξης πρόσθετων ρωσικών δυνάμεων, που μετέχουν σε ασκήσεις, κοντά στη μεθόριο της Λευκορωσίας με την Ουκρανία.

Ωστόσο, ιδιαίτερα εντυπωσιακές παραμένουν οι εκκενώσεις, μέχρι και κλεισί-

μο, δυτικών πρεσβειών στο Κίεβο, που ακολούθησαν την τακτική των ΗΠΑ οι οποίες όχι μόνο ανακοίνωσαν την απομάκρυνση του μη απαραίτητου προσωπικού της πρεσβείας τους, αλλά και των όποιων αμερικανών στρατιωτών. Η πόλη Λβιβ, κοντά στα πολωνικά σύνορα, έχει καταστεί περιζήτητος τόπος για πολλές ξένες αποστολές: διπλωματικές και εμπορικές. Τέλος, πολλά και τα καλέσματα σε πολίτες τους να εγκαταλείψουν τη χώρα εντός 48 ωρών έχουν απευθύνει σειρά δυτικών χωρών. Φυσικά και πολλοί «εύποροι», και όχι μόνο οι ολιγάρχες, εγκαταλείπουν το Κίεβο μέχρι να ξαναγίνει ασφαλές και να επιστρέψουν. Κάτι που ανάγκασε τον Ζελένσκι να ορίσει το ποιος είναι Ουκρανός, λέγοντας ότι «δεν είναι αυτός που έχει ουκρανικό διαβατήριο, αλλά αυτός που παραμένει αυτές τις στιγμές στη χώρα του». Το θέμα ωστόσο είναι τι ελέγχει στην επικράτεια της Ουκρανίας, και βασικά στο στρατό, η κυβέρνηση Ζελένσκι. Το σίγουρο είναι πως η πίεση πάνω της είναι τεράστια, και από τις δύο πλευρές.

Σε κάθε περίπτωση το παρασκήνιο -απροσδιόριστος έκτασης και εύρους- είναι σε έξαρση, διαμορφώνοντας ένα αντιφατικό προσκήνιο. Έχει διαφανεί πως η κυβέρνηση στο Κίεβο θέλει να αποτρέψει τον πόλεμο, έστω και με έναν επώδυνο συμβιβασμό. Οι δηλώσεις ουκρανών -και όχι μόνο- αξιωματούχων αναδεικνύουν τη σύγχυση που επικρατεί στο πεδίο της δημόσιας αντιπαράθεσης. Παράδειγμα, η δήλωση του ουκρανού πρέσβη στο Λονδίνο, Πριστάικο, που έγινε στο BBC στις 14 Φεβρουαρίου και ο οποίος μίλησε και για ματαίωση ακόμα των σχεδίων περί ένταξης της χώρας του στο ΝΑΤΟ. Βέβαια, αργότερα ανασκεύασε, αλλά η αίσθηση της σύγχυσης παρέμεινε.

Η επιμονή και εμμονή των ΗΠΑ για επίθεση της Ρωσίας στην Ουκρανία έχει διάφορες ερμηνείες. Από το ότι δεν είναι επικείμενη (όπως πληροφορούσαν στις 04.02 οι διαπιστευμένοι στον Λευκό Οίκο

δημοσιογράφοι) φτάσαμε στον ορισμό ημερομηνίας! Βέβαια τις προβλέψεις τις χρεώνονται τα ΜΜΕ, με υποβοήθηση των μυστικών υπηρεσιών των ΗΠΑ. Αν και ανώτεροι αξιωματούχοι του Στέιτ Ντιπάρτμεντ λένε ότι δεν μπορούν να επιβεβαιώσουν αναφορές των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών για την Ουκρανία, εκτιμούν ότι μια ρωσική στρατιωτική ενέργεια θα μπορούσε να συμβεί οποιαδήποτε μέρα και ότι γενικά προσπαθούν να αποτρέψουν οποιαδήποτε «αιφνιδιαστική επίθεση», κοινοποιώντας όσα γνωρίζουν για τα ρωσικά σχέδια.

Η αποτροπή άμεσου αιφνιδιασμού ή ακόμη και η προσπάθεια να προκληθεί μια περιορισμένη σύρραξη στα ανατολικά αποτελούν δύο ερμηνευτικές βάσεις της συμπεριφοράς των βασικών εμπλεκόμενων. Αναμφίβολα η κάθε πλευρά πιστεύει ότι μακροπρόθεσμα έχει πλεονέκτημα έναντι της άλλης στην περιοχή. Ωστόσο η σημερινή κατάσταση, όπως διαμορφώνεται στην Ευρώπη (πέρα από την αγορά ενέργειας), δείχνει να εξυπηρετεί ΗΠΑ και Ρωσία σε διάφορα επίπεδα, δοκιμάζοντας τις αντοχές των Ευρωπαίων και αναδεικνύοντας νέα διλήμματα. Ο Πούτιν έχει καταστήσει σαφές ότι η μείωση της επιρροής της Ρωσίας στην «αυλή της» θα είναι πλέον πρόβλημα για όλους, και ιδιαίτερα για τους Ευρωπαίους.

Πέρασαν αρκετοί μήνες από τότε που ξεκίνησε η νέα κρίση στην Ουκρανία και έχει διαφανεί πως η διατλαντική ενότητα και ομοφωνία περιορίζεται κατά βάση σε κοινά ανακινούμενα! Σχεδόν φανερά, οι ισχυρές ευρωπαϊκές δυνάμεις διαμορφώνουν δικούς τους διαύλους επικοινωνίας με το Κρεμλίνο, πράγμα που αποτελεί έμπρακτη διαφοροποίηση από την Ουάσιγκτον. Μακρόν και Σολτς δεν δείχνουν πρόθυμοι να ακολουθήσουν τον Μπάιντεν σε έναν πόλεμο φθοράς με τον Πούτιν, πόσο μάλλον στην κλιμάκωσή του.

Στη βάση όλων αυτών πολλοί αναλυτές (κύρια Ευρωπαίοι) βλέπουν να επανα-

τίθεται αντικειμενικά πλέον (αν και με εξελισσόμενους όρους πολεμικής κρίσης) το γενικότερο ζήτημα «ευρωπαϊκής ασφάλειας». Εκτιμούν πως πρέπει, και μπορεί, να οριστεί ένα νέο συνολικό «σύμφωνο», αφού θεωρητικά και πρακτικά οι συμφωνίες των δύο προηγούμενων δεκαετιών που αφορούσαν την Ευρώπη έχουν καταρρεύσει. (Σχετικά πρόσφατα -επί Τραμπ- οι ΗΠΑ αποχώρησαν από τις Συνθήκες INF και «Ανοιχτοί Ουρανοί»). Ένα σύμφωνο σχέσεων μεταξύ των πυρηνικών υπερδυνάμεων που θα καθορίσει, ίσως για τις επόμενες δεκαετίες, το στάτους της Ευρώπης. Εκτιμούν ότι αυτό το νέο πλαίσιο θα μπορούσε να ανανεώσει και να εκσυγχρονίσει τις Συμφωνίες του Ελσίνκι που υπογράφηκαν κατά τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου, το '75, κάνοντας λόγω για ένα «Ελσίνκι 2», που θα προβλέπει επιθεωρήσεις πυραύλων των ΗΠΑ σε Πολωνία και Ρουμανία από τη Ρωσία και παρόμοια πρόσβαση στους ρωσικούς πυραύλους στο Καλίνινγκραντ. Ωστόσο η ουσία των συμφωνιών του Ελσίνκι δεν αφορούσε επιθεωρήσεις πυραύλων, αλλά αποδοχή ζωών επιρροής!

Το ζήτημα είναι το πόσο είναι δύσκολο -ή ακόμα και αδύνατο- για τις ΗΠΑ να συνάψουν σήμερα τέτοια συμφωνία. Και δεν είναι θέμα εμπιστοσύνης ή αμοιβαίας καχυποψίας. Συνδέεται με γενικότερα ζητήματα κυριαρχίας, και αυτό είναι εν μέρει ανεξάρτητο από το πώς θα εξελιχθεί η τρέχουσα κρίση στην Ουκρανία.

Σήμερα, για τις ΗΠΑ προέχει η διαμόρφωση μιας κοινής βάσης με τις μεγάλες ευρωπαϊκές δυνάμεις (ως ένα προαπαιτούμενο) απέναντι στο κύριο μέτωπο, τη Ρωσία. Για τη Ρωσία, ο επαναπροσδιορισμός της συγκατοίκησής της με το ΝΑΤΟ και την ΕΕ, όπως δήλωσε και ο Μακρόν μετά τη συνάντησή του με τον Πούτιν.

X.B.

Τουρκία

Οι εργάτες όλο και πιο συχνά στους δρόμους των αγώνων!

Από τις αρχές του 2022, οι απεργίες και οι στάσεις εργασίας που ξεκίνησαν στα εργοστάσια καλτοποιίας συνεχίζουν να εξαπλώνονται. Οι εργάτες, οργανωμένοι στο συνδικάτο Deriteks (συνδικάτο ιματισμού και κλωστοϋφαντουργίας), δίνουν έναν κοινό αγώνα ενάντια στην αύξηση της δυστυχίας, με στάσεις εργασίας και επιβράδυνση της παραγωγής, αξιοποιώντας τη δύναμή τους. Στις βιομηχανίες καλτοποιίας στην Τουρκία εργάζονται περίπου 80.000 εργαζόμενοι, οι 30.000 από αυτούς στην Κωνσταντινούπολη. Οι κινητοποιήσεις ξεκίνησαν στη διάρκεια των διαπραγματεύσεων με την κλαδική Ένωση Βιομηχανών. Ο Ενές Γιλντιρίμ από την Berg Çorap δήλωσε: «Ζητήσαμε 7.000 λίρες αντί για 5.500 που πρότεινε ο εργοδότης, προσπάθησε να μας διασπάσει θέλοντας να συζητήσει με κάθε βάρδια, δεν δεχτήκαμε και κάλεσε την αστυνομία. Αν ήμασταν διασπασμένοι θα μας είχε συντρίψει». Μετά τη νίκη των εργατών στην Öztaş Çorap με επαναπρόσληψη των απολυμένων και μισθό 6.500 λίρες, οι απεργίες εξαπλώθηκαν και σε άλλους κλάδους.

Από τις 12 Ιανουαρίου, σε πέντε διαλυτήρια πλοίων στα ναυπηγεία στην Αλιάνγα της Σμύρνης, οι εργάτες προχώρησαν σε στάσεις εργασίας, διεκδικώντας αύξηση μισθών, μέσα ατομικής προστασίας, ένταξη του κλάδου τους στα βαρέα ανθυγιεινά, αύξηση αποζημίωσης υπερωριών, ασφαλή δουλειά. Η δουλειά είναι πολύ επικίνδυνη με πολλά εργατικά δυστυχήματα και οι εργάτες στην πλειοψηφία τους είναι ανασφάλιστοι. Οι κινητοποιήσεις συνεχίζονται με συγκεντρώσεις στην πύλη του ναυπηγείου, με τους εργάτες να απαντούν συλλογικά και αποφασιστικά στις απειλές των εργοδοτών για απολύσεις.

Στις 14 Φλεβάρη, έγινε συγκέντρωση διαμαρτυρίας μπροστά στην Ένωση Βιομηχανιών και Επιχειρήσεων Τουρκίας, από το συνδικάτο DGD-SEN, που καλύπτει συνδικαλιστικά τους εργάτες αποθήκης, λιμανιών, ναυπηγείων, θαλάσσιων μεταφορών και σούπερ μάρκετ για την επαναπρόσληψη των 257 απολυμένων από την ελβετική αλυσίδα σούπερ μάρκετ Migros (η οποία έχει 2.136 καταστήματα σε 81 πόλεις της Τουρκίας). Το δελτίο τύπου που διαβάστηκε στην συγκέντρωση ανέφερε: «Ζούμε ανάμεσα στη ζωή και τον θάνατο. Δεν ανεχόμαστε τη δυστυχία. Είμαστε οι παραγωγοί του πλούτου με κόστος τη ζωή μας. Ζητάμε 4 λίρες ωρομίσθιο. Οι εργοδότες ζουν στην πολυτέλεια, εμείς πεθαίνουμε, σακατεύομαστε, μένουμε άνεργοι. Δεν ζητάμε ελεημοσύνη. Διεκδικούμε δικαιώματα που καταστρατηγούνται. Ξέρουμε ποιοι τα καταστρατηγούν και είμαστε εδώ!».

Οι εργάτες στην αυτοκινητοβιομηχανία Farplas ξεκίνησαν απεργία ενάντια στις απολύσεις που έγιναν στη νυχτερινή βάρδια, με αιτία ότι δεν δέχτηκαν να φύγουν από τα Ενωμένα Σωματεία Μετάλλου (Birlleşik Metal-İş Sendikası) και να εγγραφούν στο εργοδοτικό σωματείο. Στην συγκέντρωση μπροστά στη βιομηχανία συμμετείχαν με τη μουσική τους η γνωστή τραγουδίστρια Pınar Aydınlar και το Grup İsyân Ateşi. Οι εργάτες έχουν την αλληλεγγύη δημοκρατικών και επαναστατικών οργανώσεων που συμμετέχουν στις συγκεντρώσεις τους.

Οι διανομείς της Yemeksepeti είναι στον δρόμο πάνω από 15 μέρες με πολύμορφες κινητοποιήσεις.

Συγκεντρώνονται μπροστά στην έδρα της εταιρείας και έχουν τη συμπαράσταση του κόσμου που συμμετέχει στον αγώνα με μοϊκοτάζ. Τον Γενάρη, οι κούριερ της Trendyol με δυναμικές κινητοποιήσεις κέρδισαν αυξήσεις 39% έναντι 11% που ήθελαν να δώσουν τα αφεντικά. Οι απεργιοί της Yemeksepeti δηλώνουν αποφασισμένοι να συνεχίσουν για να νικήσουν, όπως οι κούριερ.

Κάθε μέρα ξεσπούν νέοι απεργιακοί αγώνες σε όλη την Τουρκία για αυξήσεις στους μισθούς, κάθε μέρα σε πόλεις και γειτονίες γίνονται μαζικές διαδηλώσεις ενάντια στην ακρίβεια και την φτώχεια. Ο πληθωρισμός είναι στα υψηλότερα επίπεδα των τελευταίων 20 ετών, οι αυξήσεις στα ενόικια και τα είδη πρώτης ανάγκης, η ανεργία, η φτώχεια έβγαλαν τον λαό και τους εργαζόμενους στον δρόμο του αγώνα για τη ζωή τους, παρά την άγρια καταστολή και τις διώξεις.

Γκρανίτνογε. Το παλιό όνομά του, όταν ιδρύθηκε στα τέλη του 18ου αιώνα, ήταν Στάραγια Καράν. Στην δυτική όχθη του ποταμού Κάλμιους, σε μια περιοχή που μαρτυρά την ανθρώπινη παρουσία από την εποχή του χαλκού, εν μέσω μιας συστάδας οικισμών, οι κάτοικοι των οποίων στην πλειοψηφία τους είναι ελληνικής καταγωγής, αγρότες και κτηνοτρόφοι, προερχόμενοι κυρίως από την Κριμαία. Στις αρχές του 20ου αιώνα, μερικά χρόνια πριν την Οκτωβριανή Επανάσταση, στο χωριό βασίλευε η φτώχεια, η εξαθλίωση και η αμορφωσιά. Οι φτωχοί αγρότες κατείχαν μόνο 170 στρέμματα γης, ενώ οι κουλάκοι έλεγχαν σχεδόν όλη την καλλιεργούμενη γη του χωριού. Είχαν στην ιδιοκτησία τους 14 χιλιάδες στρέμματα! Ένα στα δυο παιδιά που γεννιούνταν πέθαινε πριν φτάσει τα πέντε χρόνια, η ελονοσία και η χολέρα θέριζαν, γιατρός δεν υπήρχε και το μικρό σχολείο ίσα που μπορούσε να χωρέσει μερικές δεκάδες παιδιά, που έρχονταν μόνο όταν δεν υπήρχαν αγροτικές δουλειές. Σχεδόν ο μισός πληθυσμός ήταν αναλφάβητος. Στα 1888, από τις 1.079 γυναίκες του χωριού, μόνο οι 49 γνώριζαν ανάγνωση και γραφή, ενώ το 1885, από τα 105 αγόρια και τα 37 κορίτσια που πήγαν στον σχολείο, μόνο 5 κατάφεραν να το τελειώσουν.

Αν και δεν ήταν λίγες οι φορές που οι μουζικοί ξεσηκώθηκαν παρακινημένοι από την πείνα και τα επαναστατικά κηρύγματα των εργατών του Ντονμπάς, έπρεπε να έρθει η σοβιετική εξουσία για να αρχίσει να γίνεται ανθρώπινη η ζωή. Οι μπολσεβίκοι έδωσαν αμέτρητες μάχες μέχρι να νικήσουν. Πρώτα ενάντια στα αυστρο-γερμανικά στρατεύματα, τους αντιδραστικούς Κοζάκους και τους λευκούς του Ντενίκιν. Και μετά ενάντια στα στρατεύματα του Βράνγκελ. Από το 1921 άρχισε η περίοδος ειρήνης και οικοδόμησης, η καθολική εκπαίδευση, το πρόγραμμα αλφαριθμητισμού, το συνεταιριστικό κίνημα και στην συνέχεια η κολεκτι-

βοποίηση, όχι χωρίς προβλήματα, αντιδράσεις και αποτυχίες. Όταν στις 13 Οκτωβρίου 1941 οι Γερμανοί εισβολείς κατέλαβαν την περιοχή, οι περισσότεροι κάτοικοι του χωριού, ιδιαίτερα οι νέοι, αντιστάθηκαν πληρώνοντας βαρύ φόρο αίματος. Άλλοι, από την πρώτη μέρα πολέμησαν και σκοτώθηκαν στις γραμμές του Κόκκινου Στρατού. Με την οριστική νίκη το χωριό χρειάστηκε να οικοδομηθεί σχεδόν από την αρχή. Εκείνα τα χρόνια άλλαξε και το όνομά του και πήρε το σημερινό: Γκρανίτνογε. Πιθανόν εξαιτίας του γειτονικού λατομείου γρανίτη.

Με τη διάλυση της ΕΣΣΔ, το χωριό, εντός της μετασοβιετικής Ουκρανίας, αντιμετώπισε τις επιπτώσεις της γενικής οπισθοδρόμησης. Ήταν η εποχή της μεγάλης λεηλασίας, της μεταλλαγής των χθεσινών απaráσις σε νεοαστούς και της δημιουργίας καινούριας ολιγαρχίας. Παράλληλα με την υποδαύλιση του σωβινισμού και το ξαναζωτάνεμα των φανασιμάτων του φασισμού. Μεγάλωσαν τα κοινωνικά προβλήματα, αλλά επικρατούσε σχετική ησυχία. Μέχρι το αμερικανοκίνητο φασιστικό πραξικόπημα του Μαϊντάν. Στο δημοψήφισμα, στις 11 Μαΐου 2014, όταν οι ρωσόφωνοι, στις περιφέρειες στην περιοχή του Ντονμπάς, αντιδρώντας αποφάσισαν να ξεχωρίσουν, οι κάτοικοι του χωριού ψήφισαν συντριπτικά υπέρ της απόσχισής από το Κίεβο. Ακολούθησε το χειρότερο σενάριο. Το χωριό καταλήφθηκε από δυνάμεις του ουκρανικού στρατού και των φασιστικών πολιτοφυλακών, στα πλαίσια της λεγόμενης αντιτρομοκρατικής επιχείρησης. Η περιοχή έγινε θέατρο σκληρών συγκρούσεων την περίοδο 2014-2015. Υπέστη βομβαρδισμούς με ομηαντικές καταστροφές και πολλές ανθρώπινες θυσίες. Περίπου 600 σπίτια είχαν σοβαρές ζημιές και αρκετές δεκάδες καταστράφηκαν. Το ορυχείο που έφερνε εισόδημα στο χωριό έκλεισε. Κρατικά και εκπαιδευτικά κτίρια αχρηστεύθηκαν, μαζί με πολλούς δρόμους και άλλες υποδομές. Πολλοί κάτοικοι χρειάστηκε να

Γκρανίτνογε, Ντονέτσκ

Το μετέωρο βήμα και η αγωνία ενός συνοριακού χωριού

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ περισσότερα για την ιστορία του χωριού από την *Ιστορία των πόλεων και των χωριών της Ουκρανικής ΣΣΔ*, Έκδοση της Ουκρανικής Ακαδημίας Επιστημών, 1970, imsu-doneck.info/mista-i-sela-doneckoi-oblasti/telmanivskyj-rajon/granitne.html

ΔΕΙΤΕ εικόνες από την καθημερινή ζωή στο Γκρανίτνογε www.radiosvoboda.org/a/hranitne-in-donetsk-region-life-near-war/29893656.html

atheatoskosmosps.blogspot.com

μείνουν κλεισμένοι στα υπόγεια δίχως ηλεκτρική και τηλέφωνο για πολλές εβδομάδες. Ορισμένοι, οι οποίοι θεωρήθηκαν ύποπτοι για συνεργασία με τους αυτονομιστές, συνελήφθησαν, κακοποιήθηκαν και μερικοί δολοφονήθηκαν ή εξαφανίστηκαν. Αποτέλεσμα, οι μισοί από τους 3.500 κατοίκους, ιδιαίτερα οι νεότεροι, να φύγουν με προορισμό άλλες πιο ασφαλείς περιοχές του Ντονμπάς. Πίσω έμειναν οι ηλικιωμένοι.

Με τις συμφωνίες του Μινσκ, το Γκρανίτνογε πέρασε στον έλεγχο του Κιέβου, μιας και ορίστηκε για σύνορο με την αποσχισθείσα περιφέρεια του Ντονέτσκ ο ποταμός Κάλμιους. Αποτέλεσμα ενός βιαστικού πάρε-δώσε για να κλείσει η συμφωνία. Για μια ακόμη φορά, όπως συνήθίζεται, οι άνθρωποι χωρίστηκαν δίχως να ερωτηθούν, κάτω από τον εκβιασμό των όπλων. Συγχωριανοί, συγγενείς και φίλοι βρέθηκαν σε διαφορετικές πλευρές, δίχως να έχουν την δυνατότητα να επικοινωνούν, παρά μόνο ρισκάροντας την ελευθερία και τη ζωή τους. Τα βοσκοτόπια και τα χωράφια με τα ηλιοτρόπια χωρίστηκαν με συρματοπλέγματα και οι γέφυρες στο ποτάμι καταστράφηκαν. Από τότε το Γκρανίτνογε, περιτριγυρισμένο από ναρκοπέδια και στρατιωτικά σημεία ελέγχου, ζει ανήσυχες ημέρες και νύχτες. Άλλοτε εξαιτίας του κυνηγητού που διεξάγουν οι ουκρανικές πολιτοφυλακές ψάχνοντας και συλλαμβάνοντας υποτιθέμενους πράκτορες του εχθρού, άλλοτε από πυροβολισμούς ελεύθερων σκοπευτών και μερικές φορές από σφοδρούς βομβαρδισμούς για τους οποίους αλληλοκατηγορούνται οι δυο πλευρές της αναμέτρησης. Οι δεκάδες εκκευρήσεις που συμφωνήθηκαν αυτά τα χρόνια ήταν απλώς τα σύντομα διαλείματα μιας αναμέτρησης που συνεχίζεται στα πλαίσια της ευρύτερης γεωπολιτικής σύγκρουσης. Ανατρέχοντας σε δημοσιεύματα των τελευταίων χρόνων σχετικά με το Γκρανίτνογε στα καθεστωτικά ουκρανικά ΜΜΕ, καταλαβαίνει κανείς πως το χωριό και η τριγύρω περιοχή θεωρείται -επεικώς- μη φιλικό έδαφος. Για τους στρατιωτικούς και τις φασιστικές πολιτοφυλακές αντι-

μετωπίζεται ως εχθρικό πεδίο. Τα αποτελέσματα των τελευταίων προεδρικών εκλογών του 2019 ενίσχυσαν αυτές τις εκτιμήσεις. Όπως και σε όλες τις ανατολικές περιοχές, υπερίσχυσε στον πρώτο γύρο ο Γιούρι Μποϊκό, πρώην αντιπρόεδρος της κυβέρνησης και υπουργός Ενέργειας επί Γιανουκόβιτς. Ολιγάρχης, για ένα διάστημα επικεφαλής των Ουκρανών εργοδοτών, ο Μποϊκό τάχθηκε υπέρ της αποκατάστασης των σχέσεων με τη Ρωσία και συγκέντρωσε το 11% στο σύνολο της χώρας καταλαμβάνοντας την τέταρτη θέση.

Το Γκρανίτνογε ήρθε στην δημοσιότητα εξαιτίας της δολοφονίας από Ουκρανό στρατιωτικό δυο ντόπιων, ο ένας εκ των οποίων ήταν ελληνικής καταγωγής. Ο Μαξίμ Τσιόρμαν, επιχειρηματίας, 43 ετών. Στο επεισόδιο τραυματίστηκε επίσης σοβαρά ο γιος του προέδρου της κοινότητας. Ήταν οι ημέρες που κορυφώνονταν η αγωνία για την επικείμενη -σύμφωνα με την Ουάσιγκτον και το Κίεβο- εισβολή των Ρώσων. Όλα τα ουκρανικά ΜΜΕ, η ελληνική και η ουκρανική κυβέρνηση, ακόμη και οι επίσημοι σύλλογοι των Ελλήνων της Μαριούπολης, έσπευσαν να αποδώσουν το γεγονός σε «ασήμαντο αφορμή» και στην βλαπτική επίδραση του αλκοόλ. Αναζητώντας στοιχεία που να επιβεβαιώνουν αυτήν την εξήγηση, βρήκαμε άλλα γεγονότα που συνηγορούν για το αντίθετο. Το χωριό βιώνει μια διαρκή πολιορκία και πίεση. Οι καταγγελίες για αυθαιρεσίες και βία από τις αρχές είναι συχνές. Λίγες ημέρες νωρίτερα, στη μέση του δρόμου, οι Ουκρανικές αρχές συνέλαβαν μια γυναίκα σε κοινή θέα, ως πράκτορα της αντίπαλης πλευράς! Αλλά ακόμη και αν δεχθούμε την επίσημη εξήγηση -η οποία ανακούφισε ιδιαίτερα την ελληνική κυβέρνηση, αν δεν συμμετείχε και η ίδια στο σερβίρισμά της- η γενική εικόνα δεν αλλάζει. Το Γκρανίτνογε και όλοι οι άνθρωποι που βρίσκονται στην περιοχή ακροβατούν πάνω σε τεταμένο σχοινί, πληρώνοντας το τίμημα μιας -ξένης γι' αυτούς- πολεμικής σύγκρουσης που τους επιβλήθηκε παρά την θέλησή τους.

Δεύτερος νεκρός μαθητής στην Ιταλία, κάνοντας τη μαθητεία του!

Δεν πρόλαβαν να περάσουν δυο βδομάδες από τον θάνατο του μαθητή Λορέντσο Παρέλι, που καταπλακώθηκε σε εργοστάσιο μεταλλουργίας όπου έκανε την πρακτική του άσκηση, για να βρούμε το επόμενο θύμα της εργοδοσίας και του κεφάλαιου. Ένα ακόμα παιδί 16 χρόνων, ο Τζουζέπε Λενότσι, βρήκε τραγικό θάνατο όταν το αυτοκίνητο της εταιρείας στην οποία έκανε τη μαθητεία του προσέκρουσε σε ένα δέντρο.

Τις τελευταίες μέρες στην Ιταλία έχουν ξεσπάσει διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις μαθητών, φοιτητών και όχι μόνο, σε πάνω από 30 πόλεις, με αφορμή τον θάνατο του Λορέντσο. Ενώ στην πρωτεύουσα της Ιταλίας, οι μαθητές διαδήλωναν στο κέντρο φωνάζοντας "Ξέρουμε ποιος φταίει", βάζοντας στο στόχαστρο την κυβερνητική πολιτική για λογαριασμό του κεφάλαιου, που ξεζουμίζει, τσακίζει και δολοφονεί μαθητές και εργατές στο βωμό της κερδοφορίας του.

Θυμίζουμε πως η μαθητεία έγινε υποχρεωτική για όλους τους μαθητές από το 2016, επί Ρέντσι, ενώ στην Ελλάδα ψηφίστηκε πρόσφατα η εργασία για ψίχουλα από 15 χρόνων, με νόμο για την επαγγελματική εκπαίδευση. Μαθητεία σημαίνει τσάμπα εργατικό δυναμικό, εργαζόμενος χωρίς δικαιώματα και απαιτήσεις, που από νωρίς στη ζούγκλα της μισθωτής σκλαβιάς πρέπει να μάθει να πειθαρχεί, να το βουλώνει μπρος στο δίκιο της εργοδοσίας. Να δεχτεί ότι μορφαί από τα πιο τρυφερά χρόνια να δώσει έως και τη ζωή του για τα κέρδη των πλουτοκρατών. Ο δεύτερος νεκρός μαθητής επιβεβαιώνει τη ζοφερή αυτή πραγματικότητα.

ΝΤΙΛΗΨΕΙΣ

ιδεολογίας και πολιτικής

Δολοφονία Άλκη Τι θα λύσουν οι κάμερες ακριβώς;

Με αφορμή τη δολοφονία του Άλκη στη Θεσσαλονίκη, πυκνώνουν οι φωνές που μιλάνε για κάμερες παντού, σε όλους τους δρόμους, ώστε να εντοπίζονται και να πιάνονται κατευθείαν οι δράστες. Αυτές οι απόψεις σαφώς δεν λαμβάνουν υπόψη το ποιος είναι αυτός που γεννάει την οπαδική βία και άρα το πώς πρέπει να αντιμετωπιστεί το ζήτημα. Πώς να το έκαναν άλλωστε; Να κοιτούσαν στον καθρέφτη; Όμως το ζήτημα των καμερών είναι από μόνο του μια ολόκληρη υπόθεση, που μάλιστα έχει και ιστορικές και πολιτικές προεκτάσεις, αφού σε άλλες περιπτώσεις που εφαρμόστηκε, είχε άλλα από τα δηλωμένα επιθυμητά αποτελέσματα, όπως και άλλες στοχεύσεις.

Συγκεκριμένα, η εφαρμογή αυτού του μέτρου, δηλαδή κάμερες παντού, είχε ήδη τεθεί από την εποχή της Θάτσερ στην Αγγλία. Η αποφασιστικότητα αντιμετώπισης του “εθνικού κινδύνου” έδειχνε ποιος ήταν στην πραγματικότητα αυτός ο κίνδυνος. Σε μια περίοδο με μαζικές διαδηλώσεις, απεργίες και έντονο το αίσθημα δυσφορίας απέναντι στη θαυσερική πολιτική, το σύστημα εκεί αναπαρήγαγε ότι έτσι θα αντιμετωπίσει τα προβλήματα “κατασκοπίας, τρομοκρατίας και σαμποτάζ”. Τα αποτελέσματα βέβαια ήταν άλλα από τα δηλωμένα. Ακόμα και σήμερα, ο χουλιγκανισμός και η εγκληματικότητα στο Λονδίνο ανθίζουν, παρά το ότι πρόκειται για μια πόλη με μαζικότατη χρήση καμερών.

Μήπως, δηλαδή, οι στόχοι είναι άλλοι; Επισημαίνοντας την παραπάνω παραπομπή, κάθε φορά που μια καπιταλιστική ή ιμπεριαλιστική χώρα μιλάει για αντιμετώπιση κατασκοπίας, τρομοκρατίας κλπ, θα έπρεπε ο λαός να διπλοσκεφτεί ποιους εννοούν πραγματικά. Όπως φάνηκε και στην Αγγλία, όπως φαίνεται και εδώ, οι οπαδικοί στρατοί δεν αντιμετωπίζονται έτσι, ακριβώς επειδή είναι σύμφυτοι με το σύστημα, σε αυτούς “παίζει μπάλα” και η ακροδεξιά, ενώ το σύστημα με την ακροδεξιά έχει στενή επαφή. Πώς λοιπόν θα πάρουν μέτρα για την αντιμετώπιση αυτών που τους κάνουν τη βρόμικη δουλειά;

Αντιθέτως, αυτό που πρέπει να γίνει κατανοητό είναι ότι η περίοδος αυτή είναι μια περίοδος με έντονες αναταράξεις στο πολιτικό σκηνικό, με την κυβέρνηση να αντιλαμβάνεται τη φθορά που υφίσταται από την πολιτική που ακολουθεί, τόσο όσον αφορά στη φτώχεια, αλλά και όσον αφορά στην πανδημία. Ο λαός έχει δείξει σε διάφορες περιπτώσεις (π.χ. εργατικές απεργίες και κινητοποιήσεις, αντιφασιστικές πορείες) ότι δυσανασχετεί. Και η τοποθέτηση καμερών, ενώ δηλώνεται για άλλο έγκλημα, θα εξυπηρετήσει άλλο “έγκλημα”. Μόνο που εδώ ο εγκληματίας θα είναι ο ίδιος ο λαός, ο πραγματικός εχθρός. Ο ίδιος που ήταν ο εχθρός και στην Αγγλία, όταν εκεί η κυβέρνηση τοποθετούσε όργανα μαζικής παρακολούθησης του λαού, για να εντοπίζει άμεσα τα πρωτοπόρα στοιχεία που θα έκαναν δύσκολη τη δουλειά της. Αξιοσημείωτο, μάλιστα, είναι ότι στην Αγγλία η πολιτική της μαζικής παρακολούθησης, συχνά συμπίπτει με περιόδους μεγάλων αναταραχών από μεριάς λαού, όπου οι κάμερες σε περιπτώσεις τοποθετούνταν και με ρητή δήλωση αντιμετώπισης “ταραχοποιών” διαδηλώσεων και απεργιών.

Η συζήτηση αυτή που ανοίγει, δεν στοχεύει στην ανάδειξη των πραγματικών υπεύθυνων του χουλιγκανισμού και της οπαδικής βίας. Άλλωστε, και στο Λονδίνο ο χουλιγκανισμός και το έγκλημα παραμένουν σε πολύ υψηλά νούμερα. Αυτό, όμως, που έχει επιτευχθεί είναι, όπως και αλλού (π.χ. Κίνα, Γαλλία), να παρακολουθούνται ή και να ταυτοποιούνται πρωτοπόρα και μη στοιχεία της ταξικής πάλης. Επομένως, κάθε άλλο παρά αθώες είναι αυτές οι σκέψεις συστημικών παραγόντων, που πατώντας πάνω σε ένα πρόβλημα, επιδιώκουν στην ουσία να βάλουν εμπόδια στην ανάπτυξη λαϊκών αγώνων σε μια κρίσιμη για αυτούς περίοδο. Δεν σημαίνει πως δεν πρέπει να μας ανησυχεί μια πιθανή τέτοια εξέλιξη, αφού θα κάνει εξαιρετικά δύσκολη την κατάσταση για τους αγώνες στο μέλλον, αλλά παρά το γεγονός ότι τον βραχά της παρακολούθησης με μέσα υψηλής τεχνολογίας τον έχουν οι λαοί δεκαετίες τώρα, έχει φανεί ότι δεν αποτρέπει συνολικά την εν τέλει έκφραση της οργής με μαζικό τρόπο, που αφηφά τον κίνδυνο της ακραίας καταστολής, όσο περισσότερο αντιλαμβάνεται τα αδιέξοδα του συστήματος.

Νέες Αλλαγές στις Πανελλήνιες 2022 Ακόμα πιο μαζική σφαγή με την ΕΒΕ φέτος!

Για άλλη μια χρονιά οι μαθητές της Γ' Λυκείου θα συμμετάσχουν σε Πανελλήνιες-εξεταστικά σφαγεία με Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής. Το Υπουργείο Παιδείας ανακοινώνει καταμεσής της χρονιάς και άλλες αλλαγές που θα ισχύσουν φέτος στις Πανελλήνιες Εξετάσεις. Φαίνεται πως θα προστεθούν και άλλοι χιλιάδες μαθητές στην ήδη διογκωμένη λίστα των χιλιάδων υποψηφίων που έμειναν πέρυσι εκτός Πανεπιστημίων.

Δεν υπάρχει πλέον χρονιά που να μην έχουν εφαρμοστεί κάποιον νέο πειραματισμό στις Πανελλήνιες Εξετάσεις. Οι μαθητές στέλνονται σαν πειραματόζωα σε σφαγή. Είναι πολλές οι φορές που ανακοινώνεται στα μέσα της χρονιάς νέα αλλαγή και εφαρμόζεται στο ίδιο έτος. Έτσι έγινε πέρυσι με την ΕΒΕ, που εφαρμόστηκε τελευταία στιγμή, την ίδια χρονιά που ψηφίστηκε. Ανακοινώθηκε έτσι φέτος ότι στις Πανελλήνιες του 2022, το μάθημα της Κοινωνιολογίας αντικαθίσταται από τα Λατινικά. Η αλλαγή έχει προκαλέσει οργή σε πολλούς απόφοιτους της Ομάδας Προσανατολισμού Ανθρωπιστικών Σπουδών που θα δώσουν ξανά Πανελλήνιες, αφού θα δώσουν εκ νέου εξετάσεις σε μάθημα που δεν θα έχουν διδαχθεί στο σχολείο.

Το σύστημα Εισαγωγής στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, όπως διαμορφώθηκε από τους πρόσφατα ψηφισμένους Νόμους Κεραμέως, είναι εξαιρετικά άδικο, άνισο και ταξικό. Το Υπουργείο Παιδείας προσπαθεί βίαια να βάλει τέλος στο λεγόμενο “μαζικό πανεπιστήμιο” με την εισαγωγή ενός άνευ προηγουμένου σκληρού ταξικού φραγμού, την Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής (ΕΒΕ). Άμεσος στόχος είναι τα παιδιά των φτωχών και λαϊκών οικογενειών, που αδυνατούν να τα βγάλουν πέρα με την εντατικοποίηση και την απαιτητικότητα αυτών των εξετάσεων. Οι γονείς αιμορραγούν οικονομικά για να στείλουν τα παιδιά τους σε φροντιστήρια και πάλι αυτά δεν είναι αρκετά. Ταυτόχρονα, αυτά τα παιδιά καλούνται να δώσουν Πανελλήνιες, σε συνθήκες που οι γονείς τους αντιμετωπίζουν σοβαρά βιοποριστικά προβλήματα και πολλές οικογένειες φτωχοποιούνται με τη συρρίκνωση των μισθών και την ακρίβεια. Σε αυτές τις συνθήκες, αυτά τα παιδιά του λαού και της εργατικής τάξης έχουν να αντιμετωπίσουν ανυπερβλήτους ταξικούς φραγμούς για να εισαχθούν στα Πανεπιστήμια.

Το σύστημα θέλει όλους αυτούς τους χιλιάδες που πετάχτηκαν από τα Πανεπιστήμια να τους εξαναγκάσει να ριχτούν από νωρίς στη μαύρη απλήρωτη εργασία, να στελεχώσουν τις στρατιές της εκμετάλλευσης. Όλη αυτή “τη μεταλκευτική σούπα”, το σύστημα έχει προνοήσει πού να τη διοχετεύσει, στα ΕΠΑΛ ή στις Σχολές Κατάρτισης, στη μαθητεία, όπου θα δουλεύουν σαν σκλάβοι. Θέλουν να πείσουν όλα αυτά τα παιδιά που απέτυχαν πως είναι “άχρηστοι”, για να αποδεχθούν με σκυμμένο το κεφάλι το μέλλον της εκμετάλλευσης και της εργοδοτικής αυθαιρεσίας που τους περιμένει.

Είναι πολλοί οι μαθητές και οι γονείς που ακόμα δεν έχουν ενημερωθεί για την ουσία της ΕΒΕ. Για τον καθορισμό της ΕΒΕ ανά τμήμα υπολογίζεται ο μέσος όρος των βαθμολογιών των μαθητών ανά επιστημονικό πεδίο σε βαθμολογι-

κή κλίμακα του 20. Στη συνέχεια, τα Πανεπιστημιακά Τμήματα ορίζουν ένα ποσοστό, που αυτό πολλαπλασιαζόμενο επί τον μέσο όρο των μαθητών στο αντίστοιχο επιστημονικό πεδίο καθορίζει την Ε.Β.Ε. Το ποσοστό αυτό είναι ο συντελεστής της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής.

Οι συντελεστές Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής άλλαξαν φέτος για πολλές σχολές. Υπήρχαν αρκετά τμήματα που αύξησαν τους συντελεστές Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής, λιγότερα τμήματα τους μείωσαν, για να αντιμετωπίσουν και τα περσινά ευτράπελα όπως λένε, που υπήρχαν σχολές με κανέναν ή με έναν εισακτέο, όπως στο τμήμα Αρχιτεκτόνων Ξάνθης. Με την εφαρμογή της ΕΒΕ ενδέχεται να έχουμε και ένα νέο “σχέδιο Αθηνά για τα Πανεπιστήμια” στα χαρτιά.

Παράλληλα, από φέτος στις Πανελλαδικές Εξετάσεις θα ισχύσουν Συντελεστές Βαρύτητας στα πανελλαδικώς εξεταζόμενα μαθήματα, που θα καθορίζονται από τα Πανεπιστήμια. Οι συντελεστές βαρύτητας που αποδίδονται στα μαθήματα αυτά, καθορίζονται (μέχρι 31 Μαΐου) με απόφαση της συγκλήτου του αντίστοιχου Α.Ε.Ι., η οποία εκδίδεται έπειτα από πρόταση κάθε σχολής, τμήματος ή εισαγωγικής κατεύθυνσης. Αυτό σημαίνει πως οι υποψήφιοι για την εισαγωγή στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση είναι κυριολεκτικά έρμαιο στον τζόγο που έχουν στήσει πρυτάνεις και πανεπιστημιακά τμήματα υπό την αιγίδα του Υπουργείου, για να πεταχτούν όλο και περισσότεροι μαθητές από τα Πανεπιστήμια. Τόσα χρόνια οι πρυτάνεις και οι μεγαλοκαθηγητάδες στα Πανεπιστήμια φώναζαν για μείωση των εισακτέων στα τμήματά τους και το Υπουργείο τους έδωσε την ευκαιρία να πετσοκόβουν δίχως έλεος τους εισακτέους στα εκάστοτε τμήματα.

Επιπρόσθετα, με όλους αυτούς τους ταξικούς φραγμούς, οι μαθητές φέτος θα συμπληρώσουν μηχανογραφικό δελτίο σε μια μόνο φάση και με πολύ περιορισμένες επιλογές σχολών. Ο αριθμός των επιλογών δεν μπορεί να υπερβαίνει το 10% του συνόλου των σχολών, τμημάτων ή εισαγωγικών κατευθύνσεων του οικείου επιστημονικού πεδίου. Από του χρόνου, θα ισχύσει η Β' φάση του μηχανογραφικού, όπου οι μαθητές που έμειναν εκτός σχολών θα δηλώσουν σχολές που έμειναν κενές στην Α' φάση, αλλά θα κάνουν και παράλληλο μηχανογραφικό για τα ΙΕΚ. Το σύστημα δείχνει τον δρόμο στους μαθητές που έχει πετάξει από τα Πανεπιστήμια, να διαλέξουν τη “συνεχή κατάρτιση”, δηλαδή την περιπλάνηση, από την απληρωσιά, στην ανεργία, στις “μη αμειβόμενες πρακτικές”, στη μαύρη εργασία.

Σε συνθήκες πανδημίας, με τα κρούσματα στα σχολεία να πολλαπλασιάζονται με εκθετικό ρυθμό, με τους μαθητές να μπαίνουν σε καραντίνα και να αδυνατούν να παρακολουθήσουν αυτή την εντατική ροή της ύλης, οι μαθητές καλούνται να δώσουν Πανελλήνιες εξετάσεις με ακόμα πιο βάνουσους όρους. Μαθητές, εκπαιδευτικοί και γονείς να αρνηθούν τα εξεταστικά σφαγεία που έχουν στηθεί για άλλη μια χρονιά. Να διεκδικήσουν μαζικά απόσυρση της ΕΒΕ, γενναία μείωση της ύλης και αύξηση των εισακτέων στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση.

ΣΥΡΙΖΑ

Εναλλακτικές προτάσεις και πρωτοβουλίες για τη συνέχιση της επίθεσης στο λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές

Η κυβέρνηση της ΝΔ και το σύστημα συνολικότερα χτυπάει το λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές. Με μία σειρά νόμων που έχει ψηφίσει, διαμορφώνει μια παιδεία για ολοένα λιγότερους και ακόμα πιο εκλεκτούς, στην οποία δεν θα χωράνε σε καμία περίπτωση παιδιά από φτωχές και λαϊκές οικογένειες. Η εφαρμογή της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής ήταν ένα πρώτο δείγμα, το οποίο θα έρθει να συμπληρώσει η Τράπεζα Θεμάτων και οι διαγραφές φοιτητών σε μία επόμενη φάση. Πατώντας πάνω σε αυτή την όξυνση της επίθεσης στην εκπαίδευση, ο ΣΥΡΙΖΑ, προσπαθώντας να πλασαριστεί ως μία προοδευτική δύναμη με «σχέδιο» για την τριτοβάθμια, παρουσίασε κατά τη συνομιλία του Τσίπρα με τον πρόεδρο της συνόδου πρυτάνεων Αλμπάνη τις «πρωτοβουλίες που θα πάρει μία προοδευτική κυβέρνηση την επόμενη των εκλογών».

Αρχικά, είναι τελείως υποκριτικό και προκλητικό να μιλάει ο ΣΥΡΙΖΑ για το «σκληρό ταξικό πρόσημο της κυβέρνησης στην εκπαίδευση». Προσπαθεί άραγε να πείσει ότι κατά τη διάρκεια της διακυβέρνησής του εισάγονταν αθρόα φτωχά παιδιά στο πανεπιστήμιο; Πιστεύει ότι ο φοιτητόκοσμος έχει ξεκάσει τις κουβέντες που είχαν ανοίξει για την αναστολή της διανομής δωρεάν συγγραμμάτων; Ότι έχει ξεκάσει τον νόμο Γαβρόγλου; Ότι έχει ξεκάσει τις αντιλαϊκές πολιτικές του, που έστρωσαν τον δρόμο στη ΝΔ; Τέτοιο προσβάσιμο περιβάλλον διαμόρφωσε ο ΣΥΡΙΖΑ για τα παιδιά από τις λαϊκές οικογένειες κατά τη διάρκεια της θητείας του...

Πάμε να δούμε, όμως, μία προς μία τις δεσμεύσεις του ΣΥΡΙΖΑ για τα πανεπιστήμια.

Σε βάθος τετραετίας, υπόσχεται διπλασιασμό των μελών ΔΕΠ και της χρηματοδότησης των πανεπιστημίων. Αυστηρή τήρηση του νόμου για τις προσλήψεις και τις συνταξιοδοτήσεις μελών ΔΕΠ. Αύξηση του διοικητικού προσωπικού. Καθιέρωση ελεύθερης πρόσβασης στα πανεπιστήμια (όπου η ζήτηση και οι ελεύθερες θέσεις το επιτρέπουν) και δωρεάν μεταπτυχιακά! Ειδική χρηματοδότηση και στελέχωση πανεπιστημιακών και ερευνητικών κέντρων.

Διετή προγράμματα επαγγελματικής εκπαίδευσης, στα οποία θα εισάγονται απόφοιτοι των ΕΠΑΛ. Κατάργηση της πανεπιστημιακής αστυνομίας και της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής. Αύξηση του φοιτητικού επιδόματος και διαμόρφωση σχεδίου φοιτητικής στέγης.

Καταρχάς, καθόλου εντύπωση δεν προκαλεί ότι πολλά από τα μέτρα αυτά ήταν προεκλογικές δεσμεύσεις του ΣΥΡΙΖΑ από το 2015, με κάποια από αυτά να προχωρούν περισσότερο και κάποια άλλα λιγότερο. Σε καμία περίπτωση αυτό δε σημαίνει ότι ήταν προοδευτικές μεταρρυθμίσεις.

Το πανεπιστήμιο στον καπιταλισμό (ανεξάρτητα από το αν είναι κυβέρνηση η ΝΔ ή ο ΣΥΡΙΖΑ) έχει έναν διπλό ρόλο. Να κατανέμει τη νεολαία στις διάφορες θέσεις εργασίας και να της μεταλαμπαδεύει την κυρίαρχη ιδεολογία. Το σύστημα λέει όλο και πιο ξεκάθαρα ότι θέλει να αντιστοιχίσει την εκπαίδευση στην αγορά εργασίας. Αυτό σημαίνει ότι η τριτοβάθμια δε θα μπορεί να είναι μαζική και προσβάσιμη, γιατί ο εξαρτημένος ελληνικός καπιταλισμός δεν έχει ανάγκη πολλούς πτυχιούχους. Όσο, λοιπόν, κι αν ο ΣΥΡΙΖΑ ευαγγελίζεται την «ελεύθερη πρόσβαση» στην τριτοβάθμια τονίζοντας βέβαια το «όπου το επιτρέπουν οι θέσεις και η ζήτηση», ξέρει πολύ καλά ότι κάτι τέτοιο δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να αντιστρέψει την ταξικότητα του ελληνικού πανεπιστημίου. Στην ίδια ρότα κινούνται και τα διετή προγράμματα που τάζει για τους αποφοίτους ΕΠΑΛ, οι οποίοι θα αποτελούν φτηνό ανειδίκευτο δυναμικό στα χέρια της εργοδοσίας.

Εξίσου προκλητικό είναι να μιλάει για δωρεάν μεταπτυχιακά -επιστηγάζοντας ότι τα πτυχία δεν σημαίνουν πλέον και πολλά- ενώ μάλιστα ο νόμος Γαβρόγλου που ψήφισε το 2017 δρομολογούσε δίδακτρα σε όλα σχεδόν τα μεταπτυχιακά προγράμματα, πράγμα το οποίο μέχρι σήμερα έχει καθιερωθεί.

Για την αύξηση του φοιτητικού επιδόματος, αρκεί μόνο να θυμηθούμε τις προηγούμενες προεκλογικές δεσμεύσεις του ΣΥΡΙΖΑ και τη φτώχεια στην οποία καταδίκασε τις λαϊκές οικογένειες, όπως άλλωστε και όλες οι κυβερνήσεις πριν από αυτόν.

Ο ΣΥΡΙΖΑ λοιπόν, ως εναλλακτικός διαχειριστής αυτού του συστήματος, ούτε θέλει ούτε μπορεί να διαμορφώσει ένα πανεπιστήμιο φιλόξενο προς τα φτωχά και λαϊκά στρώματα.

Ο δεύτερος ρόλος του πανεπιστημίου είναι η μεταβίβαση στους φοιτητές της κυρίαρχης ιδεολογίας. Τον ρόλο αυτό επιτελεί σύσσωμο το καθηγητικό στρώμα. Για αυτό δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να θεωρηθεί προς συμφέρον του φοιτητή η αύξηση του αριθμού των μελών ΔΕΠ ή η τήρηση του νόμου για τις προσλήψεις και τη συνταξιοδότησή τους.

Γιατί ακριβώς οι φοιτητές και το καθηγητικό κατεστημένο έχουμε αντιπαραθετικά συμφέροντα.

Με τον νόμο Γαβρόγλου και το πόρισμα Παρασκευόπουλου, ο ΣΥΡΙΖΑ χτύπησε το λαϊκό Άσυλο αγώνων, στρώνοντας τον δρόμο στη ΝΔ για την οριστική κατάργηση του. Ενδεικτικά βάφτισε το Άσυλο ακαδημαϊκό και όρισε ότι υπάρχει δυνατότητα επέμβασης της αστυνομίας σε περίπτωση αξιόποινων πράξεων, όπως για παράδειγμα μια κατάληψη! Και η αντιπαράθεση που κυριάρχησε ανάμεσα στον ΣΥΡΙΖΑ και τους φιλικά προσκείμενους πρυτάνεις, όπως καλή ώρα ο Αλμπάνης, στην ψήφιση του νόμου 4777 (ν. Κεραμέως-Χρυσόχοϊδη) με τη ΝΔ ήταν το αν η Ομάδα Προστασίας Πανεπιστημιακών Ιδρυμάτων θα υπάγεται στα χέρια των πρυτάνεων ή της ελληνικής αστυνομίας αντίστοιχα. Με αυτή την τοποθέτηση φανερώνει ο ΣΥΡΙΖΑ τι εννοεί όταν μιλάει δήθεν για την κατάργηση της πανεπιστημιακής αστυνομίας.

Οι δεσμεύσεις, επομένως, και οι πρωτοβουλίες που θα πάρει μια «προοδευτική» κυβέρνηση από την επόμενη της εκλογής της δεν έχουν να πουν τίποτα σε κανέναν φοιτητή. Αυτό που υπόσχεται εμμέσως πλην σαφώς ο ΣΥΡΙΖΑ είναι η κατάργηση κάποιων διατάξεων του νόμου 4777. Το σύστημα ωστόσο έχει αποδείξει, πολλές φορές, ότι η εναλλαγή των κυβερνήσεων δεν εμποδίζει την κάθε κυβέρνηση να κρατάει και να εφαρμόζει τους νόμους που ψήφισε κάθε προηγούμενη.

Ο ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί εκμεταλλευόμενος τις αγωνίες πολλών νεολαίων, που θα έρθουν αντιμέτωποι με την ΕΒΕ, τις διαγραφές φοιτητών και όλες τις άλλες διατάξεις των νόμων που ψήφισε η ΝΔ, να καρπωθεί εκλογικά την αγανάκτηση και την οργή που έχει συσσωρευτεί στον κόσμο. Γιατί ακόμα και αν καταργήσει την ΕΒΕ, όπως ευαγγελίζεται, θα βρει άλλα ταξικά φίλτρα για να αποκλείσει τη νεολαία από τα πανεπιστήμια.

Λαός και νεολαία δεν έχουν τίποτα να περιμένουν από τον ΣΥΡΙΖΑ και την εναλλακτική λύση που υπόσχεται. Γιατί θα συνεχίσει, όπως κάθε προηγούμενη κυβέρνηση, να υπηρετεί το σύστημα της φτώχειας, της εκμετάλλευσης και των αποκλεισμών. Οι φοιτητές πρέπει να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους συλλογικά και οργανωμένα. Μέσα από τους φοιτητικούς συλλόγους, τις κινητοποιήσεις και τις διαδηλώσεις. Με στόχο την ανατροπή του νόμου 4777, στο πλάι μαθητών, γονιών και εκπαιδευτικών, χωρίς αυταπάτες για τον ρόλο του ΣΥΡΙΖΑ και κάθε επίδοξου διαχειριστή αυτού του συστήματος. Γιατί αυτοί το μόνο που μπορούν να εγγυηθούν είναι συνέχιση της επίθεσης και ακόμα μεγαλύτερο τσάκισμα των δικαιωμάτων της νεολαίας.

Σχολιάζοντας το ερωτηματολόγιο της ΚΝΕ

Με ένα προεκλογικό-αντιπολιτευτικό ερωτηματολόγιο, ενδεικτικό της πολιτικής της γραμμής, επέλεξε η ΚΝΕ Σάμου να παρέμβει στο μαθητόκοσμο του νησιού. Με κεντρικό μότο «Τι σχολείο έχουμε ανάγκη» αναπτύσσει 8 ερωτήσεις του τύπου: «τι νομίζεις ότι πηγαίνει στραβά στα σχολεία, ποιος ευθύνεται για την έξαρση της πανδημίας, ποιο μέτρο της κυβέρνησης σε εξοργίζει, πώς περνάς τον ελεύθερο χρόνο σου, (...) γνωρίζεις για ποιο σκοπό αγωνίζεται η ΚΝΕ». Απογυμνώνοντας από την πολιτική τους διάσταση τα πραγματικά επίδικα των μαθητών, χωρίς να θέτει καμία πολιτική διέξοδο στις αναζητήσεις της νεολαίας, επιδιώκει να ψαρέψει βιογραφικά με μοναδικό στόχο την κομματική της ενίσχυση.

Είναι χαρακτηριστικό ότι το ερωτηματολόγιο μοιράζεται στα σχολεία λίγες μέρες μετά το κλείσιμο των μαθητικών καταλήψεων. Καταλήψεις που είχαν αναδείξει τις βασικές αιχμές (ΕΒΕ, Τράπεζα Θεμάτων, τηλεκπαίδευση) και βρέθηκαν αντιμέτωπες με όλο τον αντιδραστικό κουρνιαχτό (διευθυντές, τοπικούς παράγοντες και ΜΜΕ) με απειλές για εισαγγελείς και αστυνομία, αλλά και με τις απουσίες μέσω τηλεκπαίδευσης. Όπου οι μαθητές βασικά παλεύανε μόνοι τους, με μια χλιαρή υποστήριξη της τοπικής ΕΛΜΕ και με «προοδευτικούς» εκπαιδευτικούς να σπεύδουν και αυτοί να συνεντίσσουν τα παιδιά να επιστρέψουν στα μαθήματα.

Αυτό που είναι αναγκαίο, ειδικά σε αυτή τη συγκυρία, είναι η ουσιαστική πολιτικοποίηση του μαθητόκοσμου, η κατανόηση του βάθους της επίθεσης του συστήματος. Η συνειδητοποίηση ότι η όξυνση της ταξικότητας στην εκπαίδευση, το ξεκαρτάρισμα των μαθητών ώστε λίγοι να παίρνουν απολυτήριο και ακόμη λιγότεροι να εισάγονται στα πανεπιστήμια πάει χέρι χέρι με την εργασιακή ανασφάλεια, την ανεργία, τον εργασιακό μεσαίωνα του νόμου Χατζηδάκη.

Αυτό που απαιτείται είναι ο ξεσηκωμός της νεολαίας ενάντια στους νόμους Κεραμέως. Η ΚΝΕ, συνεπής στη γραμμή προσαρμογής στα περιθώρια που της επιτρέπει το σύστημα, αρνείται αυτό το καθήκον. Για να καλύψει τη γραμμή άρνησης των αγώνων, προσπαθεί να εμφανιστεί ότι έχει απαντήσεις και ολοκληρωμένο πρόγραμμα για το «σχολείο των αναγκών μας», φτάνει μόνο να ψηφιστεί το ΚΚΕ ώστε να το υλοποιήσει! Περιορίζεται σε μια θολή και λειψή καταγγελία των «κακώς κειμένων» και στην πραγματικότητα βρίσκεται πολύ πιο πίσω από τον πραγματικό προβληματισμό του μαθητόκοσμου που κινητοποιήθηκε. Η ΚΝΕ αποδεικνύει και με αυτό το παράδειγμα ότι στέκεται απέναντι στην κατεύθυνση αναμέτρησης και πάλης της νεολαίας με την πολιτική του συστήματος, για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων της στη μόρφωση και τις σπουδές.

Γράμματα σπουδάγματα πολύ σκοτεινά

«Μάθε παιδί μου γράμματα» ήταν η συνηθισμένη παραίνεση προς τα παιδιά, γιατί «άνθρωπος αγράμματος ξύλο απελέκητο». Πολλοί γκρινιάζουν πως σήμερα απαξιώνεται το σχολείο και πως ελάχιστοι γονείς διαπαιδαγωγούν τα παιδιά τους με τούτες ή ανάλογες παροιμίες. Αν λάβουμε υπόψη τα υπέρογκα ποσά που φεύγουν απ' τις τσέπες τους για φροντιστήρια, συμπεραίνουμε αβίαστα πως εξακολουθούν να δίνουν μεγάλη σημασία στις σπουδές των παιδιών τους. Όμως, τι είδους γράμματα διδάσκει το σχολείο;

Με αφορμή καταγγελίες για εκπαιδευτικά προγράμματα που εγκρίθηκαν για τα σχολεία, άνοιξε ξανά η συζήτηση για τις σκοταδιστικές ιδεολογικές προτιμήσεις της υπουργού Παιδείας. Το πρώτο ηχηρό δείγμα γραφής ήταν η έκλειψη του μαθήματος της κοινωνιολογίας, που σε κάποιες τάξεις ήταν ολική. Πριν λίγες μέρες ξέσπασε σάλος για την έγκριση του προγράμματος με τίτλο «Προγεννητική Αγωγή, προετοιμασία για την γονεϊκότητα, Σεξουαλικότητα-Γονιμότητα-Γονεϊκότητα, μια αδιαχώριστη ενότητα» που είχε επιμεληθεί η «Ελληνική Εταιρεία Προγεννητικής Αγωγής», το οποίο προπαγάνδιζε την «θεωρία του αγέννητου παιδιού». Η συγκεκριμένη θεωρία ανοίγει τον δρόμο για την απαγόρευση των αμβλώσεων. Στη συνέχεια αποκαλύφθηκε πως εγκρίθηκαν εκπαιδευτικά προγράμματα της εταιρείας «Ελληνική Αγωγή», συμφερόντων του υπουργού Άδωνι Γεωργιάδη. Ως γνωστόν, η εταιρεία του υπουργού είναι διάσημη για την προγονοπληξία της και τον εθνικισμό της. Μετά την κατακραυγή, το υπουργείο πήρε πίσω το πρόγραμμα της πρώτης αλλά τα προγράμματα της εταιρείας του υπουργού παραμένουν.

Κάποιοι να ζητούν την κεφαλή της Κεραμέως επί πίνακι. Η συγκεκριμένη υπουργός είναι γνωστό πως κινείται στους πιο συντηρητικούς. Παρότι είναι διάχυτος ο συντηρητισμός και ο αυταρχι-

σμός της, δεν ασκεί πολιτική ανεξάρτητη από αυτή της κυβέρνησης και το προσωπικό της ύφος δένει μια χαρά με αυτό της κυβέρνησης. Η διαπαιδαγώγηση της νεολαίας με ό,τι πιο αντιδραστικό είναι επιλογή του συστήματος. Ο εθνικισμός και ο φασισμός, οι μεσαιωνικές αντιεπιστημονικές ιδέες δηλητηριάζουν τα μυαλά των παιδιών και των νέων, την αποπλίζουν πολιτικά. Το μαύρο μέλλον που της ετοιμάζουν συνοδεύεται από τις πιο σκοτεινές ιδεολογικές πλευρές της κυρίαρχης ιδεολογίας.

Αυτά τα δύο εκπαιδευτικά προγράμματα βγήκαν στο φως της δημοσιότητας, έγιναν γνωστά. Υπάρχουν κι άλλα που δεν είναι τόσο «πιασάρικα» και περνούν απαρατήρητα. Τα αναλυτικά προγράμματα των σχολείων είναι διάσπαρτα από κάθε είδους αναχρονισμό. Ο σκοταδισμός, η μεταφυσική, ο ακραίος συντηρητισμός, ο ιδεολογικός αναχρονισμός επιστρατεύονται για να διαπαιδαγωγήσουν τους μαθητές. Μέσα από τα «Εργαστήρια Δεξιότητων», που εφαρμόζονται σε Νηπιαγωγεία, Δημοτικά και Γυμνάσια, διάφορες εταιρείες πουλάνε «τα μορφωτικά προϊό-

ντα» του συστήματος, δοσμένα με την τελευταία λέξη της τεχνολογίας. Σε αυτά περιλαμβάνονται και τα «μορφωτικά προϊόντα» της άλλης πλευράς της αστικής ιδεολογίας, που φαντάζει λιγότερο σκοταδιστική.

Η ρομποτική και οι νέες τεχνολογίες όχι μόνο συνυπάρχουν με την αντιεπιστημονική ανάλυση της κοινωνίας, αλλά χρησιμοποιούνται ως εργαλεία για να κάνουν πιο ευχάριστη την κατάποση του δηλητηρίου της. Από τη βιολογία έχει εξαφανιστεί η θεωρία του Δαρβίνου ή περνάει στα ψιλά γράμματα των σχολικών βιβλίων. Η μεταφυσική αντίληψη είναι διάχυτη παντού. Οι σχολικές αίθουσες έχουν τα εικονίσματα πάνω από το κεφάλι των μαθητών και η πρωινή προσευχή ξεκινά τη μέρα τους. Έτσι, η καθημερινή ρουτίνα εμπεδώνει καλύτερα τη μεταφυσική αντίληψη των πραγμάτων.

Σε κάποιους φαίνεται παράξενο πώς μπορεί στα πλαίσια της σεξουαλικής αγωγής, που εισάχθηκε ως υποχρεωτική μέσα από τις από τα εργαστήρια δεξιότητων, μπορεί να διδάσκονται οι θεοκρατικές θεωρίες που θέλουν τη ζωή να δημιουργεί-

ται με τη σύλληψη, που θεωρούν αφύσικη την ομοφυλοφιλία. Ως γνωστόν, η εισαγωγή της σεξουαλικής αγωγής στα σχολεία χαιρέτηθηκε ως προοδευτική κίνηση. Μάλιστα, οι θεωρίες του κοινωνικού φύλου είναι αυτές που προωθούνται. Πώς συνδυάζονται αυτά τα δύο, πώς είναι δυνατό η ίδια υπουργός να τα εγκρίνει ταυτόχρονα; Αν όμως κοιτάξουμε λίγο πιο πέρα από τη μόδα που κυριαρχεί, θα διαπιστώσουμε πως τόσο η αρτηριοσκλήρωση των μεν, όσο και η ρευστότητα και ο αγνωστικισμός των δε συνδυάζονται αριστοτεχνικά, δημιουργώντας σύγχυση στα μυαλά της νεολαίας. Το σύστημα στον επίσημο και βασικό ιδεολογικό του μηχανισμό, που είναι το σχολείο, δεν επιτρέπει να διδάσκονται πράγματα που το αμφισβητούν. Τα γράμματα σπουδάγματα που λέει το παιδικό ποίημα, είναι πάντα των αστών τα πράγματα.

Αν φαντάζουν γραφικά τα εκπαιδευτικά προγράμματα της εταιρείας του Γεωργιάδη, αν γίνεται πλάκα που με την στριγκλιά φωνή του πουλούσε τα βιβλία με το κιλό που τώρα μπαίνουν στα σχολεία, δεν τολμούν και δεν θέλουν να ανοίξουν τη βεντάλια της κριτικής στην ιδεολογική επίθεση που εξελίσσεται παράλληλα αλλά και ως αποτέλεσμα της επίθεσης στα δικαιώματα των μαθητών και των εκπαιδευτικών. Έτσι, οι εσωτερικοί κανονισμοί, η αξιολόγηση, η θεωρία περί «αρίστων» στηρίζονται σε μια άκρωτος συντηρητική αντίληψη και εισάγουν ένα πιο αυταρχικό μοντέλο διαπαιδαγώγησης.

Το κοινωνικό πισωγύρισμα φέρνει και ιδεολογικό. Η ιδεολογική πάλη, που είναι αναγκαία, δεν αρκεί από μόνη της. Τίποτα δεν είναι αυτόνομο, τίποτα δεν είναι κοινά αποδεκτό, τίποτα δεν είναι εύκολο να ανατραπεί με επιχειρήματα. Οι ιδέες δεν καταπολεμούνται με ιδέες. Πρέπει να ανατραπεί η βάση στήριξης που έχουν. Αν λείψει η πλευρά του αγώνα, μένουν μόνο τα λόγια στο χαρτί.

ΧΑΝΙΑ

Είναι Αγία η Σκέπη ή κολαστήριο για τους ανήμπορους;

Μονοπωλούν στην πόλη μας, τις τελευταίες ιδιαίτερα μέρες, οι αποκαλύψεις που είδαν το φως της δημοσιότητας σχετικά με τις συνθήκες που επικρατούν στη μονάδα φροντίδας ηλικιωμένων «Αγία Σκέπη». Ήδη μετά τις απολογίες έχουν προφυλακιστεί οι δύο ιδιοκτήτριες και οι δύο γιατροί που συνεργάζονταν με τη δομή.

Πράγματι είναι συγκλονιστικές οι καταγγελίες που έχουν γίνει σχετικά με τις συνθήκες που βίωσαν οι ηλικιωμένοι στη δομή (στέρξη φαγητού και καθαριότητας, κακομεταχείριση κ.ά.). Όπως φρικιαστική είναι και η καταγγελία ότι τα τελευταία χρόνια έχουν πεθάνει πάνω από 200 άτομα, όλοι από την ίδια αιτία με βεβαιώσεις των συνεργαζόμενων γιατρών. Απ' ότι μπορεί να φανταστεί κανείς από τα καταγγελλόμενα, κάθε ανήμπορος έμπαινε στη λίστα της «απόσυρσης», μόλις ταχτοποιούνταν η παρακώρση προς τη δομή των όποιων οικονομικών πόρων είχε. Οι προφυλακισμένοι κατηγορούνται για σύσταση εγκληματικής οργάνωσης.

Όσο και αν ανατριχιάζει ο καθένας διαβάζοντας αυτές τις αποκαλύψεις (και χωρίς φυσικά να είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε από πρώτο χέρι πρόσωπα και πράγματα ή ποια άλλα σκοτεινά σημεία υπάρχουν· φήμες που κυκλοφορούν αναφέρουν ότι εμπλέκεται η εκκλησία), δεν μας προκαλεί έκπληξη ότι

συμβαίνουν τέτοια και χειρότερα πράγματα στις μέρες μας. Τέτοιες καταστάσεις δεν είναι πρωτοφανείς και φυσικά υποψιαζόμαστε ότι παρόμοια κολαστήρια σαν την «Αγία Σκέπη» λειτουργούν κι άλλα στη χώρα μας. Γιατί το σύστημα που ζούμε, αυτό της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, δεν αισθάνεται καμιά υποχρέωση να προστατεύσει και να περιθάλψει τους απόμαχους της δουλειάς, ιδιαίτερα τους ανήμπορους και τους μη έχοντες. Χιλιάδες άνθρωποι στη χώρα μας και σε όλο τον «πολιτισμένο» κόσμο καθημερινά πεθαίνουν στον δρόμο από το κρύο, την πείνα και τις κακουχίες.

Έτσι, λοιπόν, δεν νοιάζεται να δημιουργήσει κοινωνικές δομές που να εξασφαλίζουν ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης για αυτούς που έχουν ανάγκη και φυσικά αφήνει ελεύθερο το τοπίο στο κεφάλαιο να κερδοσκοπεί και να εκμεταλλεύεται τον ανθρώπινο πόνο. Άρα γιατί να μας παραξενεύει η καταγγελία ότι οι περισσότεροι από τους κατηγορούμενους έχουν μεγάλη οικονομική επιφάνεια; Εξ άλλου σήμερα ο λαός μας βρίσκεται αντιμέτωπος με τις υποβαθμισμένες δομές περιθάλψης, την ίδια ώρα που η πανδημία θερίζει και πεθαίνει ουσιαστικά αβοήθητος, ενώ πρέπει να ακριβοπληρώσει για να αντιμετωπίσει άλλα νοσήματα. Και όλα αυτά, την ίδια ώρα που ο πρωθυπουργός ανακοινώνει ότι θα κλείσει κι άλλα νοσο-

κομεία και περικόπτει κι άλλο τις δαπάνες για την υγεία!

Η ευθύνη, φυσικά, βαραίνει και τους τοπικούς παράγοντες, που έχουν την ευθύνη για τη λειτουργία αυτών των δομών και οι οποίοι στηρίζουν το σύστημα της εκμετάλλευσης, κάνουν πλάτες και παρέχουν προστασία.

Συνηθισμένα πράγματα στις μέρες μας.

Γιατί όσον αφορά τη συγκεκριμένη δομή, οι καταγγελίες υπάρχουν από το 2009, ενώ τον Απρίλιο του 2021 ο σημερινός περιφερειάρχης δήλωνε «μην είμαστε βιαστικοί. Η μονάδα έχει περάσει όλους τους έλεγχους». Αξίζει να σημειωθεί ότι στις δυο νοσηλεύτριες που έκαναν την καταγγελία ανακλήθηκε η άδεια εργασίας και απολύθηκαν.

Με αυτό τον τρόπο, λοιπόν, και με την κάλυψη διαχρονικά όλων των παραγόντων, η συγκεκριμένη δομή καταφέρνει να λειτουργεί μέχρι σήμερα.

Έχουμε, λοιπόν, κάθε λόγο να μην τους εμπιστευόμαστε όλους αυτούς (περιφερειάρχες, δημάρχους, δικτυκούς αρχές, βουλευτάδες), ότι θέλουν πραγματικά να καθαρίσουν τον «κόπρο του Αυγεία». Και ούτε φυσικά ότι «η δικαιοσύνη θα πράξει το καθήκον της». Γιατί μόνο ο λαός μπορεί να σώσει τον λαό με την πάλη του και μόνο μέσα από αυτή μπορεί να κατακτήσει να φτιαχτούν νοσοκομεία, γηροκομεία, σχολεία, παιδικόι σταθμοί και ό,τι άλλο απαιτείται για τις ανθρώπινες ανάγκες, που να έχει πρόσβαση δωρεάν ολος ο λαός και όχι μόνο οι λίγοι και οι «εκλεκτοί».

Σχέδια για την Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας

Χτυπιέται το λαϊκό δικαίωμα στην περίθαλψη Παραδίδεται στο ιδιωτικό κεφάλαιο

Εχουν πυκνώσει το τελευταίο διάστημα τα δημοσιεύματα, ότι η κυβέρνηση σχεδιάζει αλλαγές στην Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας (ΠΦΥ) και με δηλώσεις τους στελέχη της κυβέρνησης προετοιμάζουν το κλίμα για να περάσει η επίθεση που σχεδιάζουν στο δικαίωμα του λαού στην περίθαλψη.

Η προετοιμία που διακρίνει την κυβέρνηση είναι απόλυτα εξηγήσιμη. Οι αλλαγές στην ΠΦΥ είναι μία από τις δεσμεύσεις που περιλαμβάνονται στην 13η αξιολόγηση από τους ιμπεριαλιστές-δανειστές στο πλαίσιο της επιτήρησης. Σύμφωνα με την εκτίμησή τους, «ένα μεγάλο κομμάτι από τις μεταρρυθμίσεις έχει μείνει πίσω, όπως αυτές που αφορούν τους τομείς της υγείας» και γι' αυτό στην «Πρωτοβάθμια Περίθαλψη προβλέπεται ψήφιση του σχετικού νομοσχεδίου ως τον Φεβρουάριο του 2022, μαζί με τις εφαρμοστικές διατάξεις».

Τι σχεδιάζει η κυβέρνηση

Επέκταση του οικογενειακού γιατρού. Θα είναι γιατρός γενικής ιατρικής ή παθολόγος για τον ενήλικο πληθυσμό και παιδίατρος για τα παιδιά και σ' αυτόν θα απευθύνεται για κάθε θέμα υγείας ο πολίτης.

Θα καταργηθούν οι συμβάσεις με τους γιατρούς του ΕΟΠΥΥ. Όπως δήλωσε ο υπουργός Υγείας Πλεύρης, «το μοντέλο το οποίο είχαμε, με κλειστές συμβάσεις του ΕΟΠΥΥ σε συγκεκριμένους γιατρούς, σταματάει». Οι συμβεβλημένοι γιατροί με τον ΕΟΠΥΥ θα είναι υποχρεωμένοι να έχουν έναν δηλωμένο πληθυσμό στην ευθύνη τους και θα αποζημιώνονται ανάλογα μ' αυτόν. Η αποζημίωση θα είναι κατ' άτομο και σε μηνιαία βάση κι όχι με την επίσκεψη, όπως ήταν μέχρι τώρα. Capitation το λένε οι τεχνοκράτες, μοντέλο-ταλαιπωρία ΤΕΒΕ το γνωρίζουν οι μεγαλύτεροι σε ηλικία ασφαλισμένοι.

Οι βασικές μονάδες της ΠΦΥ, που είναι τα Κέντρα Υγείας και οι ΤΟΜΥ (Τοπικές Μονάδες Υγείας), θα δημιουργηθούν, θα οργανωθούν και θα λειτουργούν με Συμπράξεις Δημόσιου και Ιδιωτικού Τομέα

(ΣΔΙΤ), Μπορεί να μη φανερώνονται πολλά σ' αυτόν τον τομέα, αλλά είναι αποκλυπτικά όσα δήλωσε ο Πλεύρης «οι ιδιώτες θα παρέχουν την υπηρεσία μέσω ενός μηχανήματος που έχουν βάλει και το κράτος θα πληρώνει την υπηρεσία».

Η χρηματοδότηση θα γίνει από το Ταμείο Ανάκαμψης με τη μορφή των ΣΔΙΤ, με το 1/3 να βάζει το κράτος και τα 2/3 οι ιδιώτες. Στις προθέσεις περιλαμβάνεται και η «διοικητική ενοποίηση» όλων των παρόχων με συνεργασία των δημοσίων δομών με ιδιώτες γιατρούς, ενώ η υπαγωγή των μονάδων ΠΦΥ στην αρμοδιότητα της Τοπικής Αυτοδιοίκησης είναι μια σκέψη που «κοιμώνει» με όλα αυτά τα σχέδια. Στελέχη του υπουργείου Υγείας διαρρέουν πως δεν αποκλείεται «να ξεκλειδώσει» και η πόρτα για τους γιατρούς του ΕΣΥ να παρέχουν υπηρεσίες και σε ιδιωτικές δομές, σε περίπτωση που το επιθυμούν.

Κομβικό σημείο των αλλαγών που σχεδιάζονται είναι η μετατροπή των νοσοκομείων και όλων των μονάδων υγείας από ΝΠΔΔ (Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου) σε ΝΠΙΔ (Νομικά Πρόσωπα Ιδιωτικού Δικαίου).

Τι περιμένει τους εργαζόμενους και το λαό

Όλες αυτές οι αλλαγές συνιστούν **μια μεγάλη κλίμακα** επίθεση στα εργατικά και λαϊκά δικαιώματα.

Η πολιτική που ακολούθησαν όλες οι κυβερνήσεις διαχρονικά σ' αυτόν τον τομέα ήταν να φτιάξουν ένα υποτυπώδες δίκτυο ΠΦΥ με τεράστιες ελλείψεις σε υποδομές, εξοπλισμό και ιατρικό-νοσηλευτικό προσωπικό, με ολόκληρες γεωγραφικές περιοχές ακάλυπτες και υγειονομικές ανάγκες, όπως είναι η οδοντιατρική περίθαλψη, «εκτός σχεδίου» ασφαλιστικών καλύψεων. Όλο αυτό το υποτυπώδες δίκτυο, που ονομάζουμε ΠΦΥ, αποδιαρθρώθηκε, συρρικνώθηκε και χτυπήθηκε ακόμη περισσότερο με τις πολιτικές που υπαγόρευαν οι απαιτήσεις του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου και εφαρμόσαν όλες οι προηγούμενες κυβερνήσεις.

Στη διετία της πανδημίας διαλύθηκε

σχεδόν ολοκληρωτικά με τη χρησιμοποίησή του σαν μπάλο για τα νοσοκομεία που χείμαζαν με την εγκληματική πολιτική της κυβέρνησης. «Δεν υπάρχει τίποτε, είναι όλα διαλυμένα, θα σας στέλνουμε σε ιδιώτες και στην τηλεϊατρική. Να είστε ευχαριστημένοι και να μας λέτε και ευχαριστώ». Με αυτό το πνεύμα κινείται τώρα η κυβέρνηση και το υπουργείο Υγείας.

Να θυμίσουμε όμως κρίσιμες παρεμβάσεις, που σημάδεψαν την ΠΦΥ τα τελευταία χρόνια. Η συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ με υπουργό τον Α. Γεωργιάδη έκλεισε το 2013 τα ιατρεία του ΙΚΑ. Η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ το 2017 νομοθέτη τις ΤΟΜΥ και τον οικογενειακό γιατρό, διώχνει 1.200 γιατρούς (παθολόγους, γενικούς γιατρούς και παιδίατρος) από τον ΕΟΠΥΥ για να τους αναγκάσει να μπουν στο νέο σύστημα και κάνει μια τρύπα στο νερό. Εν είδει σκυταλοδρομίας η κυβέρνηση της ΝΔ με υπουργό τον Πλεύρη συνεχίζει πάνω στην ίδια κατεύθυνση. Κριτικάροντας τότε την πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ σε άρθρο της «Π.Σ.» τονίζαμε: «**Αυτό που δρομολογείται είναι η δημιουργία ενός μηχανισμού που θα μονοποιεί τις πολιτικές λιτότητας στη δημόσια περίθαλψη και θα διαιωνίζει τις διαδικασίες εμπορευματοποίησης της υγείας**» («Προλεταριακή Σημαία» Νο 803, 10 Ιούνη 2017).

Αυτό που σήμερα **επιχειρείται** είναι η **από τα πάνω και με ποιοτικά χαρακτηριστικά επικράτηση των κανόνων της αγοράς στο σύστημα περίθαλψης**. Ξεκινάνε

από την ΠΦΥ, γιατί εκτιμούν ότι είναι πιο εύκολο, για να το επεκτείνουν μετά σ' όλη την περίθαλψη. ΣΔΙΤ και ΝΠΙΔ δεν είναι αθώα, αδιάφορα αρκτικόλεξα. **Είναι η πεμπτοσύνη της αστικής πολιτικής των ιδιωτικοποιήσεων στην περίθαλψη και της εμπορευματοποίησης της υγείας, που υπαγορεύουν οι ιμπεριαλιστές-δανειστές και το κεφάλαιο.**

Οι εργαζόμενοι υγειονομικοί θα βρεθούν αντιμέτωποι με απολύσεις, μειώσεις μισθών, ελαστικές σχέσεις εργασίας, συμβάσεις ορισμένου χρόνου, εντατικοποίηση, εργοδοτική αυθαιρεσία και τρομοκρατία. Οι ασθενείς και ο λαός θα περνά-κραράντα κόσκινα για να βρει το γιατριάδρομος για το νοσοκομείο θα κλείσει ο για το παραμικρό θα στέλνεται στους ιδιώτες για να επιβεβαιωθεί για μια ακόμη φορά το «όπου φτωχός και η μοίρα του».

Αυτή η πολιτική δεν αντιμετωπίστηκε και δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί ούτε με δραματικές ανακοινώσεις και παρακάλια προς το σύστημα, σαν αυτά που βγάζουν οι συνδικαλιστικές ηγεσίες, ούτε με τις εποικοδομητικές προτάσεις της αστικής και ρεφορμιστικής αντιπολίτευσης, που συγκινεί τελευταία και κομμάτια του α/α χώρου. Απαιτεί τη συγκρότηση των λαϊκών δυνάμεων στη βάση των αναγκών του λαού και της εργατικής τάξης και την ανάπτυξη μαζικών λαϊκών αγώνων για **ΙΣΗ, ΠΛΗΡΗ ΚΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ ΛΑΟ.**

Πανδημία

Οι 100 νεκροί την ημέρα είναι για το σύστημα... μήνυμα αισιοδοξίας

Σε όλο το διάστημα της πανδημίας, από το αρχικό σάστισμα μέχρι και σήμερα, δύο χρόνια μετά, η κυβέρνηση έχει κάνει ξεκάθαρο ότι αυτό που κατά βάση την ενδιαφέρει δεν είναι η υγεία του λαού. Όλες οι αποφάσεις της, είτε αφορούσαν μέτρα «περιορισμού της πανδημίας» είτε μέτρα «ανακούφισης» είτε τον εμβολιασμό είτε την υποδομή και στελέχωση του συστήματος Υγείας, ήταν αποφάσεις που είχαν και έχουν μοναδικό κριτήριο τη διάσωση του κεφαλαίου και την πολιτική σωτηρία των διαχειριστών της τάξης τους. Όσο αυτοί λοιπόν γεμίζουν με τα δεκάδες -κατά τη γνώμη τους- επιτεύγματα της κυβέρνησης τα διαφημιστικά τους

φυλλάδια και τα καλοπληρωμένα ΜΜΕ, ο λαός και οι εργαζόμενοι εξακολουθούν να ζουν με το φόβο και την απειλή για την υγεία τους, τη δουλειά τους, τη ζωή τους.

Ο Φλεβάρης φτάνει στο τέλος του, πλησιάζει το Πάσχα και η τουριστική σεζόν είναι προ των πυλών. Η βαριά βιομηχανία της χώρας μπαίνει στο εξάμηνο λειτουργίας της και είναι έτοιμη να βάλει μπρος τις μηχανές! Ο μοναδικός ορατός ορίζοντας λοιπόν, είναι να μπορούμε να κάνουμε το ερχόμενο φθινόπωρο έναν ακόμη θετικό απολογισμό σε σχέση με τον τουρισμό, να πιάσουμε ξανά μεγάλα νούμερα, ό,τι κι αν αυτό επιτάσσει. Η खुδαία και μισάνθρωπη δήλωση του Κ. Μητσοτά-

κη, ότι μόνο ως προς τον αριθμό των νεκρών τα πήγαμε χειρότερα το 2021 και κατά τα άλλα όλα εντάξει, είναι χαρακτηριστική ως προς αυτό.

Ήδη έχει στρωθεί το έδαφος και πάμε για «χαλάρωση των μέτρων». Που φυσικά, δεν ήταν ποτέ πραγματικά και ουσιαστικά μέτρα προστασίας του λαού και των εργαζομένων. Όμως, το γεγονός ότι ακόμη και αυτά τα «χαλαρώνει» η κυβέρνηση, δείχνει το κλίμα που θέλουν να διαμορφώσουν, εκείνο της πλασματικής ασφάλειας. Γιατί μόνο πλασματική είναι η εικόνα που επιχειρείται να δημιουργηθεί, όταν βαφτίζεις το κρέας ψάρι και τους «σκληρούς δείκτες» της πανδημίας σταθεροποιημένους και

μειωμένους. Πράγματι, δεν είναι 100 οι νεκροί, είναι 90 καθημερινά. Και οι διασωληνωμένοι δεν είναι 700, είναι 500. Ξεκάθαρη «επιτυχία», ξεκάθαρη «ύφεση» της πανδημίας, ξεκάθαρη καμπάνια χειρισμού του λαού...

Κατά την κυβέρνηση, αυτά τα νούμερα είναι ικανά να μας οδηγήσουν σε ένα ακόμη επιτυχημένο γι' αυτούς καλοκαίρι. Γιατί για τους εργαζόμενους στον τουρισμό θα είναι ένα ακόμη καλοκαίρι σε συνθήκες γαλέρας... Για το λαό και τους εργαζόμενους, είναι μια ακόμη ένδειξη ότι δεν έχουν να περιμένουν τίποτα από κανέναν άλλον, παρά μόνο από τις δικές τους διεκδικήσεις και αντιστάσεις.

Άλκης Καμπανός

Μια δολοφονία που συγκλόνισε

Η δολοφονία του Άλκη Καμπανού από την πρώτη στιγμή συγκλόνισε πλήθος κόσμου. Κανέναν δεν άφησε ασυγκίνητο το τραγικό αυτό γεγονός. Ένας νέος άνθρωπος δολοφονήθηκε, απλά και μόνο γιατί υποστήριζε μία διαφορετική ομάδα. Η βιαιότητα της δολοφονίας και ο τόπος που συνέβη (πρόκειται για μία πυκνοκατοικημένη περιοχή της Θεσσαλονίκης) προβλημάτισαν πολλούς.

Το σημείο της δολοφονίας πολύ γρήγορα προσέκλυσε κόσμο κάθε ηλικίας, ο οποίος θέλησε να αφήσει ένα λουλούδι στη μνήμη του αδικημένου νέου, αλλά και ένα μήνυμα σε αυτούς που όπλισαν το χέρι των δολοφόνων, ότι αυτή η δολοφονία δεν θα ξεχαστεί.

Πολύ κοντά στο σημείο της δολοφονίας υπάρχουν σχολεία και οι μικροί μαθητές ήρθαν αντιμέτωποι με μία εικόνα που όλοι, ανεξαρτήτως ηλικίας, θα θέλαμε να αποφύγουμε. Και οι μαθητές αυτών των σχολείων, μαζί με τους εκπαιδευτικούς τους, ήταν οι πρώτοι που αντέδρασαν σ' αυτό το γεγονός, με πλήθος δραστηριοτήτων.

Ζωγράρισαν, συζήτησαν, κρέμασαν πανό στα κάγκελα του σχολείου τους. Πολύ γρήγορα μαθητές κάθε ηλικίας, από πολλά σημεία της Ελλάδας, προχώρησαν σε αντίστοιχες δράσεις και έστειλαν μηνύματα συμπάθειας στην οικογένεια του Άλκη. Ο αρχικός προβληματισμός, αλλά και ο φόβος τους ότι η ομάδα που υποστηρίζουν μπορεί να τους μπλέξει σε επικίνδυνες καταστάσεις, έδωσαν τη θέση τους στο πείσμα πως η ομάδα που υποστηρίζει ο καθένας δεν πρέπει να χωρίζει τους ανθρώπους. Με τον αυθορμητισμό της ηλικίας τους εξέφρασαν την εναντίωσή τους στο φαινόμενο της οπαδικής βίας.

Δεν αποτελεί είδηση για κανέναν, είτε παρακολουθεί τα αθλη-

τικά δρώμενα είτε όχι, ότι οι φυσικοί δολοφόνοι δεν είναι οι μοναδικοί ένοχοι. Καθώς οι μέρες περνούν, το πρώτο σοκ υποχωρεί και η επίγνωση ότι αλλού πρέπει να στραφεί η οργή, κερδίζει έδαφος. Όλο και μεγαλύτερος είναι ο προβληματισμός για την ύπαρξη και τη λειτουργία των συνδέσμων των φιλάθλων και για το ποιοι επωφελούνται από τη δράση τους.

Την Κυριακή 13 Φεβρουαρίου, με πρωτοβουλία του Συλλόγου Γονέων και Κηδεμόνων του 79ου Δημοτικού Σχολείου, που βρίσκεται δίπλα στο σημείο που δολοφονήθηκε ο 19χρονος Άλκης, πραγματοποιήθηκε μεγάλη συγκέντρωση στην κεντρική πλατεία της Χαριλάου. Στο κάλεσμα αυτό ανταποκρίθηκαν εκατοντάδες γονείς, μαθητές κάθε ηλικίας, εκπαιδευτικοί και κάτοικοι της Χαριλάου, αλλά και άλλων περιοχών της πόλης, οι οποίοι πραγματοποίησαν πορεία μέχρι το σημείο της δολοφονίας.

Ο απλός κόσμος διεκδικεί τη γειτονιά του, το δικαίωμά του να κυκλοφορεί με ασφάλεια, να κάνουν βόλτα τα παιδιά του χωρίς να φοβάται πως θα πάθει κάτι. Ο απλός άνθρωπος μπορεί να νιώσει τον πόνο του διπλανού του και η συμπάθεια που εκφράζει είναι ειλικρινής, σε αντίθεση με τα κροκοδείλια δάκρια και τα παχυλά λόγια που ακούστηκαν στις τηλεοράσεις από παράγοντες του αθλητισμού. Ο αθλητισμός δεν (πρέπει να) είναι συνώνυμο της βίας στα γήπεδα ή έξω από αυτά και ο λαός πρέπει να ξανακερδίσει το δικαίωμα για μαζικό αθλητισμό κόντρα στον επαγγελματισμό, τις ανώνυμες εταιρίες, τους οπαδικούς στρατούς που θέλουν να έχουν οι μεγαλοπαράγοντες και όλα τα σάπια και αντιδραστικά φαινόμενα που κυριαρχούν στο σημερινό ποδόσφαιρο.

Οπαδική βία

Εισαγωγή στην μπόχα των ΠΑΕ

Όπως από την αρχή έχουμε επισημάνει, ένοχοι και ηθικοί αυτουργοί είναι διαχρονικά το κεφάλαιο και οι κυβερνήσεις του, το σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Ωστόσο, αξίζει να κάνουμε τον κόπο να δούμε, πιο συγκεκριμένα, τον ρόλο όλου αυτού του εσμού των ΠΑΕ και του βρώμικου κυκλώματος που έχει στηθεί γύρω από αυτές, στην πρωτοδότηση της οπαδικής βίας.

Η κουτσοσυρεμένη αστική δημοκρατία της μεταπολίτευσης στη χώρα μας χρησιμοποίησε την εμπειρία της χούντας (αλλά και τη διεθνή εμπειρία) για να επιβάλει το επαγγελματικό ποδόσφαιρο. Η επαγγελματοποίηση του ποδοσφαίρου ήταν το κανάλι για την απογείωση της εκμετάλλευσης του λαοφιλοπού αθλήματος (δύο πέτρες για δοκάρια και για μπάλα αρκούσαν για να παίξεις στην αλάνα) από τμήματα του κεφαλαίου και με «κέρδη», για το σύστημα, αρκετά περισσότερα από τον πακτωλό χρημάτων που κερδίζουν οι πρόεδροι και οι μεγαλομέτοχοι των ΠΑΕ πάνω και κάτω από το τραπέζι.

Αναφερόμαστε στα «κέρδη» από τη μαζική αποκαύνωση της νεολαίας και τη δημιουργία στο εσωτερικό της τεχνητών διαχωρισμών στη βάση των ομάδων. Αναφερόμαστε στην εκτόνωση στον οπαδό της αντίπαλης ομάδας της κοινωνικής δυσανεξίας και των αδιεξόδων που δημιουργεί το σύστημα στη νεολαία. Στη δημιουργία μικρών στρατών υπεράσπισης των ιδιαίτερων συμφερόντων του κάθε προέδρου και της κάθε ΠΑΕ, αλλά όποτε το απαιτούσαν οι καιροί και οι καταστάσεις, και των γενικών συμφερόντων του κεφαλαίου.

Με την υπόγεια στήριξη των προέδρων και των ΠΑΕ, οι σύνδεσμοι γίνονταν φυτώρια φασιστικών συμμοριών και έτσι το ένα χέρι έβριζε το άλλο και τα δύο το σύστημα. Εκ παραλλήλου η όλη λειτουργία ευνοούσε ολοένα και πιο πολύ το μαζικό ξέπλυμα χρήματος από εμπόριο όπλων, ναρκωτικών και ανθρώπων, σε όλη την ιεραρχία του «συστήματος»: από τους επικεφαλής των ΠΑΕ έως τους αρχηγούς των συνδέσμων. Ταυτόχρονα άρχισε να επεκτείνεται και να γίνεται «επιστήμη» το στήσιμο αγώνων, οι εξαγορές παικτών, οι κάθε είδους εκβιασμοί από μεγαλύτερες σε μικρότερες ΠΑΕ. Η σκοτεινή, βέβαια, πλευρά είχε και τη φωτεινή της, που ήταν εξίσου βρώμικη: ένα ολόκληρο δίκτυο εφημερίδων, έντυπων ή ηλεκτρονικών, εταιρείες ρούχων και παπουτσιών που στήριζαν και στηρίζονταν από τις ΠΑΕ και που αναπαράγουν τον

ΠΟΙΟΙ ΟΠΛΙΖΟΥΝ ΤΟΥΣ ΦΟΝΙΑΔΕΣ;

Οι κυβερνήσεις του κεφαλαίου, οι πρόεδροι των ΠΑΕ, η αστυνομία, η "δικαιοσύνη", το μιντιακό σύστημα των παρατρεχόμενων, οι "επαγγελματίες οπαδοί", η χουλιγκανίστικη κουβτούρα του ρατσισμού, των ναρκωτικών και της βίας (συγκοινωνούντα δοχεία με τον φασισμό). **ΟΛΟΙ** συντηρούν α ένας τον άλλον.

Για να γίνεται η βρώμικη δουλειά της κοινωνικής αποκαύνωσης. Για να εξυπηρετούνται οι κεφαλαιοκράτες και τα συμφέροντά τους. Για να περνάει πιο εύκολα η πολιτική της ανεργίας, της ακρίβειας και της εργασιακής βαρβαρότητας.

ΑΥΤΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΗΘΙΚΟΙ ΑΥΤΟΥΡΓΟΙ ΤΗΣ ΟΠΑΔΙΚΗΣ ΒΙΑΣ.

ΚΚΕ(μ-λ)

οπαδισμό και την αποκαύνωση της νεολαίας σε σκληρή ή σε μαλακή μορφή.

Για αυτό και μέσα στις ΠΑΕ, μέσα από μια διαδρομή επίσης πολύ βρώμικη, άρχισαν να δραστηριοποιούνται μαζί με τα «καθαρά» και πιο «λούμπεν» τμήματα του κεφαλαίου, σε μια αξιοζήλευτη σύμπνοια για το «κοινό καλό» και παρά τις αντιθέσεις τους. Την ίδια περίοδο που ο λαός μας στέναζε κάτω από το βάρος των μνημονιακών μέτρων, γιγαντωνόταν και η εμπλοκή τέτοιων τμημάτων, που είχαν ανοιχτή γραμμή και με τα φασιστικά τέρατα, που εξάλλου το ίδιο το σύστημα πρωτοδοτούσε ενάντια στον «εχθρό λαό». Σε μια παράλληλη αλλά απόλυτα φυσιολογική διαδρομή, αυτά τα τμήματα επιδίωκαν να έχουν και πολιτική «έκφραση», ώστε να διεκδικούν πιο αποτελεσματικά από το αστικό κράτος μεγαλύτερο πεδίο δράσης, με αντάλλαγμα την αναβάθμιση της συνεισφοράς τους στον αφιονισμό της νέας γενιάς μέσα από την τροφοδότηση του οπαδισμού-χουλιγκανισμού και -γιατί όχι- του φασισμού.

Τελειώνοντας, δεν μπορούμε να μην αισθανόμαστε οργή με την εξαγγελία της κυβέρνησης της ΝΔ για «κάθαρση» του χώρου («επαγγελματικό ποδόσφαιρο»). Γιατί γνωρίζουμε ότι τόσο η κυβέρνηση της ΝΔ όσο και γενικά οι κυβερνήσεις του κεφαλαίου είναι από τη φύση τους καταδικασμένες να αναπαράγουν τη μπόχα των ΠΑΕ, μιας και στηρίζουν τη μπόχα της εκμετάλλευσης.

D.R.

Ο χούλιγκαν ...της διπλανής μας πόρτας

Όταν έγινε γνωστό πως ο εικοσάχρονος D.R., από την ομάδα που επιτέθηκε στους νέους στην Χαριλάου με αποτέλεσμα την αποτρόπαια δολοφονία του Άλκη Καμπανού, αποφάσισε να επιστρέψει οικειοθελώς από την Αλβανία και να παραδοθεί, προκλήθηκε μια σχετική αμηχανία. Όχι φυσικά σε εκείνους που κατ' επάγγελμα επενδύουν στο μίσος και στον ρατσισμό, οι οποίοι έσπευσαν να προεξοφλήσουν πως ο νεαρός θα οχυρωθεί πίσω από τους νόμους του γειτονικού κράτους. Ούτε φυσικά στον απρόσκλητο μεγαλοδικηγόρο (και ποδοσφαιρικό γυρολόγο μεγαλοπαράγοντα να μην ξεχνιόμαστε), ο οποίος είχε αποφανθεί πως «Δεν θα έρθει ποτέ στην Ελλάδα να δικαστεί!». Αλλά σε αρκετούς απλούς, καλόπιστους ανθρώπους, οι

οποίοι συνηθίζουν να υιοθετούν εύκολα τις κυρίαρχες αφηγήσεις.

Η υπόθεση της δολοφονίας, η οποία συγκλόνισε την Θεσσαλονίκη και όλη την Ελλάδα, κατέρριψε ορισμένα στερεότυπα και ανέδειξε αρκετές σκληρές αλήθειες. Όπως λόγου χάρη πως στις νεανικές οπαδικές συμμορίες δεν μπορούν να συνυπάρχουν Έλληνες και Αλβανοί ή άλλης εθνικής προέλευσης μετανάστες δεύτερης γενιάς, οι οποίοι γαλουχούνται από κοινού στην βία των δρόμων, βιώνοντας πάνω κάτω τις ίδιες κοινωνικές συνθήκες. Επίσης πως δεν μπορεί να υπάρχουν γονείς οι οποίοι μέσα στο ξάφνιασμα και την συντριβή της απώλειας να μην οδηγούνται αυτόματα στο τυφλό μίσος και τις άναρθρες κραυγές. Ή άλλοι γονείς -Αλβανοί αυτήν την φορά- αντι-

λαμβανόμενοι το βάρος και την απαξία της πράξης, να μην ζητάνε από τα παιδιά τους να σηκώσουν με αυθάδεια ψηλά το κεφάλι. Να τα πείθουν να αντιμετωπίσουν τις ευθύνες και να τα παραδίνουν οι ίδιοι στην αστυνομία, γεμάτοι τύψεις.

Όσο για τις σκληρές αλήθειες, αυτές είναι δίπλα μας και φωνάζουν! Εκτυλίσσονται διαρκώς και παράγουν αποτελέσματα, γεννούν συνειδήσεις, ιδέες και συμπεριφορές. Στον δρόμο, στην πλατεία, στο σχολείο, στην εργασία, στην απομόνωση της ανεργίας, στον εγκλεισμό που υπαγορεύει η φτώχεια, στην σύγχυση που παράγει η αμορφωσιά και εσχάτως η διαχείριση της πανδημίας.

Μέλος μιας οικογένειας Αλβανών μεταναστών που δούλευαν νυχθημερόν για να αναθρέψουν τα τρία παιδιά τους,

αντιμετωπίζοντας και επιπρόσθετα προβλήματα, είναι ο μετανωμένος φυγάς που επέστρεψε. Σε μια συνοικία της πόλης η οποία από εύπορη μεσοαστική στις προηγούμενες δεκαετίες εξελίχθηκε ραγδαία σε μια πυκνοκατοικημένη μάζα τσιμεντών, στην οποία ζύουν βυθισμένοι σε σοβαρά οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα δεκάδες χιλιάδες Έλληνες και οικονομικοί μετανάστες. Συνοικία δίχως υποδομές για άθληση, ψυχαγωγία και μόρφωση, με σχολεία με πολλά προβλήματα και νέους που αντιμετωπίζουν το φάσμα της ανεργίας από τα πρώτα βήματά τους. Σε αυτές τις συνθήκες μεγάλωσε ο D.R. Δημοτικό, Γυμνάσιο και μετά ΕΠΑΛ. Μια προκαθορισμένη διαδρομή. Προορισμός η εκμετάλλευση, η ανέχεια και τα προσωπικά αδιέξοδα. Για μερικούς από αυτούς τους νέους, η ένταξη σε μια συμμορία φανατισμένων οπαδών λειτουργεί ως η μοναδική ευκαιρία για ατομική επιβεβαίωση και συλλογική

Η εξάπλωση της τυφλής βίας στη νεολαία Εικόνα σου είμαι, κοινωνία... και σου μοιάζω!

Το φαινόμενο της τυφλής βίας που φανερά εξαπλώνεται στη νεολαία έχει βαθιές αιτίες και φυσικά δεν αφορά «τα δώδεκα τσογλάνια». Αλήθεια, ποια σκατοκατάσταση σπρώχνει όχι δώδεκα αλλά εκατοντάδες ή και χιλιάδες νέους ανθρώπους στα μονοπάτια αυτά; Τι φταίει και νέοι άνθρωποι δεκαοκτώ, είκοσι και τριάντα χρονών, έχουν μετατραπεί σε «ζωντανούς- νεκρούς», ποιος τους μετατρέπει σε φονιάδες; Και τα μεσάνυχτα, αντί να πίνουν ένα κρασί συζητώντας με την παρέα τους, αντί να φιλιούνται με την κοπέλα τους, να γίνονται κυνηγοί ανθρώπων, ψάχνοντας να βρουν για να δείρουν και να σκοτώσουν;

Οι πολιτικοί υπηρέτες του κεφαλαίου, από τους βουλευτές έως τους περιφερειάρχες και τους δημάρχους, οι ίδιοι οι κεφαλαιοκράτες, τα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης, οι ΠΑΕ, οι αθλητικοί και κάθε είδους παράγοντες καμώνονται τον ανήξερο. Όσο για τους τόνους κροκοδείλιων δακρύων που έχυσαν όλοι αυτοί, οι ηθικοί αυτουργοί και οι πραγματικοί ένοχοι, συνιστούν μια δεύτερη δολοφονία του 19χρονου παιδιού. Κι όμως ξέρουν!

Ξέρουν, γιατί ο καθένας από το πόστο του και με τον ρόλο του, υπηρέτησαν τη βάρβαρη πολιτική όλων των προηγούμενων χρόνων. Αυτή που καταβύθισε σαν σεισμός 8 ρίχτερ ολόκληρα κοινωνικά στρώματα και μαζί τη νεολαία, ρίχνοντάς τους στην απελπισία της ανεργίας, της φτώχειας, της εξαθλίωσης. Υπηρέτησαν μια πολιτική που λεηλάτησε τα μεροκάματα και τους μισθούς των εργαζομένων στον δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, που στέρησε για πολλές λαϊκές οικογένειες το ηλεκτρικό ρεύμα, τη θέρμανση, ακόμη και το ένα πιάτο φαί την ημέρα. Που ύψωσε κι άλλους ταξικούς φραγμούς στο δικαίωμα της νεολαίας για σπουδές, σε μια εκπαίδευση που ταυτόχρονα γινόταν ολοένα και πιο ξένη γι' αυτήν. Που έδωσε εκατοντάδες χιλιάδες, κυρίως νέους, από μια χώρα που δεν τους χωρούσε! Όστε να παραχθεί ζεστό χρήμα για τους ιμπεριαλιστές-«δανειστές», αλλά και για «να τελειώνει η σοβιετία!», όπως ονόμαζαν, ουρλιάζοντας εν χορώ τα φερέφωνα των ντόπιων κεφαλαιοκρατών και των ξένων «προστατών», τα δικαιώματα και τις κατα-

καταξίωση. Εκδίκηση και τυφλή αντίδραση για τα πρόωρα αδιέξοδα και τις διαψεύσεις από τα άγουρα χρόνια. Για όλα αυτά, δυστυχώς, δεν βρέθηκε κανείς δίπλα τους να τους πει πως οι υπαίτιοι και οι εχθροί δεν βρίσκονται στους σκοτεινούς δρόμους, στις απέναντι εξέδρες, στις γειτονιές των άλλων. Να τους εξηγήσει στην φτωχή γλώσσα που έμαθαν να χρησιμοποιούν, με επιμονή και πειστικότητα, πως οι εχθροί και οι υπεύθυνοι βρίσκονται αλλού. Βρίσκονται στα απλησίαστα και φωτισμένα πολυτελή σαλόνια της πόλης, στις απρόσιτες βίλες και στα κυβερνητικά κτίρια. Είναι τα αφεντικά κάθε είδους, μαζί και αυτά των ομάδων-εταιριών που ακολουθούν!

Δ.Π.

κτήσεις που ο λαός μας είχε κερδίσει με τους αγώνες του και με το αίμα του. Και τέτοιοι δεν ήταν μόνο οι Γεωργιάδηδες και οι Χατζηδάκηδες, της ακροδεξιάς και της ΝΔ, αλλά και ήταν και της ωρίμου σοσιαλδημοκρατίας του ΠΑΣΟΚ, που συναγωνίζονταν σε κυνισμό και αντιλαϊκότητα την «επάρατο δεξιά», με την οποία συγκυβερνούσε.

Η περίοδος των αγώνων του λαού μας ενάντια στα μνημόνια, που τρόμαξε την άρχουσα τάξη, «εγκαινίασε» μια νέα φάση φασιστικοποίησης της δημόσιας ζωής. Ορδές ΜΑΤ, Ζητάδων και κάθε είδους πραιτοριανών του συστήματος, έκανε προβοκάτσες, διέλυε συγκεντρώσεις, έπεφτε με τις μηχανές πάνω σε διαδηλωτές, δεν δίσταζε μπροστά σε καμιά αγριότητα προκειμένου να προστατευθούν τα «ιερά και τα όσια» της εξάρτησης, της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Η νέα γενιά έπαιρνε τότε μαζικά μαθήματα κρατικής βίας, αλλά και μαθήματα περί της σημαντικότητας της ανθρώπινης ζωής (για να μην αναφερθούμε καν στα μαθήματα που έπαιρνε από τα μαζικά εγκλήματα των ιμπεριαλιστών εναντίον λαών και χωρών), εξίσου διδακτικά με αυτά που έπαιρνε στο σπίτι για τη ζωή που προορίζεται να ζήσει έχοντας γονείς φτωχούς, άνεργους κι εξαθλιωμένους.

Η καταβύθιση των μικρομεσαίων αλλά και των λαϊκών στρωμάτων τροφώθηκε, με τη γενναιόδωρη πρωμοδότηση του συστήματος, τον φασιστικό βούρκο, τις φασιστικές και ναζιστικές συμμορίες. Την ίδια περίοδο που ο λαός μας προσπαθούσε να βάλει φραγμό στην επέλαση των ιμπεριαλιστικών μνημονίων, τα καλά παιδιά της ΧΑ που περνούσαν την γιαγιά απέναντι στον δρόμο, όπως μας «ενημέρωνε» το «ΠΡΩΤΟ ΘΕΜΑ», δολοφονούσαν μετανάστες, επιδίδονταν σε πογκρόμ ενάντια στους πρόσφυγες, χτυπούσαν με μανία εργάτες, σκότωναν τον Παύλο Φύσσα.

Ακόμα και όταν το σύστημα αποφάσισε πως χρειάζεται μια άλλη ΧΑ, η πολιτική του συστήματος συνέχιζε να προσφέρει το έδαφος, ώστε το φασιστικό δηλητήριο να χύνεται στη νέα γενιά των υποβαθμισμένων συνοικιών της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης και όχι μόνο, με τους κουβάδες.

Έτσι, ειδικά μετά το 2015, είχαμε την δαιμονοποίηση των προσφύγων. Οι πρόσφυγες χρεώθηκαν όλα τα δεινά που το ίδιο το σύστημα είχε προκαλέσει στον

λαό. Θυμάται, άραγε, κανείς την προβολή της «απειλής του εθνικισμού», αυτή τη γελοιότητα που κάποια στιγμή είχε γίνει τόσο επικίνδυνη, μιας και προέτρεπε σε άμεση άσκηση βίας ενάντια σε κατατρεγμένους ανθρώπους; Στη συνέχεια ήρθαν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης για τους πρόσφυγες-μετανάστες, αυτή η «πολιτισμένη» άσκηση βίας κάθε είδους και μορφής σε ανυπεράσπιστους ανθρώπους, που λειτουργούσε και λειτουργεί παράλληλα και ως επικείμενη εξοικείωση του λαού και των νέων ανθρώπων με τις εικόνες και την πραγματικότητα της βαρβαρότητας.

Έπειτα ήρθε το κύμα του εθνικισμού, που απλώθηκε στη νεολαία με αφορμή τη Συμφωνία των Πρεσπών. Αυτός ο εθνικισμός, στη βάση μιας σειράς δεδομένων, στη Θεσσαλονίκη και συνολικά στη Βόρεια Ελλάδα, είχε φτιάξει ισχυρό έδαφος τις προηγούμενες δεκαετίες. Δίπλα στο «παλιοαλβανός», είχε προσθέσει το «γυφτοσκοπιανός» και έτσι λίπαινε την έχθρα ενάντια στον τάδε ή τον δείνα γειτονικό λαό, τον πρόσφυγα, τον μετανάστη, τον «άλλο». Τότε δόθηκε η δυνατότητα, με την ανοχή μερίδων του συστήματος, φασιστικοί πυρήνες της ΧΑ και άλλων φασιστικών συμμοριών, να νομιμοποιήσουν την παρουσία τους, αλλά και την άσκηση βίας μέσα στα σχολεία. Έτσι, η «πρώτη φορά αριστερά» μαζί με την κατασκευοφάντηση της Αριστεράς, μαζί με το κύμα της διάψευσης των αυταπατών και της απογοήτευσης που συνακόλουθα υπήρξε, έδωσε με την αμερικανόπνευστη Συμφωνία των Πρεσπών και ένα ακόμη δώρο (πέρα από τις ΗΠΑ) και στον εθνικιστικό και φασιστικό εσμό.

Και από δίπλα όλα αυτά τα χρόνια, ο «πολιτισμός» της βαρβαρότητας να σφίγγει σαν μέγγενη τη νεολαία, να δηλητηριάζει το μυαλό και τις σκέψεις της. Εξάπλωση των ηλεκτρονικών παιχνιδιών που εθίζουν στην αφάιρεση δεκάδων ζωών, σαν «να μην τρέχει τίποτε». Μουσικές που εκθειάζουν, με μια ισχυρή δόση αμερικανιάς, κάθε τι που βρωμιάει και ζέχνει: τη συμμορία, το εμπόριο ναρκωτικών, τον τραμπουκισμό στον αδύνατο, τις κοπέλες ως αναλώσιμα αντικείμενα. «Επαγγελματικό ποδόσφαιρο» και ΠΑΕ, που έχουν φτιάξει γύρω τους ένα βρώμικο κύκλωμα που περιλαμβάνει καθεστωτικά ΜΜΕ, αστούς πολιτικούς παράγοντες και φυσικά συνδέσμους ομάδων με «επαγγελματίες οπαδούς», που χρησιμο-

ποιούνται ως υποκατάστατα της ανάγκης των νέων ανθρώπων να ανήκουν σε μια συλλογικότητα. Σύνδεσμοι που έχουν γίνει διαρκή θερμοκήπια φασιστικών γκρουπών, που δίνουν ραντεβού για ξύλο, που γίνονται ομάδες κρούσης για τα συμφέροντα των προέδρων και των ΠΑΕ, δέροντας πολίτες που διεκδικούν πράσινο και παιδικές χαρές για τα παιδιά τους.

Η δίχρονη περίοδος της πανδημίας, με την εγκληματική της διαχείριση από την κυβέρνηση, οι αλληπάλληλες καραντίνες, ο εγκλεισμός, οι εκατοντάδες χιλιάδες αναστολές εργασίας, τα λουκέτα στα μικρομάγαζα και με ανοιχτές τις πληγές των προηγούμενων μνημονιακών χρόνων, απογείωσαν τα ήδη υπάρχοντα προβλήματα. Οδήγησαν στην παραπέρα φτωχοποίηση λαϊκών στρωμάτων, έριξαν ξανά στην απελπισία μερίδες μικρομεσαίων που μόλις είχαν καταφέρει να ορθοποήσουν, πολλαπλασίασαν τα οικονομικά και κοινωνικά αδιέξοδα, οδήγησαν σε κλιμάκωση της απόγνωσης, έφεραν την κοινωνική απομόνωση και μαζί και την αύξηση των προβλημάτων ψυχικής υγείας. Παράλληλα, η εκμετάλλευση των παλινοδίων του συστήματος όσον αφορά την πανδημία, έφερε τον ανορθολογισμό, δίνοντας ένα ακόμη πεδίο δράσης και στρατολόγησης στις φασιστικές και ακροδεξιές ομάδες. Μαζί προστέθηκε και η διάλυση της εκπαιδευτικής διαδικασίας αλλά και της κοινωνικοποίησης, που έφερε η τηλε-«εκπαίδευση» σε μια ολόκληρη γενιά μαθητών. Σαν επιστέγασμα όλων, ήρθε η παραπέρα προώθηση της πολιτικής της φασιστικοποίησης, με τις απαγορεύσεις συγκεντρώσεων και διαδηλώσεων, το άγριο ξύλο και τις συλλήψεις σε όσους «δεν συνεμορφώθηκαν με τας υποδείξεις». Διόλου τυχαία, λοιπόν, αυτό τον καιρό και λίγο πριν δολοφονηθεί το δεκαεννιάχρονο παλικάρι, φασιστικές ομάδες δέρονουν φοιτητές που μοιράζουν προκηρύξεις ή κυνηγούν προσφυγόπουλο μέσα σε σχολεία της Θεσσαλονίκης.

Η τυφλή βία που εξαπλώνεται στη νεολαία και αποκτηγώνει τμήματά της, έχει λοιπόν πατέρα και μάνα το σύστημα και τη βία που το ίδιο κλιμακώνει, ενάντια στον λαό και τη νέα γενιά. Γι' αυτό και η συμμετοχή ενός νέου ανθρώπου στην πάλη ενάντια στο σύστημα, τις βάρβαρες πολιτικές του και τις σάπιες αξίες του, δεν είναι μόνο αναγκαίο για την ίδια του την ζωή, αλλά συνάμα τον διαμορφώνει σε Άνθρωπο με άλφα κεφαλαίο.

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Zero covid

Η Κίνα διχάζει τους αναλυτές

Η Κίνα ξανά «ταλαιπωρεί» και διχάζει τους οικονομικούς αναλυτές σε σχέση με την οικονομική αποτελεσματικότητα (εσωτερική και εξωτερική, αφού πρόκειται για μια διεθνοποιημένη οικονομία) της λεγόμενης πολιτικής «zero covid», δηλαδή της αυτοματοποιημένης απομόνωσης και μηδενικής ανοχής απέναντι στο παραμικρό κρούσμα κορονοϊού.

Όπως γράφει το «Βήμα», «το «γρίφο» για την ηγεσία του Πεκίνου φέρονται να κάνουν ακόμη πιο δυσεπίλυτο οι αντιφατικές αναφορές ως προς την αποτελεσματικότητα των εγχώριας παρασκευής εμβολίων έναντι της νέας παραλλαγής. Παράμετρος που γεννά νέα ερωτήματα για τον πραγματικό βαθμό ανοσοποίησης του 85% του κινεζικού πληθυσμού, που έχει λάβει μέχρι στιγμής και τις δύο δόσεις.

Ο προβληματισμός εντείνεται από το γεγονός ότι καταγράφονται κρούσματα της μετάλλαξης «Όμικρον» όχι μόνο σε κάποιες κινεζικές επαρχίες, αλλά και στο ίδιο το Πεκίνο. Για τους δε εισερχόμενους ταξιδιώτες στο Πεκίνο ανακοινώθηκε ότι, αρχής γενομένης από τις 22 Ιανουαρίου και τουλάχιστον μέχρι τα τέλη Μαρτίου, θα απαιτείται αρνητικό διαγνωστικό τεστ για την COVID-19 πριν και μετά την άφιξή τους, καθώς και η χρήση εφαρμογής στο κινητό για συνεχή υγειονομική καταγραφή.

Μόλις πριν από ένα μήνα, οι οικονομικοί αναλυτές σχεδόν προεξοφλούσαν πως ο τεράστιος δείκτης οικονομικής ανάπτυξης του επιπέδου του 8,1%, που παρουσίασε πέρυσι η Κίνα ξεπερνώντας κάθε χώρα, θα μειωνόταν. Οι κινεζικές εξαγωγές πραγματοποίησαν επιδόσεις ρεκόρ το 2020 και το 2021.

Η ερμηνεία γι' αυτή την -προσδοκώμενη- αρνητική εξέλιξη είναι η άτεγκτη πολιτική του Πεκίνου απέναντι στον ιό, που θα είχε ως αποτέλεσμα μαζικά lockdown και αυτό με τη σειρά του νέους αποκλεισμούς στα λιμάνια και νέες διαταραχές της εφοδιαστικής αλυσίδας. Η δε επέλαση της Όμικρον θα έκανε διάτρητα τα τείχη προστασίας.

Όντως, λίγο πριν τους χειμερινούς Ολυμπιακούς αγώνες του Πεκίνου 20 εκατομμύρια Κινέζοι -παρόλο τον σφικτό έλεγχο της ενημέρωσης- ιδιαίτερα στις πόλεις Γιουζού και Σιαν υπέφεραν από σημαντικές ελλείψεις βασικών τροφίμων. Οι αποκλεισμοί «πλησίασαν» το Πεκίνο, καθώς το μεγάλο λιμάνι Τσιαντσίν είχε επίσης αποκλειστεί. Η «Όμικρον» έχει ήδη «χτυπήσει» σημαντικούς κινεζικούς λιμένες, όπως τη Νταλιάν, την Τιαντζίν, τη Νινγκμπό και το Σέκου της Σεντζέν, οδηγώντας σε περιορισμούς στην κανονική τους λειτουργία, στην κίνηση εμπορευματοκιβωτίων και, κατ' επέκταση, στο διεθνές εμπόριο.

Όπως επίσης μας πληροφορεί το Βήμα, ήδη η Goldman Sachs χαμήλωσε τον πήχη των προβλέψεων για την κινεζική οικονομική ανάπτυξη το 2022 στο 4,3%, από 4,8%, περίπου στο μισό του περασμέ-

νου έτους. Στο ίδιο μήκος κύματος, η Morgan Stanley προβλέπει ανάπτυξη 4,9% το πρώτο τρίμηνο, αλλά μετέπειτα πιθανή επιβράδυνση στο 4,2%, «εφόσον η Ομίκρον εξαπλωθεί σε άλλες περιοχές» της Κίνας, οδηγώντας σε περισσότερα lockdown και προβλήματα στην παραγωγή. Εξέλιξη που, όπως επισημαίνει και η Νομυρα, θα συρρικνώσει τα έως τώρα οφέλη της στρατηγικής «zero-covid». Εξ ου και οι αναλυτές της προβλέπουν για την κινεζική οικονομία ανάπτυξη 4,3% για ολόκληρο το 2022.

Παρόλα αυτά, ο αναλυτής Ασίας των Capital Economics θεωρούσε ίσως βιαστική μια τέτοια εκτίμηση.

Η άλλη γνωστή αμερικάνικη οικονομική επιθεώρηση, ο Bloomberg, είναι ακόμη πιο κατηγορηματικά αντίθετη στις εκτιμήσεις των «Οίκων» που αναφέρθηκαν πιο πάνω. Σύμφωνα πάντα με την παρουσίαση των θέσεων της επιθεώρησης από τον Γιώργο Παυλόπουλο στις σελίδες της εφημερίδας «Κεφάλαιο»...

Ακριβώς η αποτροπή τεράστιου αριθμού θανάτων έχει διασφαλίσει, κατά τον Bloomberg, ότι «από iPhone μέχρι αυτοκίνητα Tesla, λιπάσματα και ανταλλακτικά αυτοκινήτων συνεχίζουν να ρέουν προς τον υπόλοιπο κόσμο».

Για να υπάρχει ένα μέτρο, η επιθεώρηση συγκρίνει την πολιτική της «μηδενικής ανοχής» με την εκδοχή της... εγκατάλειψής της, που θα είχε ως αποτέλεσμα κολοσσιαίο κύμα κρουσμάτων, του επιπέδου των 630.000 την ημέρα, σύμφωνα με τα προγνωστικά μοντέλα.

Να σημειωθεί εδώ ότι η Κίνα, με πληθυσμό υπερτριπλάσιο των ΗΠΑ, έχει καταγεγραμμένους επίσημους θανάτους κάτω από 5.000, τα τελευταία δυο χρόνια, την ίδια περίοδο που στη Μέκκα του καπιταλισμού και ...μοναδική υπερδύναμη, οι νεκροί ξεπέρασαν πρόσφατα τους 900.000.

Η κινεζική ηγεσία δείχνει να εκτιμά -και προς ώρας να επιβεβαιώνεται!- πως οι σταδιακές και κατά περίπτωση διακοπές λειτουργίας δεν θα πλήξουν την οικονομική μηχανή, την κίνηση των λιμανιών συνολικά και δεν θα διαταράξουν σοβαρά την εφοδιαστική αλυσίδα που έχει διεθνοποιηθεί ή καλύτερα κινεζο... ποιηθεί.

Ανώτατο στέλεχος του ΔΝΤ δήλωσε όμως τον Γενάρη ότι οι κινεζικές αρχές πρέπει να επαναξιολογήσουν την απάντησή τους στις νέες εστίες μετάδοσης COVID, επιμένοντας ότι αυτή η κινεζική εμμονή με την συνέχιση των lockdown θα προκαλέσει διαταραχές που θα έχουν «πολύ σημαντικές συνέπειες για τις παγκόσμιες αλυσίδες εφοδιασμού».

Φαίνεται δε ότι ο δυτικός καπιταλιστικός κόσμος -ήδη συμβαίνει στην Ευρώπη- προκρίνει την -όχι και τόσο- σταδιακή, οπωσδήποτε όμως σε καθολική κλίμακα, επάνοδο στην οικονομική «κανονικότητα».

Τόσο για την δυτική όσο και για την ασιατική περίπτωση ισχύει το... «όπερ έδει δείξει».

Σειρά Αγίου Παΐσιου

Η τέχνη της αστικής τάξης είναι αυτή που της είναι χρήσιμη

«**Α**γιος Παΐσιος: από τα Φάρασα στον Ουρανό» ονομάζεται η νέα σειρά του Mega για τη ζωή του Αγίου Παΐσιου. Μία ακόμα παραγωγή με επίκεντρο άγιους του χριστιανισμού που δείχνει πως όχι μόνο η αστική τέχνη δεν έχει τίποτα καινούριο να δώσει, αλλά μάλιστα προωθεί τη λατρεία προς ένα από τα σκοτεινότερα όπλα του συστήματος: τη θρησκεία. Μπορεί να βγήκε μόλις ένα επεισόδιο, όμως αυτό ήταν αρκετό για να δείξει πού θα κατευθυνθεί η σειρά κατά πάσα πιθανότητα. Συν τοις άλλοις οι συμβολισμοί, τα θέματα και το περιεχόμενο δεν προμηνύουν και τίποτα καλό, πέραν της καθαυτού παραγωγής.

Τουρκοφαγία, εκμετάλλευση του πόνου της προσφυγιάς, σεξισμός είναι με λίγα λόγια τα πιο άμεσα που θα παρατηρήσει κανείς από το πρώτο κιόλας επεισόδιο. Με άλλα λόγια, οι αρχές της θρησκείας. Καθώς η σειρά ξεκινάει με τη γέννηση του Αρσένιου (σε εμάς γνωστού ως Παΐσιου) το 1924, το φόντο των εξελίξεων είναι η προσφυγιά των Ελλήνων της Μικράς Ασίας και του Πόντου. Όμως, τόσα φωτίζει ο θεός του χριστιανισμού, αλλά δεν διαλεύκανε βέβαια το ποιος διώχνει ποιον στην τελική. Γιατί όταν σύσσωμο το σύστημα αναπαράγει πως ο εχθρός είναι ο Τούρκος γενικά και όχι οι έλληνες και τούρκοι αστοί, τότε και η τέχνη του θα είναι αυτή που του ταιριάζει.

Η εκκλησία και η παραγωγή θα συμφωνήσουν πως ο τουρκικός λαός φταίει, κι ας είναι πάμφτωχος και πνιγμένος στην ακρίβεια τώρα, κι ας ίσχυε κάτι αντίστοιχο και τη δεκαετία του 1920. Με αυτό τον τρόπο γίνεται και η εκμετάλλευση του πό-

νου της προσφυγιάς, με έντονα συναισθηματικά φορτισμένες σκηνές και χαραγμένους τους καημούς των κατατρεγμένων. Αλλά υπερθεματίζοντας στον αλυτρωτισμό, χρησιμοποιώντας το επιχείρημα της ρίζας του ελληνοισμού στη Μικρά Ασία. Και μάλιστα με σκηνές καλοπροσεγμένες, όπως αυτή της εξόδου προς την Ελλάδα, που θυμίζει την Έξοδο, αξιοποιώντας πιθανά το συμβολισμό του «εκλεκτού λαού».

Και βέβαια και η θέση της γυναίκας δεν είναι διαφορετική. Θα πει κανείς «άλλες εποχές». Σύμφωνα, αλλά υπήρχε και τότε η άλλη άποψη, επομένως είναι επιλογή η ανάδειξη της «δε γυναικός που φοβήται τον άνδρα». Κι ας βάζουν μετά όσες παρενθέσεις, επεξηγήσεις και υποσημειώσεις επιθυμούν.

Όμως πού χρησιμεύουν όλα αυτά; Η γυναίκα βάλεται από παντού, οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί δίνουν νέα στοιχεία στην ελληνοτουρκική αντιπαράθεση, ο λαός μας ψάχνει διέξοδο από τα δεινά της ακρίβειας, της ένδειας και της πανδημίας, επομένως το σύστημα χρειάζεται να εγκολπώσει όσους μπορεί. Ακόμα και μέσα στη σειρά, ο κατ' ουσίαν πνευματικός και πρακτικός καθοδηγητής είναι ο παπάς της κοινότητας, συμβολισμός της καθοδήγησης του λαού προς το θεό. Η εκκλησία χρησιμεύει σαν σειρά που θα παρηγορήσει το λαό για να τον παρασύρει στις καταστροφικές συνέπειες της πίστης: στο μίσος, τη ματαιότητα και τελικά στο να μην αντιπαρατεθεί με το σύστημα που γεννάει όλα τα παραπάνω. Επομένως η φιγούρα του Παΐσιου, που και ρατσιστής και εθνικιστής ήταν, αποτελεί εκμεταλλεύσιμο προϊόν για πάσα χρήση από το στρατό, την ακροδεξιά, ▶

ΔΣΕ και Σοβιετική Ένωση

Μια απάντηση στην πρόσφατη αντικομμουνιστική επίθεση από τον «ιστορικό καθηγητή» Ραντσένκο

Πριν από λίγες μέρες, ο ρωσικής καταγωγής ιστορικός Σεργκέι Ραντσένκο, καθηγητής στο τμήμα του Πανεπιστημίου «Τζον Χόπκινς» στην Ιταλία, δημοσίευσε στο... twitter -τόσο ακαδημαϊκά και επίσημα- τέσσερα «αποκαλυπτικά» σοβιετικά έγγραφα της περιόδου του ελληνικού εμφυλίου πολέμου. Μάλιστα διάφορες εγχώριες αστικές φυλλάδες («Εστία», «Δημοκρατία» κ.ά.) έσπευσαν να τα αναπαραγάγουν, χαρακτηρίζοντάς τα «συγκλονιστικά».

Τα έγγραφα αναφέρονται σε μια επικοινωνία του Μολότοφ με τον Στάλιν σχετικά με τη στήριξη του ΔΣΕ από την ΕΣΣΔ (άραγε σ' αυτή την περίπτωση δεν ισχύει το περίφημο μοίρασμα του κόσμου στη Γιάλτα;), στην παραδοχή του Μάρκου Βαφειιάδη ότι στρατολογήθηκαν πολεμιστές στον ΔΣΕ σε μη εθελοντική βάση, σε ποσοστό πάνω από 90%, στην απόπειρα του ΔΣΕ «να αποσπάσει τμήμα της επικράτειας» και στις ερωτικές αντιζηλίες του Μ. Βαφειιάδη με τον Ν. Ζαχαριάδη.

Πρώτα από όλα θέλουμε να τονίσουμε ότι όλες αυτές οι περιφημες «αποκαλύψεις» του Ραντσένκο αναφέρονται σε γεγονότα γνωστά εδώ και δεκαετίες, δημοσιευμένα σε εφημερίδες, βιβλία, ακόμα και σε επίσημα κείμενα του ΚΚΕ. Επίσης να θυμίσουμε ότι όλα αυτά που περιέχονται στα «αποκατακλιμακωμένα» σοβιετικά έγγραφα είναι κατά καιρούς πολλαπλά αναμασημένα από την αντικομμουνιστική προπαγάνδα. Δυστυχώς για τον κύριο καθηγητή που δηλώνει ανοιχτά ότι είναι αντικομμουνιστής και μάλιστα «εμβολιασμένος κατά του κομμουνισμού εφ' όρου ζωής», τα πρωτεία δεν του ανήκουν σ' αυτή την περίπτωση. Ίσως θα πρέπει να του αποδώσουμε τα εύσημα για κάποιες άλλες «πρωτοπόρες» θέσεις του, όπως αυτή που υποστηρίζει σε άρθρο του πως οι ατομικές βόμβες της Χιροσίμα έσωσαν(!) την Ιαπωνία από τη σοβιετική κατοχή.

Δεν θα ασχοληθούμε με τη διαμάχη Ζαχαριάδη-Βαφειιάδη που είναι γνωστή και αφορούσε πολιτικά και στρατιωτικά ζητήματα. Όμως καλό είναι να δούμε τα υπόλοιπα, γιατί αποτελούν μια πλήρη αντιστροφή της πραγματικότητας και αφήνουν να εννοηθεί ότι το ελληνικό αντάρτικο δεν είχε λαϊκή στήριξη και ότι ήταν υποκινούμενο έξωθεν.

Στα «συγκλονιστικά» έγγραφα του Ραντσένκο, ο Μολότοφ αναφέρει πως θα σταλούν στον Ζαχαριάδη 100 χιλιάδες δολάρια. Είναι γνωστό και έχει καταγραφεί σε βιβλία και διάφορα δημοσιεύματα εδώ και χρόνια ότι ο ΔΣΕ προ-

μηεύτηκε όπλα αλλά και ενισχύθηκε οικονομικά από την ΕΣΣΔ. Μόνο που αυτή η βοήθεια ήταν μικρή, πολύ μικρότερη από αυτή που θα ήθελε το ΚΚΕ, και σε καμιά περίπτωση δεν συγκρίνεται -ούτε ποιοτικά ούτε ποσοτικά- με τη βοήθεια που πήρε η μεριά της ελληνικής κυβέρνησης και του αστικού στρατού αρχικά από τη Μ. Βρετανία και έπειτα από τις ΗΠΑ. Αρκεί μόνο να αναφέρουμε τα παρακάτω:

Το δόγμα Τρούμαν (12/3/1947) και το σχέδιο Μάρσαλ που ήταν η οικονομική του εξειδίκευση προέβλεπε συνολική βοήθεια για την Ελλάδα 2 δισεκατομμύρια δολάρια. Τα πρώτα 300 εκατομμύρια από αυτά δεν διατέθηκαν για την ανοικοδόμηση της Ελλάδας αλλά για τη συνέχιση του εμφυλίου και τον εφοδιασμό του μοναρχοφασιστικού στρατού. Αυτό βέβαια δεν θεωρήθηκε από τον αστικό Τύπο της εποχής ως ξενοκίνητο και δεν εμπόδισε τις δεξιές εφημερίδες να πανηγυρίζουν. Ο διευθυντής της «Καθημερινής» Γ. Βλάχος «...μιλούσε για τα "χρυσά κουτάλια" με τα οποία θα έτρωγαν οι Έλληνες (...) και καλούσε "το μικρό ΕΛΑΣίτη της Καισαριανής" να προσέλθει στο πλοίο αμερικανικό τραπέζι...» (Τ. Βουρνάς, «Ιστορία της σύγχρονης Ελλάδας. Ο εμφύλιος», εκδ. Τολίδη, σελ. 137). Στις 3/8/1947 έφτασε το πρώτο πλοίο στον Πειραιά με αμερικανικό στρατιωτικό υλικό, κυρίως καινούρια όπλα που θα δοκιμάζονταν στον ελληνικό εμφύλιο. Ακολούθησαν πολλά περισσότερα «...πλοία έμφορτα με πυροβόλα, κατάλληλα για ορεινές επιχειρήσεις... χιλιάδες τόνοι πολεμικού υλικού» (στο ίδιο, σελ. 149).

Όσον αφορά την «καταναγκαστική στρατολόγηση στον ΔΣΕ», η επιστολή του Βαφειιάδη προς τους Σοβιετικούς, στην οποία παραδεχόταν τις δυσκολίες και την αντίθεσή του με τις επιλογές του Ζαχαριάδη, είχε ήδη δημοσιευτεί από το ΚΚΕ την ίδια περίπου εποχή. Είναι γνωστό όμως ότι ο ισχυρισμός πως γινόταν καταναγκαστική στρατολόγηση σε τέτοιο μεγάλο ποσοστό (90%) σε καμιά πε-

ρίπτωση δεν αντικατοπτρίζει την πραγματικότητα. Κατά τη διάρκεια του εμφυλίου έγινε σκληρή κριτική στον Βαφειιάδη για τις ανακριβείς εκθέσεις που έδινε στο ΠΓ του ΚΚΕ. Οι χιλιάδες αγωνιστές του ΔΣΕ στη συντριπτική τους πλειοψηφία αναγκάστηκαν να «βγουν στο βουνό» λόγω της τρομοκρατίας που υπέστησαν από την κυβέρνηση και το παρακράτος μετά τη Βάρκιζα.

Τέλος, για το ζήτημα της απόσπασης μέρους της βόρειας Ελλάδας, θα πρέπει οι αστικές φυλλάδες να κάνουν πιο πιστή αναπαραγωγή των γραφέντων για το ζήτημα. Η επίμαχη φράση από την επιστολή Ζαχαριάδη-Βαφειιάδη προς το ΚΚΣΕ στις 7/7/1948 -υπάρχει δημοσιευμένη από το ΚΚΕ εδώ και χρόνια- έχει ως εξής: «με τη μίνιμουμ επιδίωξη να του αποσπάσουμε ένα σοβαρό κομμάτι από τη Βόρεια Ελλάδα, όπου να συγκεντρώσουμε και να οργανώσουμε αποδοτικά τις δυνάμεις της λείψτης Ελλάδας για την παραπέρα εξασθένηση και ξεγύμνωση του μοναρχοφασισμού». Σε καμιά περίπτωση το έγγραφο δεν αναφέρεται σε απόσπαση τμήματος της χώρας. Όπως σε όλους τους επαναστατικούς πολέμους, οι αντάρτες επιδιώκουν να ελευθερώσουν μια εδαφική περιοχή ώστε να χρησιμοποιηθεί ως βάση στήριξης για την εδραίωση της εξουσίας τους, την ανασύνταξη των δυνάμεών τους και την πραγματοποίηση επιθέσεων. Ο ΔΣΕ δεν πάλευε για την αποκοπή τμήματος της Ελλάδας ή τη διχοτόμησή της. Πάλευε για την απόσπαση ολόκληρης της χώρας από το ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο και το μοναρχοφασισμό και τη μετατροπή της σε μια χώρα ελεύθερη και δημοκρατική. Και στηρίχτηκε αποκλειστικά στις δυνάμεις του ελληνικού λαού. Τους χιλιάδες άντρες και γυναίκες που εντάχθηκαν στις γραμμές του, πολέμησαν ηρωικά και άφησαν την τελευταία τους πνοή στις κορυφές του Γράμμου.

Σ.Σ.

► την επίσημη δεξιά και γενικά όποιον θέλει να του προσάψει αληθινά ή ψεύτικα λόγια για να προαγάγει τα «αγαθά» της θρησκείας. Το αποτέλεσμα είναι να θέλουν να μισείς τον τούρκο εργάτη, γιατί αν τον μισείς το ίδιο με τον τούρκο αστό, είσαι ευθυγραμμισμένος με την αστική τάξη για κάθε πόλεμο, ακόμα και αν τελικά ο εχθρός μας πουν ότι δεν είναι στην Τουρκία αλλά στη Ρωσία. Η εκκλησία ως σύμφυτη του συστήματος μαζί με όλα αυτά προσπαθεί να εξωτερικεύσει και την άποψή της για τη γυναίκα, κι ας μην της βγαίνει, βλέποντας ότι πολλές εργαζόμενες και λαϊκές γυναίκες, αλλά πλάι τους και οι άνδρες του λαού, αντιλαμβάνονται πόσο στο στόχαστρο έχουν μπει οι πρώτες.

Όλα αυτά σε ένα μόνο επεισόδιο; Όχι, αλλά δεν είναι και μόνο του. Το ότι αποφασίζει ένα βασικό αστικό κανάλι να παράξει τέτοια σειρά, σε συνδυασμό με τις φωνές της εκκλησίας που ηχούν παντού και έχοντας κατά νου και τον «Άνθρωπο του Θεού», ταινία που προβλήθηκε πολύ, όπως και οι απόψεις του πρωταγωνιστή της, Άρη Σερβετάλη, που βρίθουν ψεκασμού και θρησκευτικού σκοταδιού, δεν είναι μεμονωμένα περιστατικά. Γιατί αν ένα ολόκληρο σύστημα έχει βαλθεί να εκμεταλλευτεί, να παραπλανήσει, να ενσωματώσει δυσaréσκειες, θα το κάνει και με την τέχνη (και ειδικά με την τέχνη), στηριζόμενο τόσο στους καλλιτέχνες του όσο και στην εκκλησία.

σχολία

Λεκές

Σύμφωνα με το Βουλευτή Σιμόπουλο της ΝΔ στην Α' Θεσσαλονίκης, οι 24.000 νεκροί της πανδημίας είναι ο λεκές, η τρίχα που την κάνει τριχιά η αντιπολίτευση και οι δημοσιογράφοι που επικεντρώνονται σ' αυτούς. Λεκέδες από αίμα.

Σύμβαση

«Η νέα σύμβαση με την Αττική Οδό θα κατοχυρώνει το συμφέρον των πολιτών κι όχι των εργολάβων», δήλωσε ο υπουργός Υποδομών και Μεταφορών Κώστας Καραμανλής, σχετικά με την πρόσφατη κακοκαιρία και τόνισε ότι «οι ευθύνες του παραχωρησιούχου είναι προφανείς». Θα υπογραφεί καλοκαίρι.

Βοήθεια

Η Ευρωπαϊκή Ένωση συμφώνησε σε επείγουσα ψήφιση νέου πακέτου βοήθειας προς την Ουκρανία, ύψους 1,2 δισεκατομμυρίου ευρώ. Θα σταλούν με τεθωρακισμένα.

Ενότητα

Σε έκτακτο τηλεοπτικό διάγγελμα του, ο Ουκρανός πρόεδρος, Βολοντίμιρ Ζελένσκι, ανακήρυξε ημέρα ενότητας του ουκρανικού λαού την Τετάρτη 16 Φεβρουαρίου, ημερομηνία κατά την οποία πιθανολογείται εισβολή της Ρωσίας στο έδαφος της χώρας, τουλάχιστον κατά τις εκτιμήσεις των υπηρεσιών πληροφοριών των Ηνωμένων Πολιτειών. Αναμένεται να θεσπιστεί και παγκόσμια μέρα.

Εκπαίδευση

Στην Ελλάδα βρίσκονται ήδη εκπαιδευτικοί που υπηρετούν στην Ουκρανία, ανακοίνωσε η υπουργός Παιδείας, Νίκη Κεραμέως. Θα συνεχίσουν με webex.

Οικονομία I

Με μια Κοινή Υπουργική Απόφαση, η οποία έχει τεθεί ήδη σε ισχύ, ανακοινώθηκε πως στο εξής οι ασθενείς θα πρέπει να προπληρώνουν για την παροχή οξυγόνου και στη συνέχεια να καταθέτουν αίτημα να εξεταστεί, για να εγκριθεί ή όχι η κάλυψη της δαπάνης από τον ΕΟΠΥΥ. Θα ενσωματωθεί στο ρεύμα.

Προϋπολογισμός

Με 642 εκατ. ευρώ κατά μέσο όρο θα επιβαρύνεται ετησίως ο προϋπολογισμός από εφέτος έως και το 2029, καθώς η απόκτηση των νέων φρεγατών του Πολεμικού Ναυτικού τύπου «FDI HN», των μαχητικών Rafale, των торπιλών και των άλλων οπλισμών που προμηθεύεται η Ελλάδα, θα κοστίσουν στους Έλληνες φορολογουμένους 4,5 δισ. ευρώ. Οπλοπλεονάσματα.

Μοντέλο

Μοντέλο της φρεγάτας Belharra δώρισαν η πρεσβεία της Γαλλίας στην Ελλάδα και ο όμιλος Naval Group στον υπουργό Εξωτερικών, Νίκο Δένδια. Βαμμένο στα χρώματα της ερήμου.

Οικονομία II

«Η προσπάθεια πρέπει να είναι η εξοικονόμηση στο ρεύμα. Δεν ξεχνάμε τον θερμοσίφωνα, δεν αφήνουμε ακόμα και ένα φως ανοικτό. Όλα αυτά τελικά κοστίζουν στην τσέπη», δήλωσε ο υπουργός Ενέργειας και Περιβάλλοντος, Κώστας Σκρέκας. Κλείνουμε και το οξυγόνο.

Ακροδεξιό

Οι δύο σεσημασμένοι οπαδοί-δολοφόνοι του Άλκη Καμπανού που επέβαιναν στο αυτοκίνητο με τον 23χρονο βασικό κατηγορούμενο, φαίνεται πως ανήκουν στον ακροδεξιό χώρο με επείσοδια στο ΕΠΑΛ της Σταυρούπολης. Συνελήφθησαν προτού διαφύγουν στην Ουκρανία.

Κάμερες

Στη Νέα Υόρκη, υπάρχουν περισσότερες κάμερες CCTV συμβατές με την αναγνώριση προσώπου σε γειτονίες με υψηλότερο ποσοστό μη λευκών κατοίκων, αποκαλύπτει νέα μελέτη της Διεθνούς Αμνηστίας. Λειτουργούν ασπρόμαυρα.

Επιστροφή στην «κανονική» βαρβαρότητα

Προς σταδιακή χαλάρωση των περιοριστικών μέτρων για τον κορωνοϊό προσανατολίζεται η κυβέρνηση. Οι κυβερνητικές δηλώσεις για επιστροφή στην «κανονική ζωή» με τον βαρύγδουπο τίτλο «επιχείρηση ελευθερίας», που διαρκώς μετατίθεται και ανανεώνεται προς ένα απροσδιόριστο μέλλον, ολοκληρώνονται ενόψει καρναβαλιού και με τελικό ορίζοντα τον Μάρτη. Πρόκειται, φυσικά, για μια «επιχείρηση ελευθερίας» που είναι για ...τα καρναβάλια. Με την όποια σοβαρότητα (για την ακρίβεια, πρόκειται για σοβαροφάνεια), να εδράζεται στο γεγονός ότι αντίστοιχη «τάση χαλάρωσης» καταγράφεται σε ολόκληρο τον κόσμο και αποτυπώνεται στις κοινές αποφάσεις των υπουργών Εξωτερικών και Υγείας της ΕΕ. Πρόκειται, δηλαδή, για ένα... παγκόσμιο καρναβάλι, με στόχο το άνοιγμα των αγορών, την ενίσχυση της κερδοφορίας των καπιταλιστών, την επιστροφή σε μια, εξίσου βάρβαρη, καπιταλιστική κανονικότητα. Ούτε στο ελάχιστο δεν αφορά η «επιστροφή» κάποια επιτυχημένη αντιμετώπιση της πανδημίας. Για προστασία της ανθρώπινης ζωής, ούτε λόγος. Πρόκειται για μια επιστροφή σε μια «κανονικότητα» με... χρήση μάσκας, όχι γιατί παραμένει ως μέτρο η χρήση της, αλλά γιατί η «κανονικότητα» που ευαγγελίζονται είναι ψευδεπίγραφη και φουλ σε θύματα, μέτρα και περιορισμούς.

Οι 60-100 νεκροί που καταγράφονται την ημέρα δεν τσαλακώνουν την «κανονικότητα», γιατί είναι (και θα είναι) πολύ περισσότερα τα θύματα του διαλυμένου συστήματος περίθαλψης και υγείας που έχουν οικοδομήσει. Οι εκατοντάδες διασωληνωμένοι εντός και, κυρίως, εκτός ΜΕΘ δεν εμποδίζουν την «κανονικότητα», γιατί αυτό είναι το μέλλον της «ατομικής ευθύνης» (και της «ατομικής τσέπης»), ώστε να φροντίζει ο καθείς για τη δική του υγεία. Οι νοσηλείες σε ράντζα, οι ελλείψεις σε υποδομές και εξοπλισμό, το εξουθενωμένο και λιγυρό νοσηλευτικό προσωπικό δεν διακόπτουν την «κανονικότητα», γιατί αποτελούν συνέχεια μια ήδη υπαρκτής «κανονικότητας», που για χρόνια αδυνατούσε να εξασφαλίσει την υγεία και την θε-

ραπεία των ασθενών της οποιασδήποτε ασθένειας.

Οι «νέοι» τρόποι εργασίας και συμπεριφοράς του εργαζόμενου «λόγω πανδημίας» αφορούσαν, στην πραγματικότητα, την κατάργηση της δωρησ-5θήμερης εργασίας, τη 10ωρη εξ αποστάσεως ή δια ζώσης εργασία και την απλήρωτη ή πληρωμένη με ρεπό εργασία. Αφορούσαν την κατάργηση του ταξικού συνδικαλισμού και της απεργίας, το ηλεκτρονικό φακέλωμα και την ηλεκτρονική τρομοκρατία των εργαζόμενων και των συνδικαλιστικών οργανώσεών τους.

Οι περιορισμοί και οι απαγορεύσεις στην εστίαση και την ψυχαγωγία είναι η «κανονικότητα» του «μένουμε σπίτι» γιατί δεν έχουμε λεφτά... Η κοινωνική αποστασιοποίηση είναι η «κανονική» συμπεριφορά, γιατί δεν υπάρχει αυτό που λέγεται κοινωνία και κοινωνικό συμφέρον (πόσο μάλλον αυτό που λέγεται τάξεις και ταξικό συμφέρον). Όπως δεν υπάρχουν δικαιώματα και ελευθερίες, αλλά μονάχα «άξιοι», «ικανοί» και «άριστοι», που έχουν δικαιώματα και ελευθερίες εκμετάλλευσης και επιβολής. Το σκιάχτρο της θάτσερ επιστρέφει ως εξαιρετικά «επικαιρή άποψη» στην... «ευλογημένη» εποχή της πανδημίας. Γιατί η πανδημία, όπως και τα μνημόνια, είναι «ευλογία», ώστε να γίνουν όσα έπρεπε να γίνουν από καιρό.

Τα αποτελέσματα της συστημικής και κυβερνητικής προπαγάνδας τα γνωρίζουμε ήδη: Η «προτεραιότητα στην προστασία της ανθρώπινης ζωής» μεταφράστηκε σε πολλές δεκάδες χιλιάδες κρούσματα και θανάτους. Οι «αποφάσεις με βάση την επιστήμη» ήταν μια πρωτοφανής χειραγώγηση της επιστήμης για μια ύπουλη και αντιδραστική πολιτική. Η «διαφάνεια στην ενημέρωση» έγινε λίστες Πέτσα. Το «ενισχύουμε το σύστημα υγείας» οδήγησε στο κλείσιμο-συγχωνεύσεις νοσοκομείων, στη μείωση και αναστολή εργασίας των «ηρωικών» νοσοκομειακών, στην ιδιωτικοποίηση της υγείας. Το «ενισχύουμε την παιδεία και τους εκπαιδευτικούς» έγινε, επίσης, μαζικές συγχωνεύσεις τμημάτων, αύξηση αριθμού μαθητών ανά τάξη, τηλ-«εκπαίδευση» και «μαθαίνουμε στο σπί-

τι». Έγινε αξιολόγηση-χειραγώγηση-πειθάρχηση των εκπαιδευτικών στην αντιδραστική πολιτική, απολύσεις, ποινές και διώξεις εκπαιδευτικών και των συνδικαλιστικών οργανώσεών τους. Με τις υποταγμένες συνδικαλιστικές ηγεσίες να εκλιπαρούν για συναίνεση και ρόλο, σε μια διαδικασία υποταγής και εγκατάλειψης κάθε πεποίθησης, κάθε αρχής και κάθε αξίας. Κι αυτό παρά το γεγονός ότι οι πραγματικοί αγώνες δείχνουν τη δύναμή τους (διανομείς e-food, ναυτεργάτες κ.λπ.).

Ο μύθος της «κανονικότητας» βασιλεύει: Η οικονομία επιστρέφει στην «κανονικότητα». Η πολιτική επιστρέφει στην «κανονικότητα». Η κοινωνία επιστρέφει στην «κανονικότητα». Η ζωή επιστρέφει στους «κανονικούς ρυθμούς». Με τόση «κανονικότητα» δεν είναι να απορείς ότι ετοιμάζεται ένας πόλεμος στην Ευρώπη.

Στην Ουκρανία μιλούν για πόλεμο. Ξέρουμε, βέβαια, ότι «όταν μιλούν οι ισχυροί για ειρήνη ετοιμάζουν τον πόλεμο», αλλά, δυστυχώς, το ανάποδο δεν ισχύει. Γιατί καμία μεγάλη ...ειρηνευτική διπλωματική προσπάθεια δεν συντελείται στην Ουκρανία, όπου, εδώ και εβδομάδες, οι πολεμικές απειλές διαδέχονται η μια την άλλη. Η διπλωματία του πολέμου, που βαφτίζεται «ειρηνευτική προσπάθεια», λογαριάζει μονάχα «κέρδη και ζημιές» από έναν νέο ευρωπαϊκό (δηλαδή παγκόσμιο) πόλεμο. Με την εγχώρια δημοσιογραφία, είτε δεξιά-ακροδεξιά, είτε με «αριστερό» τουπέ, να προετοιμάζει το έδαφος για να ξαναγίνει η νεολαία κρέας στα κανόνια των ιμπεριαλιστών υπέρ ενός «δικαιού αγώνα» του ΝΑΤΟ (!), υπέρ μιας... διαβολικά «καλής» Αμερικής (!), που υπερασπίζεται μια «δημοκρατική» και «ευρωπαϊκή» Ουκρανία (...των ναζί), ενάντια στην «επιτιθέμενη» Ρωσία του δικτάτορα Πούτιν. Γιατί η επέκταση του ΝΑΤΟ προς ανατολάς και η περικύκλωση της Ρωσίας αποτελούν μια... δημοκρατική και εκπολιτιστική διαδικασία.

Απέναντι, λοιπόν, σε αυτή την «επιστροφή» στη βαρβαρότητα, με ή χωρίς πανδημία, δεν υπάρχει άλλη στάση και προοπτική από τον ανυποχώρητο αγώνα, τη ρήξη και ανατροπή της για ζωή με δικαιώματα, ελευθερίες και αξιοπρέπεια.